

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEAVY
Crown

SOPHIE LARK

1

sebastian

İki erkek kardeşim ve küçük kız kardeşim Aida ile La Mer'in köşedeki standında oturuyorum . Kapanış saatini bir saat geçti, bu yüzden sunucular çoktan masalardan çarşafları ve cam eşyaları aldılar ve aşçılar set üstü ocakların ve buzdolaplarının derinlemesine temizliğini bitirmek üzereler.

Barmen hâlâ her gece envanter kontrolünü yapıyor, muhtemelen herhangi birimiz son bir içki içmek isterse diye normalden daha uzun süre oyalanıyor. Restorana sahip olmanın avantajı bu; kimse seni kapı dışarı edemez.

La Mer, birinci sınıf deniz ürünleriyle tanınır - her sabah doğu kıyısından getirilen pisi balığı ve somon balığı ve kolunuzdan daha uzun kral yengeç bacakları. Akşamın erken saatlerinde hepimiz tereyağlı istakoz ziyafeti çektik. Son birkaç saattir sadece içkilerimizi yudumluyor ve konuşuyoruz. Bu, bir süreliğine birlikte son gecemiz olabilir.

yarın sabah için ayrılıyor . ParisKarısını, oğlunu ve yepyeni kızını Atlanticuzun bir balayı dediği şey için karşı kıyıya götürüyor. Ama geri dönmeyeceğine dair bir his var içimde.

Dante asla kapokrim olmak istemedi . Yıllardır sadece en büyüğü olduğu için ailemizin fiili lideri oldu - hırsı olduğu için değil.

Tabii ki babam hala gerçek don ama sağlığı her yıl daha da kötüye gidiyor. Aile işimizin yönetimini giderek daha fazla devrediyor. Mesele ne kadar küçük olursa olsun, diğer mafya

aileleriyle her görüşmeyi bizzat hallederdi. Artık sadece takım elbisesini giyiyor ve en zor durumlar için dışarı çıkıyor.

yaşamadıysa Meyer Ave., onunla öğle yemeği yemediyse ve yazarlar panteonunda Steinbeck'in Hemingway'den daha üst sıralarda olması gerektiğinden şikayet etmesini dinlemediyse, o zaman ben onun için ciddi şekilde endişeleniyor olabilir.

Sanırım orada onunla birlikte yaşıyor olabileceğim için kendimi suçlu hissediyorum. Kardeşlerimin geri kalanı taşındı - Dante ve Aida evlenmek için, Nero kız arkadaşı Camille ile yepyeni özel araba modifikasyon dükkanının üzerindeki apartman dairesinde yaşamak için.

Okulu bitirdiğimde eve dönebilirdim. Ama yapmadım. teğmenim Jace ile birlikte yaşıyorum Hyde Park.

Kendi kendime kızları eve getirmek veya istediğim kadar geç kalmak için biraz daha mahremiyete ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Ama gerçek şu ki, ben ve ailemin geri kalanı arasında garip bir boşluk hissediyorum. Diğerlerinin gözünde sürükleniyormuşum gibi hissediyorum ama aynı gemide değil.

Hepsi çok hızlı değişiyor ve ben de öyleyim. Ama aynı şekilde değiştiğimizi düşünmüyorum.

Aileyle son karşılaşmamızın üzerinden üç yıl geçti Griffin.

O gece hayatımı değiştirdi.

Hepimiz hala orada yaşarken, aile evimizin çatı katında olması dışında buna çok benzeyen bir akşam yemeğiyle başladı. Gölün üzerinde havai fişeklerin patladığını gördük ve Griffinlerin en

küçük kızları için bir doğum günü partisi düzenlediklerini biliyorduk.

O havai fişekleri görmeseydik hayatımız ne kadar farklı olurdu. Aida onları bir tür meydan okuma ya da bir çağrı olarak algılamasaydı.

Bana dönüp, "Partiyi bozmalıyız," diye fısıldarken gözlerinde yansıyan renkli ışık patlamalarını hatırlıyorum.

Griffinlerin malikanesine gizlice girdik. Aida, büyük büyükbabalarının saatini çaldı ve yanlışlıkla kütüphanelerinde ateş yaktı. Bu da Callum Griffin'in o gece bizi aramaya gelmesine neden oldu. Aida ve beni iskelede tuzağa düşürdü. Sonra koruması dizimi parçaladı.

Hayatımı tamamen farklı bir yöne doğru fırlatan zamandaki kırılma buydu.

O andan önce umursadığım tek şey basketboldu. Her gün saatlerce oynadım. Beni ne kadar tükettiğini hatırlamak bile zor. Gittiğim her yerde benimle bir top vardı. Her boş anımda top sürme ve çapraz geçişler yapardım. Her gece yatmadan önce eski maçları izlerdim. Kobe Bryant'ın günde en az dört yüz basket atana kadar antrenmanları hiç bırakmadığını okumuştum. Günde beş yüz batmaya karar verdim ve her zamanki antrenmanlarımızdan sonra, hademeler spor salonunun ışıklarını kapatana kadar saatlerce kaldım.

Elimdeki topun ritmi ve hissi beynimi yaktı. Çakıllı dokusu, dünyadaki en tanıdık şeydi ve en tanıdık ses, parke üzerinde gıcırdayan spor ayakkabılardı.

Hayatımın tek gerçek aşkıydı. O oyun hakkında hissettiklerim, kızlara, yemeğe, eğlenceye ya da başka herhangi bir şeye olan ilgimden daha güçlüydü.

Korumanın botu dizime inip o kör edici, mide bulandırıcı acıyı hissettiğimde rüyamın bittiğini anladım. Profesyoneller sakatlıklardan döner ama sakat oyuncular profesyonel olmaz.

Bir yıldan fazla bir süredir inkar içindeydim. Her gün rehabilitasyon yaptım. Ameliyatlara, ısı paketlerine, soğuk paketlere, yara dokusunda ultrason tedavisine, çevredeki kasların elektro-stimülasyonuna ve sayısız saatler süren sıkıcı fizyoterapiye katlandım.

Her gün spor salonuna gittim, vücudumun geri kalanını olabildiğince güçlü hale getirdim. Daha önce zayıf olan bir çerçeveye otuz pound kas sığdırmak.

Ama hepsi boşunaydı. Topallıktan kurtuldum ama hız bir daha geri gelmedi. Daha hızlı ve isabetli olmam gereken süre boyunca, eski halime bile dönemedim. Yavaş yavaş aşağı doğru sürüklenirken akıntıya karşı yüzüyordum.

Ve şimdi Griffinlerin en yakın müttefikimiz olduğu bu garip alternatif gerçeklikte yaşıyorum. Kız kardeşim Aida, korumasına dizimi parçalamasını emreden adamla evli.

İşin garibi, ben Callum'dan nefret etmiyorum. Kız kardeşime iyi davrandı. Çılgınca âşıklar ve küçük bir oğulları var - ikimizin de ailelerinin varisi, Miles Griffin. Griffin'ler evlilik anlaşmasını sona erdirdiler. Sadık ortaklar oldular.

Ama hala çok kızgınım.

Her gün içimde bu çalkalanan, kaynayan öfke.

Ailemin geçimini sağlamak için ne yaptığını her zaman bildim. Kanımız ve kemiklerimiz kadar Gallos'un bir parçası. Biz mafyayız.

Hiç sorgulamadım.

Ama bir seçeneğim olduğunu düşündüm.

Hâlâ dizginsizken, hayatta istediğim diğer her şeyin peşinden gidebilirken, işin kenarlarında dolaşabileceğimi düşündüm.

O hayatın zincirlerini etrafıma ne kadar sardığının farkında değildim. Hiçbir zaman seçim olmadı. Öyle ya da böyle içine çekilmek zorundaydım.

Tabii ki dizim bozulduktan ve takımdaki yerimi kaybettikten sonra kardeşlerim beni iş için daha sık aramaya başladı.

Nessa Griffin kaçırıldığında, Griffinlerin Polonya mafyasına karşı kan davalarına katıldık. O gece ilk kez bir adam vurdum.

O anı nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Elimde bir silah vardı ama gerçekten kullanmayı beklemiyordum. Destek için orada olduğumu sanıyordum. En fazla bir gözcü olarak. Sonra Polonyalı askerlerden birinin silahını kardeşime doğru çektiğini gördüm ve içgüdüleri hakim oldu. Elim havaya kalktı, tabanca adamın gözlerinin tam ortasına doğrultuldu. Hiç düşünmeden tetiği çektim.

Geriye doğru yuvarlandı. Bir şey hissetmeyi bekliyordum: şok, korku, suçluluk.

Bunun yerine hissettim. . . kesinlikle hiçbir şey. Kaçınılmaz görünüyordu. Sanki her zaman birini öldürmek kaderimde varmış gibi. Her zaman doğamda olduğu gibi.

İşte o zaman aslında iyi bir insan olmadığımı anladım.

Hep öyle olduğumu varsaydım. Bence herkes yapar.

Kardeşim Dante'den daha sıcak olduğumu *düşündüm* . Nero'dan daha az psikopat. Aida'dan daha sorumlu . *Kendimi nazik, çalışkan, iyi bir adam olarak görüyordum.*

O an anladım ki içimde şiddet var. Ve bencillik de. Kardeşimi başka biri için feda etmeyecektim. Ve kesinlikle kendimi feda etmem. Yaralamaya ya da öldürmeye hazırdım. Ya da çok daha kötüsü.

Kendiniz hakkında bir şeyler öğrenmek garip bir şey.

Masanın etrafındaki kardeşlerime bakıyorum. Hepsinin elinde kan var, öyle ya da böyle. Onlara baktığınızda bunu asla tahmin edemezsiniz. Belki Dante'nin elleri yara beysbol eldiveni gibi görüldüğünü tahmin edersiniz. İnsanları ayırmak için yapılmışlardı. Eğer bir gladyatör olsaydı, adil bir dövüş olması için Romalılar onu bir aslanla eşleştirmek zorunda kalırlardı.

Ama hepsi yıllardır gördüğümde daha mutlu görünüyor. Aida'nın gözleri parlak ve neşeli ve şaraptan yüzü kızarmış. Emzirdiği süre boyunca içki içememişti, bu yüzden yeniden biraz sarhoş olabildiği için çok heyecanlı.

Dante, Paris'te bir açık hava kafesinde oturmuş gibi, halinden memnun bir ifadeye sahip. Sanki hayatının geri kalanına başlamış gibi.

Nero bile değişti. Ve o asla mutluluğu bulacağını düşünmediğim kişiydi.

Her zaman çok gaddar ve öfke doluydu. Dürüst olmak gerekirse, biz gençken onun sosyopatik olduğunu düşünmüştüm - kimseyi umursamıyor gibiydi, ailemizi bile. Tam olarak değil.

Sonra Camille ile tanıştı ve birdenbire tamamen farklı biri oldu. İyi bir adam olduğunu söyleyemem - hala acımasız ve çok kaba. Ama o nihilizm duygusu yok oldu. Her zamankinden daha odaklı, daha bilinçli. Artık kaybedecek bir şeyleri var.

Aida, Dante'ye "Fransızca öğrenecek misin?"

"Evet," diye homurdandı.

Nero, "Bunu hayal edemiyorum" diyor.

Dante savunmaya geçerek, "Fransızca öğrenebilirim," dedi. "Ben aptal değilim."

Aida, "Bu senin zekan değil," diyor. "Senin aksanın."

"Ne demek istiyorsun?"

O ve Nero eğlenerek bakışırlar.

"İtalyanca aksanınız bile. . . harika değil," diyor Aida.

"Neden bahsediyorsun?" Dante talep ediyor.

Aida, "İtalyanca bir şeyler söyle," diye kışkırttı onu.

Tamam, dedi Dante inatla. " Voi due siete degli stronzi." Siz ikiniz pisliksiniz.

Cümle doğrudur. Sorun şu ki, Dante aynı düz Chicago aksanını koruyor, bu yüzden kulağa "Voy doo-way see-etay deg-lee

saman-zee" gibi geliyor. Kulağa lüks bir İtalyan restoranında menü siparişi vermeye çalışan orta batılı bir çiftçi gibi geliyor.

Aida ve Nero kahkahalara boğulurken ben de kendimi küçük bir homurdanmadan edemiyorum. Dante hâlâ duymadan hepimize kaşlarını çattı.

"Ne?" Talep ediyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Aida kıkırdayarak, "Simone'nin konuşmasına izin versen iyi olur," dedi.

"Eh, aslında İtalya'da yaşadığım gibi değil!" Dante homurdandı. "Biliyor musun, ben de biraz Arapça konuşuyorum ki bu siz iki kıkırdaktan daha fazla." Gülmeyi kesmeyince ekliyor, "Siktirin çocuklar! Ben kültürlüyüm."

"Yoğurt kadar kültürlü" diyor Nero, bu onları daha da çok güldürüyor.

Bence Dante eski günlerde kafa kafaya verirdi ama artık bir koca ve baba olduğu için onların saçmalıklarının ötesinde. Onlara sadece başını sallıyor ve barmene bir içki daha için işaret ediyor.

Anne olmak, Aida'yı hiçbir şeyin üstünde yapmadı. Dante'nin alaylarına artık cevap vermeyeceğini görünce masanın karşısına baktı ve keskin gri gözlerini bana dikti.

"Seb'in dil konusunda bir yeteneği var," diyor. "Sardunya'dan dönerken gümrük memurlarıyla İtalyanca konuşman gerektiğini düşündüğünü hatırlıyor musun? Ve gerçekten bir Amerikan vatandaşı olduğunuzdan emin olmak için size sorular sormaya devam ettiler ve siz ' *Il mio nome è Sebastian ?* ' dışında bir şey söylemediniz. "

Bu doğru. Yedi yaşındaydım ve bana bakan, bana havlayan tüm o yetişkinler beni telaşlandırdı. İtalya'da geçirdiğim yazdan o kadar bronzlaşmışım ki, babamın Costa Rei'den küçük bir adalı çocuğu kaçırmış ve onu Atlantik'in ötesine geri getirmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünden eminim.

Gümrük memurları, "Ailen bu mu? Amerikan mısın?" Ve nedense, İngilizce konuşmalarına rağmen onların ana dilinde yanıt vermem gerektiğine karar verdim. O anda, tek düşünebildiğim tekrar tekrar "Benim adım Sebastian" oldu.

Aida'ya bunu hatırladığı için lanet olsun - o sadece beş yaşındaydı. Ama daha sonra en uygunsuz zamanda gündeme getirebileceği utanç verici bir şeyi asla unutmaz.

Aida'ya soğukkanlılıkla, "Tatilde biraz daha kalmak istiyordum," dedim.

"İyi strateji" diyor. "Neredeyse sonsuza kadar kalacaksın."

Dante'yi özleyeceğim. Tüm kardeşlerimi özlüyorum, onlar kendi hayatlarına daldıkça daha çok.

Sinir bozucu ve rahatsız edici olabilirler ama beni seviyorlar. Tüm kusurlarımı ve tüm hatalarımı biliyorlar ve beni yine de kabul ediyorlar. Gerçekten ihtiyacım olursa onlara güvenebileceğimi biliyorum. Ve onlar için her zaman, her yerde görünürdüm. Bu güçlü bir bağ.

"Sizi ziyarete geleceğiz," diyorum Dante'ye.

Sadece biraz gülümsüyor. "Hepsi aynı anda olmasın, lütfen," diyor. "Nihayet evlendikten hemen sonra Simone'u korkutup kaçırmak istemiyorum."

Aida, "Simone beni seviyor," diyor. "Ve şimdiden çocuklarınızın kalbine girmek için rüşvet veriyorum. En sevilen teyze olmanın yolunun bu olduğunu biliyorsun - onlara ebeveynlerinin izin vermeyeceği gürültülü ve tehlikeli hediyeler vermek."

"Francesco Amca'yı bu yüzden seviyor olmalısın," diyorum. "Sana bir ok ve yay verdi."

"Doğru," diyor Aida. "Ve ona her zaman hayran kaldım."

Ben de öyle. Ama o özel hediye iki yıl sonra Francesco Amca'yı kaybettik. Bratva, henüz hayattayken parmaklarını kesti ve onu ateşe verdi. Bu, Ruslarla iki yıllık bir kan banyosuna yol açtı. Babam daha önce hiç görmediğim bir öfke içindeydi. Onları şehrin batı yakasındaki bölgelerinden kovdu ve intikam için sekiz adamını öldürdü. Francesco Amca'ya kibrit atan *bratok'a* ne yaptığını bilmiyorum ama o gece gömleği beyaz pamuğun tek bir inç karesini göremeyecek kadar kana bulanmış halde eve geldiğini hatırlıyorum. artık değil.

Hala amcamdan en sevdiğim hediyem var: Aziz Eustachius'un küçük bir altın madalyon. Her gün giyiyorum.

Francesco Amca iyi bir adamdı: komik ve çekici. Her şey hakkında tutkulu. Yemek yapmayı ve tenis oynamayı severdi. Nero ve beni mahkemelere götürür ve ikiye bir oynar, her seferinde bizi tıttırürdü. Uzun boylu değildi, ama kompakt ve inceydi ve sahanın en arka köşesine şut atabilirdi, bu yüzden top hala içeride kalırken çizgilere dokundu. Geri dönmek imkansızdı. Nero ve ben terler ve nefes alırdık, sonunda onu yeneceğimiz zamanın bu olduğuna yemin ederdik.

Bazen keşke onu bir günlüğüne geri getirebilseydik de yetişkin olarak hepimizin nasıl göründüğünü görebilseydi diyorum. Böylece onunla akran olarak konuşabiliriz.

Annem için de aynı şeyi diliyorum.

Kim olduğumuzu asla görmedi.

Acaba mutlu olur mu?

Mafya hayatını hiç sevmemi. Bunu görmezden geldi, kocasının ne yaptığından habersizmiş gibi davrandı. Babam onu sahnede çalarken ilk gördüğünde bir konser piyanistiydi. Acımasızca onu takip etti. Ondan çok daha yaşlıydı. Eminim üç dil konuşması, iyi okuması ve iyi konuşması onu etkilemiştir. Ve eminim otorite havası onun için etkileyiciydi. Babam zaten Chicago'nun başı Don'du. Şehrin en güçlü adamlarından biri. Kim olduğunu seviyordu ama yaptıklarını değil.

Bizim hakkımızda ne düşünürdü? Yaptıklarımızdan mı?

South Shore'da büyük bir gayrimenkul geliştirme işini henüz tamamladık. Buna hayranlıkla mı bakardı yoksa o binaların her birinin kan parasıyla yapıldığını mı düşünürdü? Yarattığımız yapılara mı hayran kalacaktı yoksa temellerinin altında gömülü iskeletleri mi hayal edecekti?

Barmen, Dante'nin içkisini getirir.

"Başkası için bir tane daha alabilir miyim?" bize soruyor

"Evet!" Aida hemen diyor.

"Pekala," diye onayladı Nero.

"Benim için değil," diyorum. "Dışarı çıkacağım."

Acelen ne? Neron diyor.

"Hiç bir şey." omuz silkiyorum.

Sabırsız ve huzursuz hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Belki de Dante'nin karısıyla Paris'e gitmesini kıskanıyorum. Belki ben de Aida ve Nero'yu kıskanıyorum. Yollarından emin görünüyorlar. Hayatlarında mutlular.

Değilim. Ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Dante beni kabinden çıkarmak için ayağa kalktı. Gitmeden önce bana sarılıyor. Ağır kolları neredeyse kaburgalarımı kıracaktı.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler," diyor.

"Elbette. Bize kartpostal gönder."

"Kartpostalları sikeyim. Bana çikolata gönder!" Aida sesini yükseltir.

Ona biraz el salladım ve Nero da.

Nero'ya, "Uzun zamandır şarap içmiyor," diyorum. "Onu eve bıraksan iyi olur."

"Yapacağım," diyor Nero, "ama arabama kusarsan, seni keserim, Aida."

Asla yapmam, dedi Aida.

Nero, "Daha önce yaptın," diye hırlıyor.

Sıcak Chicago akşamına doğru yola çıkarken onları kabinde bırakıyorum. Yaz zamanı - gece saat on olmasına rağmen, sıcaklık daha yeni azalmaya başlıyor.

Nehrin yakınındayız. Randolph Sokağı boyunca eve yürüyerek gidebilirdim ama bunun yerine nehirdeki yürüyüş yolunu kullanıyorum, karanlık suya yansıyan ışık dizileriyle tüm restoranların yanından geçiyorum. Caddelerin daha sessiz ve daha az aydınlatıldığı Kuzey Nehri'ne geçiyorum. Ellerim ceplerimde yürüyorum. Güzel bir bölge ve ben 6'7'yim. Soyulma konusunda endişelenmiyorum.

Yine de bir çığlık duyduğumda geriliyor ve sesin kaynağını arıyorum.

Kaldırımın yaklaşık elli yarda aşağısında, koyu renk giysili bir adamla boğuşan sarışın bir kız görüyorum. İri yarı, tıraşlı kafasının yanında bir ok dövmesi var. Görünüşe göre onu arabasının açık bagajına tıkmaya çalışıyor.

Kız bir partiye gidiyor gibi görünüyor - kısa bir elbise ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Adam bedeniyle onu ayaklarından kaldırıp bagaja geri atmaya çalışırken topuklar dengesini korumasına yardımcı olmuyor. Bir elini kurtardı ve yüzüne sert bir tokat attı - o kadar sert ki darbeyi sokaktan duyabiliyorum. Onu daha da sert bir şekilde tokatlayarak misilleme yapıyor.

Bu beni gerçekten sinirlendiriyor. Daha ne yaptığımı düşünmeden kaldırımda koşup ona doğru hücum ediyorum.

Tam onu bagaja sokmayı başardığı sırada, ama o daha kapağı kapatamadan, yandan ona çarptım. Ona omzumla sert bir şekilde vurdum ve onu ferforje bir çite uçurdum.

Çite çarptı ama bir an sonra tekrar ayağa kalktı ve iki yumruğunu da sallayarak bana doğru geldi.

Aslında dövüş konusunda o kadar fazla deneyimim yok - sadece üç veya dört dövüşe katıldım, Nero ise muhtemelen yüz dövüşe girdi. Ama ben uzun menzilli, koca bir adamım. Ve iki ağabey ile bazı şeyler öğreniyorsunuz.

Adam bir yıldırımla üzerime geliyor, iki yumruğunu da havaya kaldırıyor. Kollarımı yukarı kaldırıp yüzüme attığı yumrukların çoğunu engelledim. Vücuduma birkaç kez vurdu, bu pek iyi hissettirmiyor. Bir açılış için izliyorum. Yüzüme başka bir vahşi sağ çapraz gönderdiğinde, kenara çekildim ve sol elimle gözüne vurdum. Bu başını geriye doğru sallıyor. Hala üzerime geliyor ama eskisi kadar istikrarlı değil.

Geniş, çirkin bir yüzü var. Renksiz dişler. Derisi pişmemiş ekmek hamuru rengindedir. Öfke içinde, bana hırlıyor. Yüzüme tam olarak ulaşamayan saman yapıcılarını fırlatıp dururken terliyor ve nefes nefese kalıyor.

Ben kızmıyorum. Aslında, şu an kendimi daha soğuk ve daha hesaplı hissediyorum. Sanki bir video oyunundaki bir karaktermiş gibi onu analiz ettiğimi hissediyorum. Onu yok etmenin en iyi ve en hızlı yolunu arıyorum.

Yüzüne ve karnına tekrar tekrar vurmaya başladım. Her darbe, ağır bir çantayı yumruklamak gibi sağlam ve tatmin edici geliyor. Bu pislikten gelen her acı homurtusu bana bir zevk parıltısı veriyor.

Dudağıma bir yumruk indirdi ve ağzımda kan tadı aldım. Bu beni daha çok sinirlendiriyor. Sanki basketbol topu oynuyormuşum gibi suratından yakaladım ve kafasını tekrar çite çarptım. Gözlerindeki ışık sönene ve kaldırımı yığılana kadar

bunu üç veya dört kez yapıyorum. Düşüşünü kırmaya bile tenezzül etmiyorum.

Sarışın kız kendini bagajdan çıkardı. Saldırganını kaldırımında soğuk görünce koşarak karnına tekme attı.

" *Chtob u tebya hui vo Ibu vyros!*" diye bağıyor, yüksek topuklu ayağını geri çekip onu tekrar tekmeliyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu herifi pataklarken bir anlığına kızı unuttum. Şimdi arkamı dönüyorum ve ona ilk kez gerçekten bakıyorum.

O uzun ve bu benim açımdan bir şeyler söylüyor. O topuklularla 1,80'den fazla olmalı. Öfkeden alev alev yanan yüzüyle, kinci bir Valkyrie'ye benziyor. Beyaz-sarışın, saçlarını tepeden atkuyruğu şeklinde toplamış. Yüz hatları keskin ve egzotik; çıkık elmacık kemikleri, badem biçimli gözler, dolgun dudaklar, bembeyaz dişler. Ve vücudu. . .

Bir herif onu kaçırmaya çalıştığında bunu düşündüğümde kendimi kötü hissediyorum. Ama o daracık elbisenin içine tıktırılmış Amazon figürünü kaçırmak oldukça imkansız. Dolgun göğüsler, ince bel, kilometrelerce uzunlukta bacaklar. . . gözlerimi tekrar yüzüne dikmek zor.

"İyi misin?" Ona sorarım.

Adamın ona tokat attığı sol yanağı kırmızı ve şişmiş. Yüzünün yan tarafında onun bireysel parmak izlerini görebiliyorum.

"Ben iyiyim!" diyor öfkeyle. Bir aksanı var. Bir dakika önce Rusça bağırdığına eminim.

"O adama ne dedin?" Ona sorarım.

"Ne?"

"Onu tekmelediğin zaman... ne diyordun?"

"Ah." Sabırsızlıkla başını sallıyor. "Anlamı . . . ' *Alnında bir sik çıksın* ' gibi bir şey. "

Bir homurtu çıkardım. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor bana kaşlarını çatarak. "Bu, Rusya'da çok yaygın bir hakarettir. Çok kaba, güven bana. Söylediklerimi duysa hoşuna gitmezdi."

"Eh, bir bok duyamıyor," diyorum. "Ama yine de hak etti."

"İğdiş edilmeyi hak ediyor!" diyor kız, yere düşen saldırganın yanına kaldırıma tükürerek. Tuhaf - tükürmek hanımefendiye en uzak şey. Ama garip bir şekilde çekici buluyorum. Savaşçı bir prenses gibi vahşi ve yabancı görünüyor.

Hangisinden bahsetmişken. . .

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Ona sorarım. "Seni neden tutuyordu?"

Kız keskin, küçümseyen bir ses çıkarıyor. "Anlayamazsın" diyor.

Bu beni meraklandırıyor.

"Neden beni denemiyorsun?" Diyorum.

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana tepeden tırnağa bakıyor. Sonunda, belki de bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünerek omuz silkti.

"Babam güçlü bir adam" diyor. "Pek çok düşmanı var. Sanırım buradaki, onun yerine bana saldırmanın daha kolay olacağını düşündü."

"Baban kim?" Ona sorarım.

İsmi tanımamı beklemeden, "Alexei Yenin," dedi.

Yine de istiyorum. Chicago'daki Bratva'nın başı. Ya da yeni patron olduğunu söylemeliyim - Griffinler eskisini öldürdükten sonra.

"Adınız ne?" Ona sorarım.

"Yelena Yenina," diyor çenesini gururla yukarı doğru eğerek.

Sebastian Gallo, dedim ona. Gözlerinde bir tanıma parıltısı göremiyorum. Aileme tanıdık gelmiyor.

Bunun yerine, yüzünde güvensiz bir ifadeyle bana tekrar tekrar baktı.

"Neden bu kadar irisin?" diye soruyor, sanki bu kadar uzun olmak şüpheliymiş gibi.

Genetik, dedim yumuşak bir sesle.

"HAYIR." Başını sallıyor. "Nasıl dövüşeceğini biliyorsun. Ne yapıyorsun?"

"İş olarak mı?"

"Evet, tabii ki bir iş olarak," diye çıkıştı.

Bu kızın onu kurtarmaya yardım ettiğim için zar zor minnettar görünmesi beni eğlendiriyor. Bunun yerine kibirli ve otoriter.

Ancak sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Son zamanlarda birçok işte çalışıyorum. Hepsi aile şirketi. Yeraltı kumar yüzüğümüzü yönetiyor, restoranlarımızda ve kulüplerimizde ortaya çıkan çeşitli sorunları ele alıyoruz. South Shore projesinde de bazı çalışmalar yapıyor, ancak Nero bunu çoğunlukla devraldı.

"Ailemin birkaç şirketi var," dedim belli belirsiz. "Restoranlar falan."

"Hm," diyor kız, hâlâ şüpheyle.

"Nereye gidiyorsun?" Ona sorarım. "Seninle yürümemi ister misin?"

Neden olmasın, dedi, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi. "Uzak değil."

"Bir saniye," diyorum.

Saldırganı gömleğinin önünden tuttum ve başı gevşek bir şekilde düşerek onu havaya kaldırdım. Onu kendi arabasının bagajına atıp kapağını çarptım.

"Uyandığında oradan tekmeleyerek çıkmanın keyfini çıkarabilir," diyorum.

Kız kısa bir kahkaha atar. "Pekala," diyor. "İşte o yüzle senin iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Bu yüz?" sırtıyorum

"Evet. Pürüzsüz yanaklar. Büyük gözler. Yumuşak bukleler. Küçük bir bebek gibi," diyor.

Beni gaza getirmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama umrumda değil.

"Bence bir Viking'e benziyorsun," dedim ona.

Gülümsemek istemiyor ama bence bundan hoşlanıyor.

Gözlerinin alışılmadık bir renkte olduğunu fark ettim - maviden çok menekşe. Sarı saçları ve soluk teniyle çok çarpıcı. Hiç böyle bir kadınla tanışmadım. Buralarda gördüğüm hiç kimseye benzemiyor.

"Peki nereye gidiyoruz?"

biz neyiz ?" diyor.

"Bu bir parti mi?" ısrar ediyorum. "Partileri severim."

"Davetli değildin," diyor, dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynuyor.

Bahse girerim beni içeri alabilirsin.

"Belki," diyor. "Eğer benim randevum olsaydın."

Ona bakıyorum, şimdi sonuna kadar sırtıtıyorum.

"Evet?" Diyorum. "Seninle çıkmak için ne yapmalıyım?"

2

Yelena

S ebastian bana partiye üç blok kadar eşlik etti. Çok yakışıklı olduğunu kabul etmeliyim ama ben hiçbir zaman güzel bir çocuk tarafından başımı döndürecek şekilde yetiştirilmedim. Rusya'da güzellik kadınlar içindir. Güç erkekler içindir.

Beni etkileyen onun boyu. Beni küçük hissettiren bir adam hiç görmedim. Topuklarımdayken bile, Sebastian üzerimde yükseliyor. Yüzüne bakmak için çenemi kaldırmam gerekiyor.

Her zaman kendi boyumu sevdim ve ondan nefret ettim. Güçlü hissetmeyi seviyorum. Ama herkesin sanki ilk fark eden kendileriymiş gibi yorum yapmaktan nefret ediyorum. Şakaları orijinal değil ve gözlerinin beni tarama şekli daha da kötü. Setlerini tamamlayacak bir ticaret kartıymışım gibi beni toplamak istiyorlar.

Ama tabii ki, koleksiyon için uygun değilim.

Chicago Bratva'nın *Pakhan*'ı Alexei Yenin'in kızıyım . Doğru zaman geldiğinde babam benim için uygun eşleşmeyi bulacaktır.

Bunun için heyecanlı değilim. Gördüğüm kadarıyla evlilik mutlu bir kurum gibi görünmüyor. Karısını döven, günün her anını kontrol eden ve canı istediğinde metres alan çok fazla erkek var.

Rusya'da karını dövmek suç değil. Hastaneye yatmayı gerektiriyorsa bu sadece bir suçtur. Küçük bir para cezası ödemeniz gerekebilir ama bu devlete ödenir, kadına değil.

Kendi babamın anneme defalarca vurmasını izledim. Ve o iyi bir ești.

Çok iyi bir eş olacağımı düşünmüyorum.

Ben çok iyi bir kız değilim. Ya da en azından babamın bana söylediği bu.

Bence akıllı olmak iyi olmaktan daha iyidir.

Madison Caddesi'ndeki Grisha'nın partisini verdiği eve varıyoruz. Grisha benim ikinci kuzenim. Güzel kızlardan, hızlı

arabalardan ve pahalı uyuşturuculardan hoşlanır. Yakın arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama onun ailesi olduğu için evine gelmeme izin veriliyor.

Bu gece yirmi altıncı doğum gününü kutluyor. Geçen hafta yirmi beş yaşına girdim. Parti yoktu - babam bana soğukça baktı ve yaşlandığımı söyledi. Anneme şöyle derdi: "Erkekler şarap gibi yillanır; kadınlar süt gibi yaşlanır."

Artık fildişi gibi yaşlanıyor çünkü kemikleri bir kutuda.

Şanslısın, baba. Yüzündeki çizgilere alınmanıza gerek kalmayacak.

Grisha'nın evinin merdivenlerini çıkarken bunu düşünüyorum. Öyle ki, arkadaşı Andrei kapıyı açtığı anda irkilerek, "Birini öldürecek gibisin Yelena," diyor.

"Yapabilirim," dedim, yanından geçerek eve girerken.

Sebastian peşimden geliyor. Kimseyi tanımadığı bu eve gelmekten rahatsız görünmüyor. Sanırım bu kadar iri bir adamın gözü kolay kolay korkmaz.

Ev karanlık, odalar sadece herkese yabancı bir görünüm veren mavi raylı ışıklarla aydınlatılıyor. Müzik zonkluyor. Hava vücut ısıyla nemlidir.

Derin Uç—Foushee (Spotify)

Derin Uç—Foushee (Elma)

Grisha'yı buldum. Zaten yarı sarhoş. Normalde arkaya taranmış saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve gömleğinin düğmeleri yarı açık, çıplak göğsünü ve altın zincir koleksiyonunu gösteriyor.

Kolunu omzuma atıyor ve yanağımdan sertçe öpüyor.

"İşte burada," diyor Rusça. "Benim küçük Elsa'm."

"Bana öyle deme," diye tersledim İngilizce.

"Adının Yelena olduğunu söylediğini sanıyordum?" diye soruyor.

"Karlar Ülkesi'nden Elsa'yı kastediyor," dedim gözlerimi devirerek.

"Beni buza mı çevireceksin?" diyor Sebastian hafifçe.

"Olabilir," diyor Grisha. "Erkeklerden hoşlanmıyor. Tıpkı Elsa gibi."

"Senden hoşlanıyorum," diyorum tatlı bir şekilde Grisha'ya. "Ama o zaman pek erkek sayılmazsın."

Grisha güler ve içkisinden bir yudum daha alır. Doğrudan bir şişe Stolichnaya Elit'ten içiyor. "Biraz istemek?" bana diyor

"Elbette," diyorum meydan okurcasına. Burada beni içki içtiğim için ispiyonlayacak bir sürü insan var ama şu anda gerçekten umurumda değil. Uzunca bir nefes alıyorum, Grisha'nın pahalı votkasının parlak narenciye aromasının tadını çıkarıyorum. Bununla banyo yapabilirdim.

Grisha, Sebastian'a gözlerini kısarak bakıyor. "Tanıdık geliyorsun," diyor.

Sebastian bunu çok anlamış gibi başını salladı. "Chicago Üniversitesi'nde oyun kurucu oynadım" diyor.

Grisha başını sallar. "Hayır, hayır" diyor. Sonra parmaklarını şıklatıyor. "Ah! Kardeşin Nero'yu tanıyorum. Bir kez birbirimizle yarıştık.

Sebastian sırtıyor. "Kazandın mı?"

Grisha kaşlarını çattı. "HAYIR! O kurnaz bir herif. Benden yirmi bin aldı."

Sebastian, "Kulağa Nero'ya benziyor," diye katılıyor.

Kuzenimden sıkıldım, Sebastian'ı Grisha'dan uzaklaştırdım. Eğer ona izin verirsem, Grisha bütün gece drag yarışı yapacak. Ve o konu hakkında gereğinden fazla şey duydum.

Sebastian'ın bahsettiği diğer şey hakkında daha fazla şey duymayı tercih ederim.

"Sporcu musun?" ona soruyorum

Başını sallıyor. "Artık değil."

İlk defa yüzündeki gülümsemenin düştüğünü görüyorum.

"Basketbol oynadın mı?"

"Evet," diyor.

"İyi miydin?"

"Evet," diyor kibirlenmeden. "Oldukça iyi."

"Neden çıktın?"

Saniyenin sadece bir kısmı için tereddüt ediyor. "Bundan sıkıldım."

Hmm. Sanırım bu iyi çocuk Sebastian az önce bana yalan söyledi.

Votkanın o ağır çekimi üzerimde etkisini göstermeye başlıyor. Göğsüme yayılan hoş bir sıcaklık hissedebiliyorum. Ruh halim çok hafif hafifliyor.

"Sen de bir içki ister misin?" Sebastian'a neredeyse dostça bir ses tonuyla sordum.

Grisha'nın gerçek bir alkol bolluğu hazırladığı mutfağa gidiyoruz: likör, mikserler, her türden bira ve hayatımı kurtarmak için içmeyeceğim korkunç görünümlü bir yumruk.

"Ne istersin?" Soruyorum.

"Hiç tekila içer misin?" Sebastian bana soruyor.

burnumu kırıştırıyorum "Bu Tijuana'ya benziyor mu?"

Sebastian sadece kıkırdar. "O kadar da kötü değil" diyor. "Sadece doğru almalısın."

Elimi tuttu, büyük, sıcak parmakları benimkilerin etrafını sardı. Bu küstahça ama merakımdan buna izin veriyorum. Beni tezgahın yanına çekti, orada birkaç şişe Patrón gördüm.

Sebastian ikimize de birer kadeh dolduruyor. Onu almaya gidiyorum ve "Bekle" diyor.

Elimi tuttu ve çevirdi, bileğimi açığa çıkardı. Sonra dudaklarını damarlarımın derinin altında mavi görüldüğü narin ete götürdü. Beni orada öpüyor. Bu sadece kısa bir öpücük ama dudaklarının dolgunluğunu ve ağzının şaşırtıcı sıcaklığını hissediyorum. Tüm koluma bir ürperti gönderiyor. Bana kalın kaşlarının altında koyu ve derin gözlerle bakıyor.

"Şimdi tuz," diyor.

Bir çalkalayıcı alıp bileğime tuz serpiyor. Dudaklarının değdiği yere yapışır.

"Bunun gibi," diyor Sebastian.

Bileğimdeki tuzu yalıyor. Dili kaba ve sıcaktır. Atışı bir yudumda alıyor, ardından bir dilim limon ısıtıyor. Sonra gösterişli bir şekilde shot bardağını bırakıyor.

“Bunu dene,” diyor bana.

Sıcak mutfakta birbirimize çok yakın duruyoruz. Şut çekme yöntemi çok saçma. Ama kalbimin gümbür gümbür attığını inkar edemem ve onun söylediği gibi yapmak için garip bir dürtü hissediyorum. Hareketlerinde bir tür zarafet var - onu taklit edip edemeyeceğimi görmek istiyorum.

Benimkinin neredeyse iki katı olan elini tuttum. Parmakları aşırı derecede uzun. Bir piyanoda iki oktava yayılabileceğine bahse girerim.

Elini çeviriyorum ve ön kolundan yukarı doğru uzanan tendonları olan, pürüzsüz, ince ve kahverengi bir bilek görüyorum. Bileğini ağzıma doğru kaldırdım ve dudaklarımı tenine bastırdım. Nemli alana tuz serpiyorum. Sonra Sebastian'ın gözlerine ölü gibi bakarken dilimi kolunda gezdirdim. Teninin titrediğini hissediyorum ve çenesinin seğirdiğini görüyorum. Tuz patlaması tadı alıyorum.

Atışı yapıyorum, kireçle kovalıyorum. Her zamanki kadar kötü olmasa da tadı hala berbat.

Acaba Sebastian'ı öpseydim ağzında tekila tadı alır mıydım?

Tabii ki onu öpmeyeceğim.

Ama gözlerimi dolgun ve ince şekilli dudaklarında buluyorum. Hiç böyle bir yüze sahip bir adam görmemiştim. Yüzünü saran

kalın, koyu bukleleriyle bana yağlı boya tablodaki bir azizi hatırlatıyor.

Genelde gördüğüm *boyevilerden* çok farklı . İlk başta bu beni küçümsedi. Ama şimdi kendimi buluyorum. . . merak uyandırdı.

"Dans etmek ister misin?" Sebastian bana soruyor.

Oturma odasında birbirine sürtünen bir sürü insan var.

Grisha'nın evi, üst üste yığılmış beş katlıdır. Berbat bir durumda çünkü her zaman partiler veriyor ve her zaman hizmetçilerini kızdırıyor, böylece onlar işi bırakıyor ve başka birini işe almak zorunda kalıyor.

Grisha'nın bütün arkadaşlarını tanıyorum. Onların dikkatli bakışları altında Sebastian'la dans etmek istemiyorum.

Yukarıya çıksaydık, müsait olan her odada sevişen veya bir üst katta blackjack oynayan insanlar bulurduk. Çatıya Grisha, sekiz kişinin sığabileceği kadar büyük bir sedir fıçı sauna ve yanına büyük bir jakuzi yerleştirdi. Üstsüz olmadıkça hiçbir kızın jakuziye girmesine izin vermiyor.

Bunların hiçbirisi bana çekici gelmiyor. Bunun yerine, "Hadi," diyorum ve Sebastian'ı bodruma doğru çekiyorum.

Bodrum bitmemiş, bu yüzden pek kimse buraya gelmek istemiyor. Çıplak ampuller tavandan sarkıyor. Zemin çimentodur. Üst kattan çok daha soğuk. Rutubet kokuyor ve tavan, sanki yukarıdaki her şeyin ağırlığından çökecekmiş gibi, ürkütücü bir şekilde gümbürdüyor.

Sebastian merdivenlerden aşağı inmek için başını eğmek zorunda kalıyor.

Uygun bir kapağı olmayan çıplak metalle çevrelenmiş ışık anahtarını buluyorum ve çeviriyorum. Ampuller çıtırdarak sallanan daireler halinde ışık saçıyor.

"Bilardo oynuyor musun?" Sebastian'a gelişigüzel bir şekilde soruyorum.

"Bazen," diyor.

Duvarдан iki ıstaka alıp uzun olanı Sebastian'a verdim. en sevdiğimi alırım

"Arkadaşça bir bahse ne dersin?" ona soruyorum

"Elbette," diyor Sebastian. "Dostça ne kadar?"

"Başlamak için yüze ne dersin?"

Alçak bir ıslık çalıyor. "Bakalım elimde ne var."

Oldukça kalın görünen bir cüzdan çıkarıyor. Paranın geri kalanını göstermeden yüz dolarlık bir banknot çıkardı. Bunu Grisha yapıyor olsaydı, tam olarak ne kadar taşıdığını görmeme izin verirdi.

Sebastian hesabı bilardo masasının cilalı ahşap tırabzanına bırakıyor.

"Senden ne haber?" diyor alayla. "Bunun için iyi olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Paramı görmeyeceksin," dedim ona. "Şimdi ya da sonra değil."

Sebastian gülüyor. "Güveni seviyorum" diyor.

O topları fırlatıyor, ben de kırmak için pozisyon alıyorum. Yığını temiz bir şekilde ayırdım ve pürüzsüz yeşil keçe boyunca her

yöne seken toplar gönderdim. 9'u çoktan batırdım, bu yüzden çizgileri alıyorum. İstakamı 11 topun arkasına dizerim. Masanın üzerine eğilirken Sebastian'ın gözlerini vücudumda hissedebiliyorum. Topuklarım yüzünden uzun bir yoldan eğilmem gerekiyor. Eteğimin yukarı çekildiğini hissedebiliyorum. İsteka topuna akıllı bir dokunuşla merkezin hemen solundaki 11'e sertçe gönderiyorum. 11 sağa doğru kesilerek doğrudan yan cebe dönerek tatmin edici bir gümbürtüyle yere indi. Durmadan 13 ve 14'ü de batırıyorum.

"Uh oh," diyor Sebastian yumuşak bir sesle. "Sanırım başım belada."

Bir sonraki atışımı bir inç farkla kaçıyorum. Sebastian ipucunu alır ve masayı inceler. Çabuk ve sorunsuz bir şekilde 2 ve 4'ü batırıyor. Parmaklarını keçe üzerinde yayarak ıstakasını sabitlerken büyük elleri sabit duruyor. Açısını hesaplamak için topa bir göz atması yeterli.

İnanılmaz derecede hassas ve kendinden inanılmaz derecede emin. 3'ü kaçırmadan önce 1 ve 5'i de batırır.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Daha fazla atış kaçırsam muhtemelen bir daha şansım olmayacağını biliyorum.

Kaşlarımı çatıp masaya bir savaş alanıymış gibi yaklaştım. Her atıştan sonra isteka topunun nereye düşeceğini hayal ediyorum ve kendimi mahsur kalmayacağımdan emin oluyorum. Stratejimden emin olduğumda, 10'u, 12'yi ve 15'i hızla arka arkaya batırırım.

Şimdi sadece 8 top kaldı. Sebastian'ın 3'üne bastırılmış. İkisi de sol köşedeki cebe oldukça yakın. Dikkatli olmazsam onları birbirine düşürmekten korkuyorum.

Dikkatle nişan alıyorum. Topları ayırdım, 8'li topu cebe vurdum ve 3'ü kenara ittim. Bilardo topu kenarda titreyerek biraz fazla uzağa yuvarlanır. O da düşerse oyunu kaybederim. Ama olduğu yerde kalıyor.

Sebastian'ın yüz dolarlık banknotunu alıp sutyenimin içine soktum.

"Ben kazandım," diyorum.

Sebastian, "Sanırım az önce köpekbalığı yedim," diyor.

"İlk kez olmayacak," diyorum.

Erkekler her zaman becerilerini abartırlar. Ve benimkini hafife al.

"Bir kez daha gidelim mi?" Sebastian diyor.

"Çift mi yoksa hiç mi?"

Sebastian arsız bir gülümsemeye, "Paran olduğundan emin değilim," diyor. "Benden aldıklarından başka. Ne dersin . . . batırdığım her top için bir parça giysi çıkarıyorsun. Ben de aynısını yapacağım."

Kıkırdayarak ona kafamı sallıyorum. Bu şeffaf bir hile.

Diğer taraftan . . . Onu daha fazla küçük düşürmenin cazibesine karşı koyamıyorum. O orada boxer şortuyla dururken maçı kazanmayı çok isterim.

"Tamam," diyorum. "Ama kırıldım."

Sebastian, "Geçen sefer kırdın," diye belirtiyor.

"Al ya da git."

Alçak ve kararlı bir sesle, "Ben alıyorum," diyor.

Sebastian topları tekrar eline aldı ve ben masanın diğer ucundaki yerimi aldım. Geçen seferki kadar temiz olmasa da kırıldım. Yan cebe yalnızca bir top düşer - 3 - ve zar zor. Sebastian'a bir bakış attım.

"Bu bir," diyorum.

Molayı mı sayıyoruz? diyor.

"Tabii ki öyleyiz."

"Yeterince adil," diye omuz silkti Sebastian.

Kollarını önünde kavuşturup siyah tişörtünün alt kısmını iki eliyle kavradı ve başının üzerinden geçirdi. Derin bir şekilde bronzlaşmış ve kaslarla dalgalanan uzun, zayıf gövdesini gösterirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Beklediğimden bile daha formda. Omuzları ve göğsü kalın ve dolgun, karın kasları sonuna kadar kesik. Göbek deliğinden kot pantolonunun kemerine kadar uzanan koyu renk bir saç izi. Gözlerim onu sonuna kadar takip ediyor.

Onları tekrar yakaladığımda, bana sırtıyordu.

"Gördüğünü beğendin mi?" diyor.

Atkuyruğumu aşağılayıcı bir tavırla omzumun üzerinden atıp tekrar bilardo masasına döndüm.

Sebastian'ı görmekten mi, yoksa benim oynamaya devam etme telaşımdan mı bilmiyorum ama bir sonraki atışımı kaçırıyorum.

Daha da kötüsü, isteka topu cebe yuvarlanır, böylece Sebastian onu çizginin arkasında istediği yere konumlandırabilir.

" *B`lyad !*" sinirden yemin ederim.

Sebastian'ın masanın başındaki yerini alırken kibirli ifadesine daha da sinirlendim. Nişan bile almadan 10'u batırıyor.

"Sıra sende" diyor.

Soyunma sırası bende demek istiyor, oynamak değil. Sinirlendim, sol ayakkabımı çıkardım. Bu bir Manolo Blahnik ve tozlu betonda tabanlarım kirlenirse ayağımı tekrar ona sokmak istemiyorum.

Sebastian 12'yi de batırıyor.

"Dengesiz durmana izin veremem." O sırtır.

Sağ ayakkabımı çıkarıyorum. Şimdi kalbim hızlı atıyor. Masayı yönetmeyi planlamıştım, kendimi bir galibiyet serisine sokmayı değil. Kaçırduğıma inanamıyorum.

Sebastian 15'liği köşedeki cebine koyuyor.

Kaşlarımı çatarak atkuyruğumun lastiğini çıkardım, böylece saçlarım omuzlarıma döküldü.

Sebastian, "Bunun kıyafet sayıldığından emin değilim," diyor.

"Evet öyle," diye tısladım.

"Sen ne dersen." 14'ü kolayca batırıyor.

Kahretsin.

Bu oyunu kabul etmeden önce çok daha fazla katman giymeliydim.

Yavaşça arkama uzanıp elbisemin arka fermuarını açtım. Başlangıçta fazla bir yeri örtmeyen elektrik mavisi bir mini elbise. Çok daha azını kapsamak üzere.

Omuz askılarını aşağı indirip elbisenin bir su birikintisi içinde ayaklarıma düşmesine izin verdim. Şimdi ağzını açma sırası Sebastian'da.

Tepkisi en azından tatmin edici. Sanki kafasına bir darbe almış gibi hafif sersemlemiş görünüyor. Gözlerini siyah ipek sutyen ve külot takımındaki vücudumda gezdirmiyormuş gibi bile yapmıyor.

Umarım figürüm onun üzerinde benzer bir etkiye sahip olur ve bir sonraki atışını kaçırır.

Bunun yerine, tersi gerçekleşir. Sebastian bilardo masasına yeni bir odaklanma düzeyiyle bakıyor. Önceden ortalıkta dolaşıyordu - şimdi çok ciddi. Bu oyunu kazanmak istiyor.

Bir sonraki vuruşu zor. Katılarım engelleyken, temiz bir şutu yok. 9'u yan cebe sokmak için duvardan ayırması gerekiyor.

Topa merkezden hafifçe vuruyor ve bir an için ıskalayacağını düşünüyorum. Ama cebin kenarına çarpıyor ve içine düşüyor.

Sebastian sessizce yüzünü bana döndü.

Neden bu kadar gerginim bilmiyorum.

Oyunun bu kadar ileri gitmesini istemedim.

Birdenbire ne kadar uzun olduğunun farkına vardım, özellikle de artık topuklu ayakkabı giymediğim için. Burada, bu loş yerde yalnız olduğumuzun farkındayım, müzik tepemizde o kadar

yüksek sesle çalıyor ki kimse bizi duyamaz. Sebastian'ın gözleri koyu ve derin gölgeli görünüyor.

Bahis bahistir.

Sutyenimi açmak için arkama uzanırken ellerim titriyor.

Bekle, dedi Sebastian.

Aramızdaki boşluğu iki uzun adımda geçti. Yüzüme bakıyor. Henüz bana dokunmadı ama çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bilardo masasına yaslandım, yedeklenecek yer kalmadı.

“Soyunmak zorunda değilsin” diyor.

dudaklarımı yalarım "Bir anlaşma yaptık."

“Umurumda değil” diyor. “Başka bir şey istiyorum. .”

Gözlerinin içine baktım, kahverengi irislerindeki altın benekleri, kirpiklerinin ne kadar kalın ve koyu olduğunu gördüm.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor.

Beni ılık ve tadı biraz tuz ve limon tadı olan bir ağızla öpüyor. Dudakları bileğimde göründüklerinden daha yumuşaktı ama öpücük yumuşak değildi. Derin ve aç.

Sağ eli kalçamı buldu ve sol eli saçlarımın altından kayarak enseme sarıldı ve beni kendisine yaklaştırdı.

Bütün dünya o öpücükle uçup gidecek gibi görünüyor. Ayaklarımın altındaki soğuk betonu hissedemiyorum ve tepemde gümbürdeyen müziği duyamıyorum. Tek duyabildiğim, boşlukta

süzölüyormuş gibi olurken, kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarım.

Sonra ayrılıyorruz ve ben yine bir bodrumdayım.

"Oyunu bitirmeli miyiz?" Sebastian bana soruyor.

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Eve gitmeliyim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama somurtkan değil. Elbisemi ve ayakkabılarımı toplamama yardım ediyor, böylece kendimi yeniden terbiye edebilirim.

Gömleğini unutma, dedim ona.

"Ah," diye gülüyor. "Sağ."

Giyindikten sonra Sebastian üst kata kadar beni takip etti. Ben bir Uber ararken bekliyor ve hatta benimle evime gelmeyi teklif ediyor.

"Yalnızca arkadaşlık için," diyor.

Başımı sallıyorum. "Babam bundan hoşlanmazdı."

"Yine de bana numaranı vereceksin, değil mi?" bana soruyor

Uzun bir an tereddüt ediyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama aniden yapmak istemiyorum.

"Evet söylerim. "Yapacağım."

Sebastian memnun görünerek numarayı telefonuna kopyalar.

"Yakında görüşürüz" diyor.

Evime dönüyorum, midem bulanıyor.

Babam bu devasa taş konağı iki yıl önce, Kolya Kristoff'un yerine Bratva'nın başına geçmek için buraya geldiğinde satın aldı. Kardeşime veya bana Moskova'dan Chicago'ya taşınmak isteyip istemediğimizi hiç sormadı. Ne düşündüğümüz umrumda değildi.

Ana katın her yerindeki ışıkları görebiliyorum.

O beni bekliyor.

Güvenlik kapıları otomatik olarak açılıyor ve sürücüye ön kapıya kadar gitmesini söylüyorum. Bu evde biraz korkmuş görünüyor.

"Burada yaşıyorsun?" diyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Maalesef."

Arabadan iniyorum. Ben daha kapı koluna dokunmadan Iov kapıyı açtı. Yüzü bere içinde ve sanki bir kaburga kemiği kırılmış gibi hafifçe kamburu çıkmış.

"Beni tekmelemek zorunda değildin," dedi ekşi bir sesle.

"Bana çok sert tokat attın!" Diyorum.

Eve girmek için sabırsızlanarak yanından geçtim. Yoruldum ve yatmak istiyorum.

Ama önce babamla konuşmalıyım.

Kadife terlikleri, ipek pijamaları ve uzun, kuşaklı sabahlığıyla sessizce girişe doğru geliyor. Demir grisi sakalı, omuzlarına kadar uzanan gür gri saçları gibi düzgünce taranmıştı. Bir ortaçağ kralı gibi görünüyor. Tereddüt etmeden bir ulusu işgal edecek türden.

"Nasıl gitti?" bana soruyor

"Tam da dediğin gibi," diye yanıtlıyorum.

Dudaklarının kenarlarında en ufak bir gülümseme beliriyor.

"Onun ilgisini çektin mi?"

"Elbette," diyorum.

Şimdi ise kemik rengindeki dümdüz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Güzel," diyor. "Aferin, *moya doch* ."

3

sebastian

Yelena'yı düşünmeden edemiyorum .

Hiç bu kadar vahşi, bu kadar kibirli veya bu kadar muhteşem bir kadın görmemiştim.

Kız bulmakta bir sorunum yok. U of C takımının yıldızıyken, her maçtan sonra kelimenin tam anlamıyla kendilerini üzerime atıyorlardı. Partilerden birinde bir amigo kıza kucağında ters takla attırdım. Biraz sarhoştı ve bana topuğuyla vurdu ama yine de bunu telafi etmek için bana BJ vermesine izin verdim.

Şimdi bile, bir kulüpte veya partide bir kıızı tavlama zor değil.

Ama hepsi bu - hızlı bir karşılaşma. Birkaç randevu, bolca seks ve sonra başım farklı bir yöne döner dönmez bir sonrakine geçiyorum.

Aslında hiç kız arkadaşım olmadı. Hiç istemedim. İlk başta spora çok odaklandığım için ve daha sonra hayal kırıklığı içinde boğulduğum için, herkesten ve her şeyden nefret ediyormuş gibi hissediyordum.

Bu . . . bu farklı.

Bu kızı istiyorum.

Onu çok istiyorum.

Sutyenini çıkarmasına izin vermeliydim. İnan bana, o göğüsleri çıplak ve dokunacak kadar yakın görmek istiyordum. Onu durdurdum çünkü masayı onun üzerine çevirdiğim için kendimi biraz suçlu hissettim. Ayrıca artık babasının kim olduğunu öğrendiğime göre dikkatli olmalıyım.

Şu anda Ruslarla aramız pek iyi değil.

Chicago Bratva, on yıldır zorlu bir dönemden geçiyor. Ve sorunlarının çoğu doğrudan veya dolaylı olarak aileme kadar uzanabilir.

Bölgelerimiz örtüşüyor. Bazen işbirliği yapıp barışı koruyabildik. Diğer zamanlarda, bazılarının veya bizimkilerin bazılarının ölümüyle sonuçlanan çatışmalar yaşadık. Depolar havaya uçuruldu, ürünler çalındı, askerler tutuklandı.

Bütün bunlar affedilebilirdi.

Ama şimdi patronlarından ikisini kaybettiler ve bunun Moskova'da gözden kaçtığını düşünemiyorum.

İlki bizim suçumuz değildi. Ajo Arsenyev, silah sevkiyatında özensiz davranınca kendini federal hapishaneye attırdı. Ama onun yerine geçen Kolya Kristoff - bu farklı bir hikaye.

Ailem İrlanda mafyasıyla ittifak yaptığında, karşılığında Bratva ve Polonya Mafyası da kendi ittifaklarını kurdular. Bize saldırmaya çalıştılar. Ancak anlaşmaları uzun sürmedi. Polonya Mafyasının başı Mikolaj Wilk, İrlandalı müttefiklerimizin en

küçük kızı Nessa Griffin'e aşık oldu. Bratva'yı çalıştırdı. Kolya Kristoff, Harris Tiyatrosu'nda onu vurmaya çalıştı - onun yerine Fergus Griffin onu kurşunlarla delik deşik etti.

Bir lider olmadan, Bratva bir süre kudurdu. Onları yenmek, yeraltına sürmek, işlerini dağıtmak, varlıklarına el koymak zorundaydık.

Alexei Yenin, pisliği temizlemek için Moskova'dan gönderildi. Yeni Pakhan olarak görevi devraldı . Sarsıntılı bir ateşkese vardık. Resmi bir anlaşma yapılmadan, çatışmamızın sona erdiği karşılıklı olarak belirlenmiş görünüyordu. Her birimiz yeni tanımlanmış sınırlarımız içinde kalacaktık.

Ama ailem buna tam olarak bağlı kalmadı.

Bu Nero'nun hatası.

Karşı koyamayacağı bir cazibe gördü.

Kolya Kristoff'un Kış Elması'nı LaSalle Caddesi'ndeki bir kasada sakladığını öğrendi. Kristoff öldükten sonra kimse taşı almaya gelmedi. . . bu yüzden Nero kimsenin bundan haberi olmadığına karar verdi.

Orada ipe takıldım.

Nero ve ben kasaya girdik. Elması çaldık. Sattık. Ve parayı South Shore Development'ı finanse etmek için kullandık.

Bu bir yılı aşkın bir süre önceydi. Bununla ilgili bir ses duymadık. Bu yüzden ondan paçayı sıyırdığımızı varsayıyorum. Sonuçta Nero şeytani bir deha. . . genellikle hata yapmaz.

Ancak kaderin en iyi hazırlanmış planlara bile müdahale etme şansı her zaman vardır.

Tüm bunları göz önünde bulundurarak, bu eşek arısının yuvasını tekmelemek konusunda ihtiyatlıyım. Bratvalar bazı pis eşek arıları. Kraliçelerinden biriyle dalga geçmemi takdir etmeyecekler.

Duyduğuma göre, Yenin eski usul bir gangstermiş. Biricik kızını nasıl koruduğunu ancak hayal edebiliyorum.

Akıllıca hareket hemen çekip gitmektir. Onu muhtemel kaçırان kişiden kurtardım. Babasına bundan bahsetmişse, muhtemelen Ruslarla biraz iyi niyet kazandım. Bunu bir galibiyet olarak değerlendirebilir ve gerisini boşverebilirim.

Savaşçı bir prensesin yüzü. . . bir Amazon'un gövdesi. . . vahşi bir kurdun ruhu. . . Babası eğlenmek için kafatasları kırmayan ve omurga kırmayan bir kızda kesinlikle bunu tekrar bulabilirim.

Bunu kendime söylüyorum. Ama beynimin diğer tarafı, yeryüzünde birden fazla Valkyrie'nin dolaştığı fikriyle alay ediyor.

Tüm hafta boyunca dikkatimi dağıtmak için kendimi aktiviteye verdim. Her gün oda arkadaşım Jace ile spor salonuna gidiyorum, her zamankinden daha fazla ağırlık kaldırıyorum, ta ki bir hayvan gibi homurdanana ve vücudumdan aşağı ter akana kadar.

"Anlaşman ne?" Jace gülüyor. "Olympia için antrenman mı yapıyorsun?"

"Evet." sırtıyorum "Arnold'u cılız gösterecek."

Jace, teğmenlerimin en büyüğü değil ama en sadıkı. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve ona hayatım pahasına

güvenebilirim. O İtalyan bile değil - kızıl saçlı bir Avrupalı it. Ailesi okul öğretmenidir. Yine de, yapılmış bir adam olmak istiyor.

Dante'nin gidişinin bıraktığı boşluğu doldurmama yardım ediyor. Jace de dahil olmak üzere en sevdiğim birkaç askerle Micah Zimmer'dan bir silah sevkiyatı alıyorum, onları Florida'dan ticarete "bir tonluk" kokain dediğimiz şeyle takas ediyorum ve sonra bunu aralarında paylaşıyorum. Marino ve Bianchi aileleri çünkü dağıtımı onlar yapıyor. Drake Oteli'ndeki aylık yüksek bahis oyunu da dahil olmak üzere yeraltı poker çetesini yönetiyorum ve Carmine ve Ricci aileleri arasındaki küçük bir çekişmeyle uğraşıyorum.

Hepsini ben hallederim, öyle ki, bütün hafta boyunca kimsenin onu rahatsız etmemesine babam bile şaşırılmış görünüyor.

Onunla cuma akşamı yemek için buluşacağım. Nero'nun da gelmesi gerekiyordu, ancak Güney Sahili'ne bağlandı ve mevcut son arazi parçalarından birinde bir eğlence kompleksi için bir anlaşma yaptı.

Babamı bir zamanlar en sevdiği restoran olan The Anchor'a götürmeyi planlamıştım. Son dakikada, onun yerine evde yemek yemeyi tercih edeceğini söyledi.

Bugünlerde evden ne kadar az ayrıldığından endişeleniyorum.

Ona saygımı göstermek için güzel bir düğmeli gömlek ve pantolon giymiş olarak onu görmeye gittim. Karşılığında, babam doğrudan Alpler'deki Zegna fabrikasından gelen özel yapım İtalyan takımlarından birini giyiyor ve gerçek terzilik için Savile Row'da kısa bir mola veriyor.

Takım elbiselerinin her birini annem tasarladı. İpek astarı, dikim ipliğini, ceketin kesimini, ceplerin yerleşimini, hatta düğmelerin rengini ve malzemesini bile o seçti. O öldüğünden beri babam tek bir takım elbise bile almadı. Daralan çerçevesine uyması için seçtiklerini yeniden uyarlıyor.

Bugün korna düğmeli lacivert çentikli yakayı takıyor. Keskin beyaz çizgileri olan siyah saçları, gerçekten düz olmadığını görebileceğiniz kadar uzadı - benimki gibi daha dalgalı. Kalın kaşları o kadar alçak ki, yaşlı bir basset tazısı gibi gözlerini yarı kapatıyor. Böcek karası gözleri altında parlıyor, geri kalanı ne kadar yorgun görünürse görünsün hâlâ parlak ve şiddetliydi.

Tıraş losyonunun, hayatım boyunca kullandığı Acqua di Parma'nın kokusunu alabiliyorum. Toskana'nın güneşli yamaçlarından gelen selvi ve adaçayından yapılan bu koku, kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettiriyor - babam beni korkutuyor ve bana bakarsa kendi ayaklarıma takılıp düşecekmiş gibi hissediyorum.

Bütün erkekler bir dereceye kadar babalarından korkarlar. Bana göre o bir tanrı-kraldı. Gördüğüm her erkek ona saygı gösterdi. Onun önünde eğilmelerinden, göz göze gelmeye bile cesaret edememelerinden, ondan korkulduğunu ve saygı duyulduğunu söyleyebilirdiniz.

İri ve sert bir adamdı. Yavaş ve dikkatli konuşuyordu. Ertelemediği tek kişi annemdi. Ve o zaman bile, onun patron olduğunu hâlâ biliyorduk.

Artık daha uzun olduğum için ona tepeden bakmak garip. Şarap kadehini eline aldığı anda elinin titrediğini görmek tuhaf.

Greta bizimle yemek yiyor. Bugünlerde çoğu yemeği babamla yiyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla onun hizmetçisiydi. Benim için bir anne gibi olduğunu söyleyemem - gerçek annenin yerini hiçbir şey tutamaz. Ama onu ailem gibi seviyorum ve kesinlikle benim büyümeme yardım etti.

Greta, altmışında olduğu gibi otuzunda da aynı görünen insanlardan biri. Olgun bir genç kadın ve genç, yaşlı bir kadındı. Saçları artık kırmızıdan çok gri ama yanakları hâlâ kırmızı ve gözleri her zamanki gibi parlak bir mavi.

Babamın sevdiği tüm geleneksel İtalyan yemeklerinden ziyafet çekerd, ama Dr. Bloom'un tekrarlanan dırdırları altında, babam kalp krizinden hemen ölmesin diye yemeğindeki yağı ve tuzu azaltmaya çalıştı. .

Bu akşam ahududu soslu haşlanmış somon salatası yaptı. Her birimize küçük birer kadeh şarap doldurdu ve daha fazlasını içmeye çalışırsa babamı azarlamaya hazır bir şekilde şişeyi izlediğini görüyorum.

"Carmines'i ve Ricci'leri çok iyi idare ettin," dedi babam alçak, çakıllı sesiyle.

Somon balığımdan bir ısırık alarak omuz silkiyorum. "Her zaman dediğin şeyi yaptım."

"Bu da ne?"

"Bir Don'un Kral Süleyman gibi olması gerektiğini söyledin - taraflardan biri mutlu ayrılırsa uzlaşma adil olmaz."

Babam kıkırdar. "Öyle mi dedim?"

"Evet."

"Dinlediğine sevindim *mio figlio*. Dante'ye talimat vermek istemiştim. Her zaman benim yerimi alacağını düşünmüştüm.

Olacak, dedim sandalyemde rahatsızca kıpırdanarak.

"Belki," diyor babam. "Sevgiyi aile veya iş yerine koyduğunu düşünüyorum. Aşkını onu başka bir yöne götürüyor."

"Geri gelecek," diyorum. "Ordudan dönmüş gibi."

Babam uzun bir iç çekti. Yemeğine dokunmadı.

Babam askere gittiğinde onun asla Don olmayacağını biliyordum dedi.

"Öyleyse Nero yapacak."

"Nero harika. Ve acımasız," diye onayladı babam. "Ama bir adada doğdu. O hep böyleydi."

Nero'nun yalnız bir kurt olması gerektiği konusunda daha önce hemfikirdim. Ta ki aşık olarak beni şaşırtana kadar.

"Camille'e oldukça kapılmış görünüyor," diye işaret ettim.

Babam, "Camille kendisinin bir uzantısı," diyor. " *Anime mücevherleri* ." *Ruh eşleri*.

Salatamdan daha çok yerim, bu yüzden doğrudan babama bakmak zorunda kalmam.

Söylemeye çalıştığı şeyden korkuyorum.

Çatıda, salkım salkım salkım mis kokulu tilki üzümlerinin altında oturuyoruz. Kalın yaprakları, yazın zirvesinde bile altındaki masayı gölgeli ve serin tutar.

Büyük büyükannemin eski ülkeden getirdiği ağır kalaylı tabakları yiyoruz. Zavallı Greta, çatıda sayısız yemek için onları merdivenlerden yukarı ve aşağı çekmek zorunda kaldı. Ama asla şikayet etmez. Yardım etmeye çalıştığımızda gözlerini bize çeviriyor. Tembelliğin tek günah olduğunu ve çalışmanın insanı genç tuttuğunu söylüyor.

Belki de bu yüzden babam bu kadar yaşılanıyor.

"Bu imparatorluğu ben kurdum," dedi babam sessizce. "Babam ve onun babası gibi. Her nesil ona bir şeyler kattı. Zenginliğimizi ve gücümüzü artırdı. Artık bu şehrin sahibi biziz, Griffin'lerle birlikte. Miles, ailelerimiz arasındaki bağlantıdır. Geleceklerimizin iç içe geçeceğinin güvencesi."

Nefes almak için duraklıyor. Çok uzun konuşmak onu soluk soluğa yapar.

"Ama asla güvende olduğumuzu sanma, Sebastian. Düşene kadar tüm hanedanlar yenilmez görünüyor. Her zaman temelleri kazan bir meydan okuyucu vardır. Duvarlara pençe atmak. Kalenizin ne kadar aşındığını bilmiyorsunuz. Ta ki etrafınıza düşene kadar."

"Pek çok meydan okuyanı geri püskürttük," diyorum.

Babam elini benimkinin üzerine koymak için masanın üzerinden uzanıyor. Parmakları hâlâ kalın ve güçlü ama avucu soğuk ve içinden herhangi bir sıcaklık yayılmıyor.

"Geri dönüş yok," diyor, parıldayan gözleri benimkilere yanarak. "Kıdem tazminatı yok, emeklilik yok. Gücümüzü koruyoruz. Yoksa düşmanlarımız tarafından yok ediliriz. Kale yıkılırsa. . . artık bizi koruyacak hiçbir şey yok. Çakallar birer birer gelip bizi

alacak. Her eski düşman. Her eski kin. Bizi bulmak için geri dönecekler."

"Bu gece havandasın!" Greta gerginliği kırmaya çalışarak konuşuyor. "Kimse bizi almaya gelmiyor."

"Sürekli meşruiyete doğru ilerliyoruz," diyorum babama.

"Yakında bir gün Kennedy'ler ya da Rockefeller'lar gibi olacağız - tüm sabıka geçmişimiz yasal servetimizin halısı altına süpürülecek."

Babam sakın değil. Parmakları elimin etrafını sarıyor, sertçe sıkıyor. Yapabileceğini düşündüğümünden daha zor.

"Belki meşru, ama asla yumuşak değil," dedi bana. "Bana söz ver, Sebastian."

"Söz veriyorum," diyorum, neyi kabul ettiğimden tam olarak emin olamayarak.

"Vurulduğumuzda ne yaparız?" Talep ediyor.

"Her darbe için üç tane daha ver," diye ezbere okuyorum.

"Öfkemiz onların ağgözlülüğünü bastırıyor."

"Bu doğru." Babam başını salladı.

Greta dudaklarını birbirine bastırır. Bu tür konuşmalardan hoşlanmaz. Özellikle yemek masasında değil.

"Tatlı var mı?" Konuyu değiştirmek için söylüyorum.

"Aşağıda şerbet var," diyor Greta.

Tabakları toplamaya başladı ve ben de canını sıkacağını bilsem de ona yardım ettim. Bana *tsk ediyor* ve "Burada kal!" diyor. Babamın

yemeğine hiç dokunmadığını fark ettiğimde yine de bulaşıkları taşımasına yardım ettim.

"Bütün hafta böyle miydi?" diye sordum ona, merdivenlerden aşağı inerken duyamayacağımız mesafeden çıkınca.

"Kasvetli?" diyor. "Paranoyak mı? Evet."

"Sorun ne?"

Greta, babam hakkında onun arkasından konuşmak istemediği için başını salladı. Hayatım boyunca ona sarsılmaz bir şekilde sadık kaldı.

"Hepinizin gitmiş olması zor," diyor. Ve bir süre sonra, "Bir şeyleri unutuyor," diye itiraf ediyor.

Babam henüz yetmiş bir yaşında. Çok eski değil. Zaman onu gittikçe daha hızlı kesiyor, ancak yirmi yıl daha yaşayabilirdi. Belki daha fazla. O her zaman çok keskin olmuştur. Eski haline göre unutkan olsa bile, yine de çoğu insandan daha iyi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Doktor Bloom'u tekrar görmesi gerekiyor mu?" Greta'ya soruyorum.

"Doktorun vermesini söylediği takviyeleri ona veriyorum. Diyet uyguluyorum. Onu alt kattaki koşu bandında yürütmeye çalışıyorum ama tekerlekli bir hamster olmadığını söylüyor."

Birlikte dışarıda yürüyüşe çıkabilirsiniz, dedim.

"Kuyu . . ." Greta içini çekiyor. "Paranoya bu. İnsanların onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Yaşlı getirir. . . artık hayatta olmayan eski rakipler. Bruno Salvatore. Viktor Adamski. Kolya Kristof."

Ona hızlıca bir bakış attım. Greta ile işimiz hakkında hiç konuşmadık ya da en azından ben hiç konuşmadığımızı sanıyordum. Bu isimleri biliyor olması, babamın ona bir şeyler anlattığı anlamına geliyor. Belki bir çok şey.

Yüzünü inceliyorum, bilmemeyi tercih edip etmeyeceğini merak ediyorum. Tabii her zaman babamın kim olduğunun ve ne yaptığının farkında olmuştur. Ama bu ayrıntıları duymaktan farklı. Babam çekingenliğini kaybediyorsa, her türlü sırrı açığa vuruyor olabilir.

Endişemi gören Greta, "Sorun değil, Seb. Biliyorsun, babanın söylediği her şey benimle birlikte ölecek."

"Elbette," diyorum. "Sadece olmanı istemiyorum. . . üzgün."

Greta homurdanıyor, bulaşıkları lavaboya istifliyor ve üzerlerinden sıcak, sabunlu su akıtıyor. "Gülünç olma," diyor. "Gözleri açık bir kız değilim. Senden çok daha büyüğüm oğlum! Saçlarını kıvrıracak şeyler gördüm." Yanağıma dokunmak için uzanıyor, hafifçe gülümsüyor. "Zaten olduğundan daha fazla."

biraz rahatlarım Greta ailedir. Ne olursa olsun babama o bakacak. Ne derse desin.

Üç küçük kaseye limon şerbeti koyuyor ve ben de onu tekrar çatıya taşımasına yardım ediyorum. Biz yokken babam satranç tahtasından indi. Satrançta onun dengi değilim - onu sadece Nero yenebilir. Yine de siyahı oynayarak karşıdaki yerimi alıyorum.

Babam, Dante'den Aida'ya kadar hepimize nasıl oynanacağını öğretti. Dante yetenekli bir oyuncu, Nero neredeyse yenilmez. Aida, sabırsızlığıyla altı oyulmuş bir parlaklık parıltısına sahiptir. Muhteşem bir şekilde ya kazanır ya da kaybeder.

Her zaman fazla oynamak istemeyecek kadar kıpır kıpırdım. Oturup düşünmektense fiziksel bir şeyler yapmayı tercih ederim. Ama ben de tıpkı kardeşlerim gibi kuralları ve temel stratejileri öğrendim.

Papa, en sevdiği açılış hamlelerinden biri olan The King's Gambit ile başlar. Beyaz için riskli bir açılış hamlesi ama babamın en iyi dönem olduğuna inandığı satrancın romantik çağında modaydı - dramatik ve agresif saldırılarla dolu, daha savunmacı bir tekniği destekleyen bilgisayar analizi zamanından önce.

Gambiti kabul ediyorum ve babam filini aktif bir kareye dönüştürüyor.

Onu şahını hareket ettirmeye zorlayarak kontrol altına aldım, böylece daha sonra rok atamayacaktı.

Babam ne yaptığımı tamamen unutmadığımı görmekten memnun olarak başını salladı.

"Satranç erkekleri daha akıllı ve ileri görüşlü yapar" diyor. "Bunu kimin söylediğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Bir büyük usta mı?" Sanırım.

"Hayır," diye kıkırdar babam. "Vladimir Putin."

Babam şahını hareket ettirerek sırayla benimkini tehdit ediyor. Bana çapraz olarak saldırmasın diye filini uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Çatışma sırasında her birimiz birbirimizden birkaç piyon alıyoruz, ancak henüz büyük taşlar yok.

Babam hileli bir saldırı düzenleyerek aynı anda vezirimi tuzağa düşürür ve şövalyeme saldırmaya çalışır. Atımı vezirimi koruyan

bir kareye geri götürerek savunma yapıyorum ama tahtadaki konumumu kaybettim ve babam ilerliyor.

Kalelerinden birini ve ardından filini almayı başardım. Bir an için babamın sadece taşlarını feda ettiğini düşündüm - başka bir yönden gelen bir tehdidi kaçırmış olmalıyım. Ama sonra babamın telaşlandığını görüyorum ve bir hata yaptığını anlıyorum.

Normalde babama karşı bu kadar uzun süre dayanmam. Onu gerçekten yenebileceğime dair rahatsız edici bir düşünceyle sarsıldım. Bunun olmasını istemiyorum. İkimiz için de utanç verici olurdu. Bu, kabul etmek istemediğim bir anlama gelirdi.

Öte yandan, kazanmasına izin verirsem, bilecek. Ve bu daha da aşağılayıcı olurdu.

Babam iyileşmek için çabalamak zorunda. Karşılığında bir şövalye ve bir piskopos olarak sert saldırır. Sonunda kazanır, ancak yalnızca vezirini feda etme pahasına. Yakındı - her zamankinden çok daha yakındı.

"Yine yakaladım," diyorum.

Sanırım ikimiz de rahatladık.

güzel bir akşam Yıldızlar soluk mor bir gökyüzünde çıkıyor. Hava sıcak, çatıda hafif bir esinti var. Tilki üzümlerinin kokusu zengin ve tatlıdır.

mutlu olmalıyım Ama böyle bir gecede babamla son satranç oyunumu oynayacağımı düşündükçe midem bulanıyor. Ve o zaman bunun son oyun olduğunu bilemeyeceğim.

Papa, "Rudolf Spielmann gibi oynamak isterim" diyor. "Her zaman 'Açılışı bir kitap gibi, oyun ortasını bir sihirbaz gibi ve oyun sonunu bir makine gibi oyna' derdi. "

Bunu kafamda çözüp ne anlama geldiğini düşünüyorum.

"Bu her strateji için geçerli," diyor babam, kara gözlerini benimkilere dikerek. "Bunu unutma Seb. İlk başta kurallara uyun. Ortada rakibini şaşırt. Ve sonunda hiç tereddüt etmeden, acımadan ve düşünmeden onun işini bitir."

"Tabii, baba," diyorum.

Babasının yüzü çizilmiş görünüyor, gölgeler tenine derin çizgiler çiziyor. Babam her zaman böyleydi, her fırsatta bize öğretiyor ve eğitiyordu. Ama bu gece özellikle yoğun görünüyor. Solan ışıktaki parıldayan gözlerinde neredeyse ürkütücü bir şey var.

Buna neden olan her ne ise, kendi kendime bunun Yelena'yı aramamam gerektiğini hatırlatmak için iyi bir hatırlatma olduğunu söylüyorum. O muhteşem olabilir ama aynı zamanda yasak meyvenin özüdür. Bütün şehri arasam daha tehlikeli bir hedef seçemezdim. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıyım - Ruslara bir iyilik yapıyorum, başka bir şey değil.

Onu bir daha asla görmeme düşüncesi beni sıkıcı ve hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ama böyle olması gerekecek. Göğsümün ortasındaki bu kara çukuru dolduracak başka bir şey bulmam gerekecek.

4

Yelena

Sebastian aramıyor.

Babam bu konuda tahammül edilemez.

"Onun çıkarını güvence altına aldığını söylediğini sanıyordum?" bana alay ediyor.

"Yaptım," dedim, dudaklarım tahrişle inceldi.

"Öyleyse neden aramadı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Belki de görüldüğünden daha zekidir."

Göz ardı edilmek hiç de gurur verici olmasa da, küçük bir parçam rahatladı. Bu planı hiç sevmedim. Asla bunun bir parçası olmak istemedim.

"Belki eşcinseldir," diyor ağabeyim.

O, gülünç derecede kısa Avrupa külotunu giymiş, havuzumuzun kenarında uzanıyor. Adrian vücudunu göstermeye bayılır. Bir jimnastikçinin fiziğine sahip - zayıf, güçlü, omuzları geniş ve kalçaları dar. Güneşte geçirdiği onca zamana rağmen, sadece hafif bir bronzluğu var. O da benim gibi açık tenli - kül sarısı saçlar, kışın süttten daha solgun bir cilt ve yazın çok az altın sarısı.

Adrian'a bakmayı her zaman eğlenceli buluyorum, çünkü o, bir erkek olarak doğmuş olsaydım hayatımın nasıl olacağının yürüyen, konuşan vücut bulmuş hali. Bunun yerine, ilk oğlu ve varisi olan benden iki dakika önce çıktı ve ben de onu takip ettim - beklenmedik ikiz. İstenmeyen kız.

"O eşcinsel değil," dedim Adrian'a. "Bilebilirdim."

"Öyle olmak zorunda," diye ısrar ediyor Adrian. "Yoksa benim güzel kız kardeşime nasıl karşı koyabilirdi?"

Bileğimi tuttu ve beni kucağına çekerek en hassas olduğum yer olan kaburgalarımı gıdıkladı. Çığlık atıp onu tokatladım ve tekrar sıçradım.

Adrian'ı seviyorum ve oyunculuğunu seviyorum. O benim doğduğumdan beri en iyi arkadaşım. Ama keşke babamızın yanında böyle davranmasaydı. Babamın soğuk gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Çıplak tenimi taradıklarını hissediyorum.

Ağabeyim kadar açık giyinmiş değilim - mütevazı tek parça bir mayo, bir örtü ve sandaletler giydim. Yine de, bol önlüğün yukarı kalktığı yerde çıplak baldırlarımı görünce babamın dudağının kıvrıldığını görüyorum.

Ona olan nefretim, sürekli olarak bağırsaklarımın derinliklerinde yanan bir mavi gaz pilot ışığı gibidir. Asla sönmez ve her türlü yakıt ilavesiyle alevlenmeyi bekler.

Evin içinde bir rahibe gibi giyinmemi bekliyor, böylece bütün adamları gözlerini kendilerinden ayırmıyor. Ama sonra beni bir şey için kullanma zamanı geldiğinde -geçen geceki küçük işi gibi- beni bir sokak fahişesi gibi tartaklamaktan mutlu oluyor.

Örtümü bacaklarımın üzerine kadar çekerek babama "Ne yapmamı istersin?"

Bir an üst dudağı kıvrık, sanki Sebastian'ın aramaması benim suçummuş gibi düşündü. Sanki en basit görevleri yerine getirme konusunda bana güvenemezmiş gibi.

Çok açık olamayacağımı o da benim kadar iyi biliyor. Gallolar zekidir. Cazibe çok açıksa, anlarlar. Ayrıca erkekler kendilerine

bedava sunulan bir şeyi istemezler. Onlar yırtıcı. Avlanmaya ihtiyaçları var.

"Onunla tekrar karşılaşmanın bir yolunu bulacağız," dedi babam kaşlarını hoşnutsuz bir şekilde çatarak.

Eve geri döndü ve Adrian'la beni güvertede yalnız bıraktı.

Onun gidişiyile hissettiğim rahatlama çok büyük.

Evde rahat olduğum tek zaman, sadece Adrian ve benim olduğum zamanlar. O zaman bile, birinin bizi izliyor olabileceğini biliyorum. *Bratoklardan* biri , evin her yerindeki birçok kameradan biri veya pencerenin önünde duran Papa'nın kendisi.

Veya *Avtoritet* Rodion Abdulov. Avluya bakıp onu ararken, tenimden bir ürperti geçti. O, babamın baş teğmeni. Ondan neredeyse babamdan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Onu babamın saldırı köpeği olarak düşünüyorum: acımasız, gaddar ve biraz da deli.

Her zaman ortalıkta dolanıp beni babamdan bile daha yakından izliyor. Gördüğü her şeyi rapor etmeye hevesli. Domuzcuk gibi küçük gözlerinin tenimde gezindiğini her zaman hissedebiliyorum.

Ama şu anda değil, çok şükür.

Adrian'ın bunların hiçbirini için endişelenmesine gerek yok. Yaz güneşinde son derece rahat bir şekilde o sandalyeye uzanabilir, canı ne isterse onu giyebilir.

Benim gibi incelenmiyor. Çok daha fazla özgürlüğü var. Kurallara uyduğu sürece boş zamanlarında ne isterse yapabilir.

Kendime ayıracak bir dakikam yok. Yaptığım her şey, söylediğim her şey daha sonra parçalanıyor.

"Sorun nedir?" Adrian bana soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum sinirle. Örtüyü ve sandaletlerimi çıkardım ve suya daldım.

Bu, çiçekli ağaçlar ve mahremiyet çitlerinden oluşan muhteşem bir vahada yer alan olimpik boyutta bir havuzdur. Bahçemiz, Versay Sarayı'nın arkasında bulacağınız bir şey gibi. Evimiz mermer ve camdan bir tapınak, Moskova'da şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde lükslerle dolu: ısıtılmalı zeminler ve havlu askıları, gömme dolap büyüklüğünde bir buzdolabı, tüm daire büyüklüğünde dolaplar.

Yine de hepsini küçümsüyorum. Eve döndüğüm kadar kısıtlıysam, Amerika'da olmanın ne faydası var?

Burada benim için hiçbir şey değişmedi. Bir şey olursa, daha kötü. Çünkü babam, Amerika'nın bireyciliği ve hazcılığıyla yozlaşabileceğimizi biliyor. Bu yüzden sadece bana daha çok baskı yaptı.

Şehirdeki birçok kolejden birinde müzik kompozisyon dersleri almama izin verilebileceğini umuyordum ama o bunu kesinlikle yasakladı. Tek seçeneğim, eskiden yaptığım gibi kendi başıma pratik yapmak. Bunu ne zaman ve nerede başarabileceğimden emin değilim - Babam henüz yeni evimiz için bir piyano almayı reddetti. Sanki belirsiz bir davranış için ödül olarak yapacakmış gibi davranarak beni sürekli oyalıyor. Sanırım ihtiyacım olan bu şeyi benden esirgemekten hoşlanıyor, beni mutlu eden yegane şeylerden biri.

Adrian da suya atlıyor ama yüzmeye güneşlenmeyi tercih ettiğini biliyorum. Havuzun boyunu benimle birlikte ileri geri okşuyor. Duvarı itip öne süründüğümde, o da aynısını yapıyor. Sırtüstü yüzmeye döndüğümde beni taklit ediyor. Çok az antrenman yapmasına rağmen o daha hızlı yüzücü. Benimle mükemmel bir hızda ilerliyor, beni bir yarışa girmeye teşvik etmeye çalışıyor.

Birkaç turdan sonra daha hızlı yüzmeye başlıyorum. Tabii ki, hemen yanımda kalıyor. Bunun nasıl biteceğini bilmeme rağmen, daha da hızlandım, ta ki tüm gücümle duvarı itene kadar, havuzun yarısı boyunca suyun altında yüzdüm ve sonra onu yenmek için çılgınca duvara vuruyorum.

Adrian'ın parmakları benimkinden bir an önce karoya dokunuyor ve o sırtarak ortaya çıkıyor.

"Ohhh . . ." diyor. "O zaman beni neredeyse yakalıyordun."

Lanet olsun, diye alay ettim. "Denemiyordun bile."

"Biraz denedim."

İkimiz de havuzun kenarına tutunmuş, derin derin nefes alıyoruz.

Kardeşimin yüzüne bakmak lunapark aynasına bakmak gibidir. Ayı bir insan gibi görünmüyor. Bana benziyor, sadece biraz farklı.

Sanırım Adrian olmasaydı, uzun zaman önce kendimi öldürürdüm. Annemiz öldüğünden beri beni seven tek kişi o. Bana mutluluk getiren tek kişi.

Buradan nefret ediyorum, dedim ona.

"Neden?" diyor. "Hava daha iyi. Yemek daha iyi. Alışveriş de! Burada her şeyi alabilirsin. Ve bunun gerçek olduğunu biliyorsun, taklit değil. Bu yüzden her şey çok pahalı," diye gülüyor.

"Düşünüyorum da . . ." iç çekiyorum

Adrian, "Farklı olacağını düşündün," diyor. O her zaman bilir.

"Evet."

"Olacak Yelena. Daha fazla zaman ver."

"Gallos'la ilgili bu şeyi sevmiyorum. Kendimi bir kurdu ayartmak için karda yola çıkmış, kazığa bağlanmış bir kuzu gibi hissediyorum. Kurdu vursanız bile, her zaman çenesi kuzunun etrafında kapanmadan düşmez."

Adrian, "Senin güvende olmana yardım edeceğim," diye söz verdi bana. "Ve ek olarak . . . sen kuzu değilsin Yelena."

Ağabeyim sırtarak kollarını bana doladı ve beni suyun altına çekti. Havuzun dibine çöküp birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Hayatımızın ilk dokuz ayını böyle geçirdik - birbirimizin kollarında süzülerek.

Artık kimse izlemeden sevgi göstermenin tek yolu bu.

İKİ GÜN SONRA babam yatağımın üstüne bir elbise çantası fırlattı.

"Giyin," diyor. "Biraz hayır işi yapmanın zamanı geldi."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu sorgulamaktan daha iyisini biliyorum. Alev kırmızısı, üstü yular

ve neredeyse kalçaya kadar yırtmaçlı, tenimi saran elbiseyi giydim.

Bir çift altın sandalet, tek bir bileklik ve bir çift altın küpe taktım. Saçlarımı şık bir atkuyruğu yaptım çünkü yüzümü keskin ve vahşi göstermesini, yüksek midillinin boyuma eklenmesini seviyorum.

Dudaklarımı, parmaklarımı ve ayak parmaklarımı elbiseyle aynı kıpkırmızı tona boyuyorum. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama babamın kusursuz görünmemi bekleyeceğini biliyorum.

Zırhlı araç çoktan önde Timur'un sürmesiyle bekliyor. Arka kapıyı açmak için dışarı atlarken bana bakmaması gerektiğini biliyordu. Yine de, hazırlıklarımı iyi yaptığımı anlamamı sağlayan istemsiz gözlerindeki titremeyi yakalayabildim.

Timur ve ben anne tarafından uzaktan akrabayız. Babama son derece sadık, çünkü babası onu Taganka hapisanesindeki on dört yıllık hapis cezasından kurtardı. Babam iş ilişkilerine her zaman bir iyilik ile başlar. Senin ona borçlu olmanı istiyor.

Adrian'ın arka koltuğa oturduğunu, düzgün siyah bir smokin giydiğini ve sarı saçlarını alnından geriye doğru taradığını görünce şaşırdım.

"Geliyor musun?" Diyorum.

"Elbette!" O sıırıtır. "Gösteriyi görmek istiyorum."

"Ne şovu?" İstiyorum.

Bana çıldırtıcı gizemli bir bakış attı. "Yakında göreceksin," diyor.

Kaşlarımı çatıp ondan bilgi almaya çalışmanın işe yarayıp yaramayacağını ya da bunun daha fazla alaya mı yol açacağını

tartışarak ona kaşlarını çattım. Kardeşimi seviyorum ama o şımarık ve kendi durumu ile benim durumum arasındaki farkı her zaman dikkate almıyor. Onu eğlendiren şeyler genellikle beni mutlak bir öfkeye sevk eder. O ve ben tamamen farklı çıkarlarla paralel hayatlar yaşıyoruz. Sonunda işlerin onun için yoluna gireceğini her zaman bilir. Böyle bir güvencem yok.

Babamın evden çıkması için yaklaşık bir saat beklemek zorundayız. Ofisinde kilitli başka bir işle uğraşıyor olabilir. Ya da bizi cehenneme kadar bekletiyor olabilir.

O da resmi olarak duman grisi bir smokin giymiş, sakalı ve saçları yeni yıkanmış ve Fas yağı kokulu. Puro dumanı ve votka kokuyor, bu yüzden belki de *tugaylarından* biriyle bir tür toplantı yapıyordu .

"Devam et Timur," diyor arabaya biner binmez.

Adrian ve ben ona daha fazla yer açmak için köşeye sıkıştık. Bize baktı ve görünüşümüzü onaylayarak homurdandı.

Adrian'a, "Bu gece içmek yok," diyor.

Adrian, "En azından bir bardak şampanya içmezsem tuhaf görünür," diyor.

" *Yalnızca* şampanya," diye homurdandı babam. "Seni daha sert bir şeyle görürsem, Rodion'a seni bağlattırırım ve sana bir şişe Stoli içiririm."

Kulağa pek de fena gelmiyor, diye mırıldandı Adrian kulağıma. Bunu o kadar kısık sesle söylüyor ki fareler onu zar zor duyabiliyor. Babamıza karşılık verecek kadar aptal değil.

Araba, neredeyse hiç penceresi olmayan ve kenarları koyu boyalı uzun, düz bir bina olan Park West'in önüne yanaştı. Sanırım bir tür etkinlik merkezi olmalı - yüksek sosyete tiplerinin içeriye doğru ilerlediğini görebiliyorum, bu yüzden bir tür gala ya da akşam yemeği için burada olduğumuz çok açık. Chicago Yeşil Alanlar Yardım Müzayedesini yazan lacivert ve altın renkli bir pankart görene kadar etrafa bakındım.

Fantastik. Belki babam bir yat için teklif verir.

Arabadan önce babam iniyor, Adrian'la ben de arkasından geliyoruz. Adrian, basamakları topuklarımla çıkmama yardım etmek için kolunu veriyor. Arabadan iner inmez kamera flaşları yüzümüzde patlıyor. Chicago basınından herhangi birinin kim olduğumuzu bildiğinden şüpheliyim ama erkek kardeşim ve ben her zaman karşı konulamaz bir ikili oluşturuyoruz. Kendi başımıza her birimiz güzeliz; uyumlu bir set olarak büyüleyiciyiz. En havalı konukların bile bize bakmak için döndüğünü görüyorum ve kim olduğumuzu öğrenmek isteyenlerin fısıltılarını duyuyorum.

Babam hemen önümüzde yürüyor, kendini beğenmiş görünüyor. Bizi varlık olarak görüyor ve bu nedenle güzelliğimiz onun için bir övgü. Çarpıcı olmasına rağmen kendisi yakışıklı bir adam değil. Çocuklarına güzel görünmek için Moskova'nın en güzel kadınıyla evlendi. Annemiz zengin ya da başarılı değildi. Babası temizlik işçisiydi ve annesi evlerinin dışında küçük bir kreş işletiyordu.

Annemin en iyi arkadaşı onu “ *Svezhiye Litsa* ” adlı ulusal bir modellik yarışmasına katılmaya ikna etti. İzleyicilerin favori yarışmacıları için oy kullanabilecekleri, televizyonda yayınlanan

bir etkinlikti. Giren 25.000 kızıdan annem ezici bir oy aldı. Bir sonraki ikinciye ikiye katladı.

Kuzeyin Prensesi, Moskova'nın Mücevheri olarak adlandırıldı.

Babam yarışmayı izledi ve en başından ona bahse girdi.

Kazandığında, tüm yarışma ödülünden daha fazla olan 3.000.000 ruble aldı. Aslında annemin kazandığı tek şey, beş yüz Amerikan doları artı bir kürk manto ve etkinliğe sponsor olan Natura Siberica kozmetik ürünleri için bir paket kuponu.

Babam şovu izlerken ona odaklandı. Adını, nerede yaşadığını ve nerede çalıştığını (Tateossian'daki ayakkabı departmanı) öğrenmek için bağlantılarını kullandı.

Ertesi hafta işyerine geldi. Aslında bunu yapan ilk adam o değildi - yaşlı bir tamirci ve aşık bir öğrenci zaten aynı fikre sahipti. Ama annem onları geri çevirmeyi başarmıştı. Babamdan kurtulmak yoktu. Akşam yemeğinde kendisine katılmasını emretti ve o itaat edene kadar dükkânın dışında bekledi.

İki hafta sonra evlendiler. O sırada on dokuz yaşındaydı. Yıl içinde beni ve kardeşimi doğurdu.

İkizleri taşımak onun için zordu. Daha sonra babamın onu o kadar güzel bulduğunu sanmıyorum. Karnındaki gevşek deriye ve yanlarındaki çatlaklara alay ederdi. Bu, çoğu insanın gözünde vücudunu yeniden kazandığı yıllar sonraydı. Yine de sevimli olduğunu kesinlikle düşündüm.

Ağabeyim ve benimle aynı mor gözlere sahipti - gerçi onunkiler bir oyuncak bebeğinkiler gibi büyük ve yuvarlaktı. Kalp şeklinde bir yüzü, sivri bir çenesi, narin küçük yüz hatları ve gül goncası

bir ağzı vardı. Saçları o kadar solgun ve inceydi ki, tavşan kürkü kadar yumuşak, başının etrafında dalgalanıyordu.

O sessizdi. Adrian ve ben onunla bir odada yalnız olmadığımız sürece bizimle konuşmazdı. Aksi takdirde bizimle küçük işaretler ve jestlerle iletişim kurdu. Babam ilk başta bunun farkına varmadı - daha sonra keşfettiğinde bu onu çileden çıkardı. Bizi arkasından sır yaymakla suçladı. Aslında, sadece onun dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Küçük ve gizli kalmak için her şeyi yapardı.

Yalnız kaldığımızda bize kitap okurdu. Hep peri masalları ya da fantezi hikayeleri. Sizi gerçekte yaşadığımızdan tamamen farklı bir dünyaya götüren hikayeler.

Dört yıl önce bir araba kazasında öldü. Ya da en azından, babamın bana söylediği buydu.

Ama o lanet olası bir yalancı. Başka bir şey olabileceği, onun eliyle ölmüş olabileceği ihtimali her zaman aklımdan çıkmayacak.

"Sekizdeki masada oturuyoruz," dedi babam Adrian'la bana.

Adrian garsonun tepsisinden ikinci kadeh şampanyasını kaptı bile, babası ilkinin fark etmedi. İçmeli miyim içmemeli miyim emin değilim. Midemdeki gerginlik düğümünü hafifletmek isterdim. Ama daha sonra babam için bir iş yapmam beklenirse sarhoş olmak istemiyorum.

Babam, sessiz müzayedede teklif için çeşitli eşyaların sergilendiği masalara doğru ilerliyor. Her zamanki bok gibi görünüyor: tatil paketleri, golf gezileri, spa günleri, imzalı hatıralar, konser biletleri, ünlülerle karşılaşmalar, gurme yiyecekler, mücevherler, resimler ve benzeri.

Her şey bir servet sarsıntısı - zengin insanlar lüks ürünleri büyük bir indirimle satın alıyor, bağış yapan şirketler bunu bir hayır kurumu gideri olarak yazıyor ve ücretsiz reklamdan yararlanıyor ve hayır kurumu, ödenmek üzere fonları cebe atıyor. altı rakamlı yüksek maaşlar alan CEO'ları ve yönetici direktörleri. Arta kalan bir şey varsa, belki birine yardım etmek için kullanılır.

Bu gece moralim bozuk. Böyle bir olayın Moskova'dakiyle Amerika'dakinin aynı olması beni rahatsız ediyor. Her yerde yolsuzluk. Kibarlık yetersiz.

Her şeye rağmen biraz şampanya içmeye karar verdim ve en yakın tepside köpüren bir flüt alıp yuttum.

Adrian, şanssız bir garsondan koca bir tepsi Kobe bifteği şişini büyüledi ve onları yutuyor.

"Biraz istemek?" diyor, ağzı dolu.

Bir ısırık almaya fırsat bulamadan, babam kolumdan tuttu ve beni yeniden sandalyemden kaldırdı.

"Hadi," diyor. "İşe gitme zamanı."

"Ben ne olmalıyım ki..."

Al, dedi ve beni oldukça telaşlı görünen, kulaklıklı ve not panosu olan kızıl saçlı bir kadının kollarına attı.

"Oh merhaba!" diyor kadın. "Sen Yelena olmalısın! Gönüllü olduğunuz için çok teşekkür ederim . Bir düzine kıza sahip olmak istedik ve son dakikada üç iptalimiz oldu! Sanırım kızlardan birkaçı gerilmişti ki bu gayet anlaşılır bir durum ama bu beni biraz zor durumda bıraktı."

Dakikada bir mil konuşuyor. İngilizcem mükemmel olsa da, insanlar çok hızlı konuştuğunda zorlanıyorum. Şaşkın bakışımı yanlış anlayarak, "Bu arada ben Margaret," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, bunu kastetmeksizin.

"Bu taraftan gel! Biz de başlamak üzereyiz. Sana diğer kızların nerede beklediğini göstereceğim ve sonra sana bunun nasıl gideceğine dair hızlı bir döküm vereceğim.

Babama dönüp bakamadan, beni büyük, boş bir sahnenin arkasına götürüyor ve üzerinde müzisyen ya da başka bir sanatçıdan eser yok.

Beni on bir kız gibi görünen küçük bir giyinme odasına itti. Hepsi yirmi ile otuz yaşları arasında, hepsi güzel, iyi giyimli ve biraz gergin görünüyorlar.

Margaret, "Adın söylenene kadar burada bekleyeceksin," dedi.

"Sonra sahnenin ortasına çıkacaksın - yerde küçük bir X göreceksin. Sunucunun adı Michael Cross. Hahaha, yani o gerçekten bir 'MC', bu uygun değil mi?" kıkırdar. "Michael biyografisini okuyacak. Ve sonra ihale başlayacak!"

"Teklif mi?" diyorum aptalca.

"Evet! Ancak bunun için endişelenmeyin - miktar hiç önemli değil. Hepsinin hayır kurumlarına gittiğini unutmayın! Tarihler her zaman her yıl en popüler ürünlerimizdir! Ve hiç kimse bir teklif almakta başarısız olmadı. Özellikle de senin kadar güzel bir kız değil."

Aceleyle uzaklaştı ve beni ağzım açık bir şekilde orada öylece bıraktı.

Bir tarih müzayedesinde satılmak üzereyim.

Babamın tüm çarpık entrikalarıyla asla emin olamasam da Sebastian Gallo'nun bu gece burada olacağını varsayıyorum. Babam adını davetli listesinde görmüş olmalı ve ona benim var olduğumu hatırlatmanın en iyi yolunun beni müzayede bloğunda ona gerçekten teklif etmek olduğuna karar vermiş olmalı.

Bu plan birkaç nedenden dolayı çılgınca görünüyor. Birincisi, içeri girdiğimde Sebastian'ı görmedim. İkincisi, telefon numaram onda zaten var. Beni aramak isteseydi, bunu bu hafta herhangi bir zamanda bedavaya yapabilirdi.

Sanırım babam gerçekten aklını kaçırmış olabilir. Gallos'a olan nefreti onu gülünç önlemler almaya itiyor.

Somurtkan görünümlü bir esmer, "Ona inanma," dedi bana.

"Ne?" Diyorum ki, kendi düşüncelerimde kayboldum.

Kız, "Margaret'e inanma," diyor. "Herkes teklif alır, ancak herkes aynı miktarda almaz. Senden beş yüz fazlaya satarlarsa, bu ukala küçük sürtüklerin zamanın sonuna kadar sana bunu hatırlatacaklarına inansen iyi edersin.

Odadaki diğer kadınlara küskün bir bakış atıyor.

"O zaman bunu neden yapıyorsun, Gemma?" kibirli görünen bir sarışın ona alay ediyor.

"Çünkü babam hayır kurumunun yönetim kurulunda," diyor Gemma, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa eklemeyi açıklıyormuş gibi. "Twitterverse, tarih müzayedesini 'cinsiyetçi', 'modası geçmiş' ve 'insan kaçakçılığına benzer' olarak

adlandırdığında, bu endişeleri gidermenin en iyi yolunun kendi kızını en yüksek teklifi verene satmak olduğuna karar verdi."

Sarışın umursamazca, "Ian Happ'ın bu gece geleceğini duyduğum için yapıyorum," diyor. "Eğer bir randevu alacaksa, benimle olmasını istiyorum."

"Seni kim bağladı?" Gemma bana dönerek, diyor.

"Şey. . . babam," diye yanıtlıyorum.

"Yani tam olarak neden bahsettiğimi biliyorsun." Gemma burnunu çeker. " *Cinsiyetçi* ve ortaçağa *ait* ."

"O adamla evlenmek zorunda değilsin." Sarışın gözlerini deviriyor. "Onu becermek zorunda bile değilsin. Bir aptal tarafından satın alınırsan, onunla akşam yemeğine çıkarsın, bir galon şarap içersin, sonra aramalarını görmezden gelirsin.

İnce bir Asyalı kız ses çıkarır. "Geçen yıl sevgilim beni Tiffany's'e götürdü ve bana bir kolye aldı. Gerçekten güzeldi. Ona hala sahibim."

"Onu görmeye devam ettin mi?" diye soruyor.

"Oh hayır." Kız başını sallıyor. "Doksan yaşında gibiydi. Aslında, şimdiye kadar ölmüş olabilir. Hiç takip etmedim."

Gemma bana hafifçe gülümseyerek, "İşte," dedi. "Bir beyzbol oyuncusuyla randevunuz olabilir ya da bir geriatriden hediye alabilirsiniz. Seçenekler sonsuzdur."

"Bu arada ben Yelena," dedim ona.

Gemma. Ama sen bunu zaten duydun."

"Yaptım."

Birbirimize gülümsüyor, en azından şikayet edecek biri olduğu için artık daha rahat hissediyoruz. Margaret tekrar odaya girip dikkatimizi çekmek için ellerini çırpıtığında ve "Pekala hanımlar, başlamak üzereyiz! Numaranı elbisene iliştirdiğinden emin ol, böylece hangi sırayla çıkacağını biliyorsun. Ah, henüz bir numaran yok, Yelena. Hadi bakalım."

12 numarayı sol göğsümün hemen üstüne, elbiseme iğneledi. Bu beni her zamankinden daha fazla bir oluktan aşağı itilen bir hayvan parçası gibi hissettiriyor.

Sonuncu olmaktan heyecan duymuyorum. Bu, rahatsızlığım artarken herkesin sırasını almasını izleyerek burada oturmam gerektiği anlamına geliyor.

"Ah! İşte Bay Cross!" Margaret diyor.

"Merhaba bayanlar! Müzayede için heyecanlı mısınız?" Michael Cross diyor.

Kısa boylu, ince yapılı, beyaz dişleriyle sırttan bir adam. Saçları aşırı bronz teniyle neredeyse aynı bronz tondaydı, bu da onu - benim gözümde- biraz Lisa Simpson gibi gösteriyordu.

Birkaç kızıdan hevesiz bir mırıltı ve bir parçalayıcı, "Ah evet!" Görünüşe göre buna gönüllü olarak girenlerden. Gemma ona kaşlarını çatmakla yetindi.

Cross, görünüşe göre ünlü atletle çıkmayı uman sarışın kıza, "Görünüşe göre ilk sen kalkıyorsun, Aubrey," dedi. "Adını söylememi bekle, sonra sahnenin ortasına yürü. Ben biyografinizi okurken ayakta durabilir ve poz verebilirsiniz, ardından açık artırma başlayacaktır. Kalabalığa gülümseyin veya el sallayın, hatta arsız bir öpücük gönderin!"

"Arsız bir öpücük verme" fikri bende kusma isteği uyandırıyor ama Aubrey zihninden notlar alıyormuş gibi başını sallıyor.

"Pekala hanımlar! İyi şanslar ve iyi avlar!" Çapraz bize göz kırpmıyor.

Gemma bana baktı ve gözlerini o kadar sert devirdi ki bir daha geri gelmeyeceklerini düşündüm. Karşılık olarak ona, "*Karşılıklı bir intihar anlaşması için çok geç değil*" sözlerini aktardığını düşündüğüm bir bakış attım .

Çapraz adımlarla sahneye çıkar. Hoparlör sisteminden yankılanan sesini duyuyorum: "Pekala baylar - ve ayrıca hanımlar, ayırım yapmıyoruz, herkes teklif verebilir! Hepinizin gecenin herkesin en sevdiği kısmını beklediğinizi biliyorum! Yeşil Alan tarih müzayedesinin uzun ve hikayeli bir tarihi var - Yirmi iki yıldır bu etkinliği düzenlediğimizi, hayırsever çöpçatanlığımızın en az YEDİ gerçek evlilikle sonuçlandığını size bildirmekten gurur duyuyorum!

Gemma eğilip mırıldandı: "Kaç tanesinin evli *kaldığı* ayrı bir soru."

"Daha da iyisi," diye devam ediyor Cross, "Chicago'nun yeşil alanları için yüzbinlerce dolar topladık; bu, yakınlardaki bir parka erişimi olmayan, yeşilden fakir bir mahallede büyüdüğümünden beri kalbime yakın ve çok değer verdiğim bir amaç. "

Herkesin bu trajedinin ağırlığını hissetmesi için bir an duraksıyor.

Gemma, "Her yıl bağış toplama etkinliğini yürütmesi için ona yüksek bir ücret ödediklerinden bahsetmiyorum bile," diye araya

giriyor. Bu sefer biraz fazla yüksek sesle söylüyor ve Margaret ona uyarıcı bir bakış atıyor.

"Chicago'yu güzelleştirmenin en iyi yolu, bu gece sizin için sahip olduğumuz tüm harika eşyalara teklif vermektir - özellikle genç hanımlarımızın cr me de la cr me'i, Chicago sosyetesinin parlayan yıldızları! Müsait bekar kızlarımızın ilkinin takdim edeyim: Aubrey Lane!"

Aubrey, kalabalığın alkışları için sahnenin karşısına kasılarak geçer. Soyunma odasından dışarı baktığımda, teklif edilen   enin kendisi olduğu bir *Fiyat Doğru model* gibi poz vermekten ve dönmekten hiç çekinmediğini görebiliyorum . Cross, sahnenin ortasında durduğunda kalabalığa şu bilgiyi veriyor: "Aubrey, Cornell'den Güzel Sanatlar alanında Master derecesine sahip ve şu anda 14th Street Gallery'de sanat alıcısı olarak  alışıyor. Ata binmekten, tüplü dalıştan, şarap tadımlarından ve uluslararası seyahatlerden hoşlanıyor. En sevdiği film *Aşk Aslında* ."

Biyografisinin okunması, kalabalıktan birkaç haykırış ve bağırışla kesintiye uğradı. Aubrey, hayranlarına göz kırıyor ve talimat verildiği gibi onları öpüyor.

"Gördüğünüz gibi," diyor Cross, "Aubrey, herhangi birinizin bir randevuya çıkma ayrıcalığına sahip olacağı büyüleyici bir genç kadın. İhaleye iki binden başlayalım mı?"

Bununla birlikte Cross, müzayedeci pıtırtısına girer. Teklif hızla 2000\$'dan 5000\$'a yükselir.

"Genellikle ne kadara satarız?" Gemma'ya kuru kuru soruyorum.

"Beş binin üzerindeki her şey iyidir" diyor. "Ondan fazlası etkileyici."

Harika. Sadece Sebastian'ın bana teklif vermesini değil, aynı zamanda fiyatın babamın gururunu tatmin edecek kadar yüksek olmasını da ummalıyım. Cüzi bir 2K'ya satarsam, sonunu duymama asla izin vermez.

Görünüşüm hakkında endişelenmiyorum - güzel olduğumu biliyorum. Ama temelde bir yabancıyım. Bu kızların geri kalanının muhtemelen kalabalığın içinde arkadaşları, aileleri ve erkek arkadaşları vardır. Chicago sosyetesinde zaten iyi tanınıyorlar. Bu insanların bildiğı kadarıyla ben bir hiçim. Ya da daha kötüsü, babamın bir Rus gangsteri olduğunun farkında olabilirler. Bu onları pek cezbedemez.

İhale yavaşlar. Aubrey sonunda 8700 dolara satıldı. 10.000 Dolarlık Gemma "etkileyici" değil, ama çok da uzak değil. Aubrey, ünlü Ian Happ tarafından satın alınmamış olmasına rağmen sahnenin karşı tarafından çıkarken memnun görünüyor.

Soyunma odasından kalabalığı göremiyorum. Ama her geçen dakika daha da kabadayı olduklarını duyabiliyorum. Daha sonra kıvrımlı bir kızıl çıkıyor ve Cross hobilerini "pişirme" ve "okuma" olarak duyuruyor. Görünüşe göre bu azgın bekarlar için daha az çekici, çünkü kızıl saçlı sadece 4400 dolara satılıyor.

Görünüşe göre "paraşütle atlama, NASCAR ve Cubs oyunlarını" seven Asyalı kızla daha çok ilgileniyorlar. İki erkek kardeş Caleb ve Walker Littenhouse arasındaki şiddetli bir açık arttırma savaşının ardından onu 12.000 dolara satıyor.

Üzgünüm Caleb, dedi Cross yapmacık bir ses tonuyla. "Görünüşe göre ağabey kızı eve götürüyor. Ama merak etmeyin, kanatlarda bekleyen çok daha güzel hanımlarımız var. Bir sonraki bekarımızı ortaya çıkaralım! Kendi hayır kurumumuzun başkanı olan babası

Ransom Rothwell'i tanıyor olabilirsiniz. Davamıza olan bağlılığının kanıtı olarak sevgili kızını siz şanslı adamlardan biriyle randevuya çıkarıyor! Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmayın, güzel ve şehvetli Gemma'ya sıcak bir karşılama yapın!"

Gemma, "boğucu" dışında her şeye benzeyen sahne boyunca ilerliyor. Kalabalığa zar zor gergin bir gülümseme sunuyor. Ondan öpücük ya da dönüş yok - kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş seyirciye bakıyor.

Müzakere başlıyor ve hemen Gemma'nın daha da gerginleştiğini görebiliyorum. Kalabalıktan belirli bir kişiye dik dik bakmaya devam ediyor ve hatta teklif vermeye devam ettiğinde ona başını sallıyor.

"Neler oluyor?" Yanımda duran uzun boylu siyah saçlı kıza soruyorum.

Daha iyi görebilmek için başını köşeden çeviriyor.

"Ah," diyor. "Gemma'nın eski sevgilisi ona teklif veriyor ve çok kızgın."

"Eski erkek arkadaşı kim?"

"Carson Woodward. Yakışıklı ama *tanrım* tam bir pislik. Kız kardeşim onunla çıkardı - aynanın önünde düzüşmediği sürece boşalamayacağını söyledi.

O belirli zihinsel görüntüye homurdanıyorum.

Carson'ın ihaleyi kazanamayacağını tahmin ediyorum ama Gemma'nın yüzündeki öfke ifadesinden, daha Cross bunu

duyurmadan kazandığını anlayabiliyorum. Gemma yüzü alevler içinde sahneden iner.

Sırada siyah saçlı kız var.

"İyi şanslar," diyorum ona.

"Ah, benim için endişelenme," diye gülüyor. "Erkek arkadaşım ne pahasına olursa olsun ödeyecek. En ön sırada oturuyor."

En ufak bir endişe belirtisi göstermeden dışarı çıkıyor. Bu arada midem bulanıyor çünkü kızların neredeyse yarısını geçtik ve sıra bana geliyor.

Sebastian'ın burada olup olmadığını bile bilmiyorum. Etkinliğe katılmış olsa bile, bana tarihler için para ödemesi gereken biri gibi gelmiyor.

Margaret arkasını dönene kadar bekledim, sonra perdenin arkasından bakmak için gizlice sahnenin kenarına gittim.

Sahnede ayarlanmış projektörler ve odanın geri kalanında kısılmış tepe ışıkları ile kalabalığı taramak zordur. Sebastian'ı ancak seçebiliyorum çünkü otururken bile koyu bukleli kafası herkesinkinden daha uzun görünüyor.

Onu görünce kalbim küt küt atıyor. Rahatlama mı bilmiyorum çünkü en azından babamın istediğini yapabilme şansım var mı, yoksa sadece Sebastian hatırladığımdan daha yakışıklı görüldüğü için mi?

Zengin ve çekici insanlarla dolu bu odada bile göze çarpıyor. Sadece boyu değil, yüz hatları inanılmaz derecede çarpıcı. Loş ışık, yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çukurlara gölge düşürüyor ve dudakları aynı anda sert ve şehvetli görünüyor.

Telefonunda geziniyor, biraz sıkılmış. Koyu renk, kıvrıcık saçlı güzel bir kadınla pahalı görünümlü bir takım elbise giymiş bakımlı bir adamın yanında oturduğunu görüyorum. İkisi de müzayedeyi izlemiyor - adam kolunu kadının omuzlarına dolamış ve kulağına fısıldıyor. Kahkahasını bastırmaya çalışırken omuzları titriyor.

Perdenin yerine düşmesine izin verdim.

Sebastian burada.

Şimdi sadece bana teklif vermesini ummalıyım.

Kalıp başka biri için teklif verip vermediğini görmek isterdim ama Margaret beni gördü ve soyunma odasına geri dönmem için işaret etti.

Endişelenme, diyor. "Endişelenmene gerek yok! Teklif alamayan bir kızımız hiç olmadı."

"Gergin değilim," diyorum ama bu pek doğru değil. İki kız daha dışarı çıktı ve benim sıram gittikçe yaklaşıyor.

"İşte," diyor Margaret. "Biraz şampanya iç! Bu sakinleşmeme yardımcı oluyor . "

Görünüşe göre o özel tedaviden çoktan yararlanmış. Yanakları kızarmış ve kızıl saçları kabarıklığından aşağı inmeye başlıyor.

Bana bir içki alırken kendine bir tane daha alıyor.

"Şimdiye kadar, çok iyi!" diyor, bir çeşit tezahüratla kadehini benimkine doğru kaldırarak.

Bardağını tokuşturdum ve köpüren şampanyadan bir yudum aldım. Sadece bir plasebo etkisi olsa bile biraz yardımcı oluyor.

Sıradaki kız, saçları poposuna kadar inen kesinlikle büyüleyici bir esmer. Cross, kollarının arkasındaki triseps kaslarından ve mermerden yontulmuş gibi görünen kışından tahmin edebileceğim Tremont Spor Merkezi'nin sahibi olduğunu duyurdu. Bu açıkça kalabalığın içindeki erkeklerin ilgisini çekiyor çünkü şimdiye kadarki en yüksek teklifi veriyor: 17.000 \$.

"İnsanların bir randevu için bu kadar para ödediğine inanamıyorum," diyorum Margaret'e.

"Eh, iyi bir amaç için," diyor. Sonra, şaşırtıcı bir dürüstlikle ekliyor: "Ayrıca bu bir tür ego meselesi. Ne kadar harcayabileceklerini gösteriyorlar. Gecenin en ateşli kızını eve götürebilirsen, bu söylenmemiş kaşe var.

Çok fazla şey söylediğini fark ederek düzeltiyor, "Yani, hepiniz harikasınız elbette! Ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin."

Çoğundan daha iyi, dedim.

Sabırsızlanmaya başlıyorum. Gergin olmak yerine, tüm bunların bitmesini istiyorum.

Sıralarını iki kız daha alıyor.

Margaret bir bardak daha şampanya alıyor, muhtemelen işinin neredeyse bittiğini ve kutlamaya başlayabileceğini hissediyor. Bana tarih müzayedesini ile sessiz müzayede arasında bu yıl rekor miktarda bağış aldıklarını fısıldıyor.

"Tanrıya şükür!" diyor. "Politik doğrulukla ilgili tüm bu saçmalıklardan sonra. . ." yüksek sesle hıçkırıyor, sözünü kesiyor. "Endişelendik . . . kar amacı gütmeyen sektörde iş bulmak çok zor. Ama yönetim kurulunun memnun kalacağından eminim!"

Şimdi benimkinden önceki son müzayede. Bu kız diğerleri kadar gösterişli değil; kır tarzı mütevazı bir elbise ve gözlük takıyor. Biraz utangaç ve beceriksiz görünüyor, bu yüzden fazla teklif almayacağından endişeleniyorum. Bunu ciddiye alacak bir tipe benziyor.

Bunun yerine, sahneye adım attığı andan itibaren teklifler hızla ve öfkeyle uçuyor. Gecenin en yüksek rakamlarından biri olan 15.500 dolara satış yapıyor.

"Bu ne hakkında?" Margaret'e soruyorum.

Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi, "Bu Cecily Cole," dedi. "Babası Western Energy'nin sahibi. Onunla bir görüşmenin on beş bin değerinde olacağını düşünürdüm. Şans eseri onu satın alan kişiyle anlaşırsa, güven fonunda bir atıştan bahsetmiyorum bile.

Margaret omzuma yaslanmış, sarhoş ve cana yakın.

"Babanın da güçlü bir adam olduğunu duydum. . " diyor. "Ama biraz korkutucu, değil mi? Belki de aksandır. . . "

"Aksan değil," diyorum. "Bu onun kişiliği ve ahlakı."

Margaret şaka yapıp yapmadığımdan emin olamayarak bana iri iri baktı.

Cecily sahneden çıkıyor ve sonunda sıranın bana geldiğini anlıyorum.

"Sanırım en iyisini sona saklamış olabiliriz," diye mırıldanıyor Cross mikrofona. "Son bekarlığımız, Chicago sosyal sahnesinde yeni bir yüz. Yakın zamanda Moskova'dan buraya taşındı! Böylece, henüz gitmediği bir randevuda onu götürebileceğiniz

pek çok yer olduğundan emin olabilirsiniz. Lütfen Yelena Yenina'yı karşılayın!"

Sahne yürüyorum, bacaklarım altımda katı hissediyor, sanki dizlerim aniden nasıl büküleceğini unutmuş gibi. Işıklar bu açıdan çok daha kör edici ve elimle gözlerimi koruma dürtüme karşı koymak zorundayım. Parlayan ahşap zeminde bulmamız gereken küçük X işareti tamamen yok oldu. Nerede durmam gerektiğini tahmin etmeliyim.

Kalabalıkla karşılaşıyorum. Tam olarak sahne korkum olduğunu söyleyemem ama yabancılar tarafından dik dik bakılmaktan hoşlanmıyorum. Kalabalığın diğer kızlarla olduğundan daha sessiz olduğunu hissediyorum - daha az ıslık sesi, belki dışarıda hiç arkadaşım olmadığı için ya da belki sadece sert ışık altında sert ve kızgın göründüğüm için.

Önce babamı görüyorum. Adrian'ın yanında oturuyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. Bana, yapım aşamasındaki bir binayı hesaplama ve muhakemeyle inceleyen bir mimar gibi bakıyor. Aşkla değil.

Sonra yavaşça döndüm, böylece gözlerim Sebastian'inkilerle buluştu. Artık telefonuna bakmıyor. Bana bakıyor, dudaklarını hafifçe aralamış. Şaşırmış görünüyor. Ve -umarım- ilgilenir. Onun da kalbi benimki kadar hızlı atıyor mu merak ediyorum.

"Yelena üç dil konuşuyor: İngilizce, Rusça ve Fransızca. O başarılı bir piyanist ve mükemmel bir kayakçı," diye tekrarlıyor Cross. "Ve hayır, gözlerin seni yanıltmıyor - bana onun 5'11 ve 3/4 olduğu söylendi," diye gülüyor Cross.

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorum. Kendimi yıllardır ölçmedim, 1.80'den büyük olabilirim. Ama bu hanımefendilere yakışmıyor, bu yüzden izin verilen en uzun boyu babam verdi. Her zaman gelenek ve övünme arzusu arasında kalır.

"İhaleye standart iki binden başlayalım mı?" Çapraz diyor.

Kimsenin kürek kaldırdığını görmek için kalabalığa bakmaya neredeyse korkuyorum. Beş veya altı kürek anında havaya fırlayınca büyük bir rahatlama yaşadım. Ancak Sebastian'ın değil.

"Üç bin?" Çapraz diyor. "Dört bin?"

Teklif veren sayısında azalma yok. Aslında, adamlardan birkaçının bariz istekliliği diğerlerini harekete geçiriyor gibi görünüyor. Şimdi teklif veren yedi veya sekiz kişi var ve Cross, "Beş bine ne dersiniz? Altı?"

Diğer erkeklere pek dikkat etmiyorum. Küreğini kaldırıp kaldıramayacağını görmek için gözlerim Sebastian'a kaydı. Önündeki masanın üzerinde inatla dümdüz duruyor. Bütün gece ona dokunduğundan şüpheliyim.

Sebastian'ın yanında oturan koyu saçlı kız eğilip ona bir şeyler mırıldandı. Hızlıca başını sallıyor. Benim hakkımda mı konuşuyorlar bilmiyorum ama bu kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

"Yedi bin? Sekiz? Peki ya dokuz?" Çapraz diyor.

İhale hiç yavaşlamadı. On bini geçince, birkaç adam ayrılır, ancak kalanlar tekliflerini güvence altına almak için küreklerini daha hızlı ve daha hızlı kaldırır.

"On iki," diyor Cross. Peki ya on üç? Bu size, Bay Englewood. Şimdi on dört mü? Ve on beş."

İhale çoğunlukla Englewood adında, kırk yaşlarında görünen, kalın siyah saçlı ve sakallı adam ile gösterişli bir takım elbise giymiş, finans tipine benzeyen yakışıklı bir genç adam arasında yoğunlaşıyor. Tıpkı kendisine benzeyen adamlarla dolu bir masada oturuyor ve onu kışkırtıyorlar. Üçüncü teklif sahibi, Fars veya Arap olabilecek çok daha yaşlı bir adam.

"On altı?" Çapraz diyor. "On yedi?"

Aniden, düşünmeden, Sebastian küreği kaptı. "Yirmi bin!"

Kendi masasında oturan kadın ve adam bile şaşırılmış görünüyor. Koyu saçlı kız, " *Ne oluyor ?*" gibi görünen bir şey söyledi. ve sonra sırtı baktı.

Gözlerim bir an için Sebastian'ın kilerle buluştu. Tekrar aşağı bakmak zorundayım çünkü yüzüm yanıyor.

Babama bakmama gerek yok. Ondan yayılan zaferi hissedebiliyorum.

İranlı adam ihaleden çekildi ama diğer ikisi hala içeride.

"Yirmi bir!" Englewood küreği kaldırarak sesleniyor.

"Yirmi ikiye ne dersin?" Çapraz diyor.

Bir anlık tereddütten sonra -arkadaşları onu dürtüklerken- finansçı tekrar teklif verir.

Sebastian'a bakıyorum. Yüzüm hala - gülümseme yok. Kesinlikle öpücük yok. Sadece gözlerim onun içine bakıyor, onu soruyordu.

. . tam olarak ne? Bana teklif vermesi için onu cezbetmem gerekiyor. Ama gerçekten yapmasını istiyor muyum?

Sebastian'ı severim. Artık kendime itiraf edebilirim. Beni aramayınca hayal kırıklığına uğradım. İçimdeki küçük, gizli bir parça onu tekrar görmek istiyordu.

Ama bu ona teklif vermemesini söylemek için daha fazla sebep. Ona kaşlarını çatabilir veya başını sallayabilirdim. Onu uyarabilirdim. Belki babam görürdü ama muhtemelen görmezdi.

Yapmam gereken bu. Onu uyarmalıyım.

Onun yerine sadece ona bakıyorum. Korkarım gözlerim göğsümdeki endişeyi ve hasreti gösteriyor.

Sebastian, "Yirmi beş bin," diye seslendi.

Odaya bir sessizlik çöker. Bu, gecenin şu ana kadarki en yüksek teklifi.

"Kasabaya yeni gelen kız, güzel sarışın Rus'umuz için çetin bir rekabetimiz var," diyor Cross, neşesini zar zor zaptedebiliyor.

"Buna ne dersiniz, beyefendi? Gallo'nun en küçük kardeşini kimse yenebilir mi? Yirmi altı teklif vermek isteyen var mı?"

Finansörler masasına bir göz attı. Gösterişli takım elbiseli genç adam küreğini kaldırmak istiyor gibi görünüyor. Bunun yerine sinirle masaya fırlattı. Sanırım hazır parasının sonuna geldik.

Englewood vazgeçmedi. Küreğini bir kez daha kaldırıyor. "Otuz," diyor soğuk bir sesle.

Kalın kaşlarının altında parıldayan kara gözleri ile Sebastian'a baktı. Bu ikisi birbirini tanıyor mu bilmiyorum, yoksa ben sadece

iki güçlü adam arasındaki bölgesel bir gösteriye tanık oluyorum. Her iki durumda da, gerilim elle tutulur.

Sebastian, Englewood'u görmezden geliyor ve onun yerine bana bakıyor. Yanan sıcak sahne ışıkları beni aydınlatıyor, kırmızı elbisem her tarafımı sarıyor.

Bana doğru bakan Sebastian, "Elli bin," diyor.

Cross, her masadan yükselen uğultuyu susturmaya çalışır. "Elli binlik bir teklifimiz var!" diyor. "Bu yeni bir rekor bayanlar ve baylar ve unutmayın ki tüm bunlar büyük bir amaç için! Bay Englewood. . . eşleştirmek ister misin?"

Englewood'un dudakları koyu bıyığının altında gerildi. Başını ani bir hareketle sallıyor ve Cross, "Satıldı! Bayan Yenina, Sebastian Gallo ile çıkacak."

İçimi kaplayan korku mu yoksa rahatlama mı bilmiyorum. Tek bildiğim, sıcak ışıkların altında bile aniden üşüdüğüm. Cross'un kolumdan tutup sahneden aşağı inen merdivenleri göstermesi gerekiyor.

Babamın masasına doğru yürüyorum. Ağır elini omzuma koydu ve kulağıma mırıldandı, "Aferin. Şimdi yatırım yaptı."

Evet, Sebastian yatırım yaptı. Elli bin dolar ayarında.

5

sebastian

Sanırım Aida, depresyonda olduğum izlenimine kapıldığı için beni yardım müzayedesine sürükledi. Beni sosyal ve ailevi

olaylara dahil etme çabaları, birkaç istenmeyen tanışma randevusu da dahil olmak üzere hafta geçtikçe artıyor. Kızların hiçbirini dışarı çıkarmayı kabul etmedim. Aida'ya bekar olmaktan keyif aldığımı söyledim.

Müzayedeye gittim çünkü Cal, Aida ve benim konuşacak bazı işlerim vardı. Spesifik olarak, Cal'ın yaklaşmakta olan belediye başkanlığı kampanyası. Griffin'ler yüzde 100 meşru olmaya niyetli. Bu, kalan yasadışı ticari operasyonlardan kendilerini mahrum bırakmak ve gömdükleri cesetlerin gömülü kalmasını sağlamak anlamına gelir. Ve bu bir örtmece değil - en son ceset, şu anda South Shore ofis kulelerinden birinin temelinin altında yatan Cal'ın kendi amcası Oran Griffin'di.

Gallo ailesi dikkatimizi büyük ölçekli gayrimenkullere yöneltirken, henüz ellerimizi yıkamaya hazır olduğumuzu düşünmüyorum. Mafya küresinden çıkan Griffinler, büyük bir güç boşluğu bırakır. Birinin doldurması gerekiyor. Soru şu ki, kim?

Sanırım Mikolaj Wilk ve Polonya Mafyası devreye girecek. Mikolaj'la aramız oldukça iyi ama en iyi arkadaşız diyemem. Birisi müttefikinizin en küçük kızını kaçırdığında ve ardından kardeşinizi cinayetle suçladığında ortaya çıkan belirli bir huzursuzluk var.

Mikolaj, esir Nessa Griffin ile evlendi ve Riona Griffin, Dante'yi hapisten çıkardı. Ama diyelim ki Mikolaj ve ben tam olarak Noel kartları değiş tokuşu yapmıyoruz.

Özellikle Rusların geri püskürtüldüğü ancak boyun eğdirilmediği düşünülürse, bu çetrefilli bir durum. Bir güç yapısının sütunlarını her değiştirdiğinizde, her şeyin çökme olasılığı vardır.

Belki de bu yüzden babam son zamanlarda bu kadar paranoyaklaştı. Havadaki belirsizliği hissedebiliyor.

Tüm bunları aklımda tutarak, bu tür şeylerden nefret etsem de hayır etkinliğine gelmeyi kabul ettim. Sevindiricilikten ve sahtelikten nefret ederim. Aida'nın bu işte ne kadar başarılı olduğunu görmek beni rahatsız ediyor. Eskiden, bir şey çalmadan veya birisini -genellikle birden fazla kişiyi- gücendirmeden onu hiçbir yere götüremezdiniz. Şimdi bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, herkesin adını hatırlıyor, hoity-toity sosyete tiplerinin pantolonunu büyüleyici.

Callum aynı, ama daha da fazlası. Lincoln Park, Old Town ve Gold Coast'u içeren en zengin ve etkili bölge olan 43. bölgenin Meclis Üyesi. Odadaki hemen hemen herkes tarafından tanındığını görebiliyorum. Burada kişisel bir hedefe kulak vermeye istekli olmayan neredeyse hiç kimse yok.

Bu arada canım sıkılıyor. Garsonların tepsilerinden birkaç kanepe çaldım, ardından tüm Bear'ın hücum hattı tarafından imzalanmış bir futbol topu da dahil olmak üzere, sunulan uzun sessiz müzayede ürünleri listesine göz attım.

Satılacak çok güzel şeyler var. Ama dürüstçe. . . Hiçbirine ilgi uyandıracak gibi görünmüyorum. umurumda değil. Son iki yıl, yalnızca birkaç heyecan sarsıntısıyla noktalanan, karanlık ve boş bir zaman aralığı oldu. Uzun zamandır bir şeyle gerçekten ilgilendiğimi hissetmemiştim. . .

Geçen haftadan başka.

Yelena ilgimi çekti.

Aramızda çok kısa bir süre için bile olsa bana bir şeyler hissettiren bir enerji vardı.

Bunca zamandan sonra, sonunda kovalamaya değer bir şey gördüğümde. . . Onu görmezden gelmem gerekiyor. Gitmesine izin vermeliyim. Ailem yüzünden.

Benim kahrolası ailem.

Her nasılsa her zaman umursadığım tek şeyi elimden almayı başarırlar.

Aida'ya baktım, kısa boylu, kelleşmek üzere olan, iğrenç bir mor papyon takmış bir adamla konuşuyordu. Kadının söylediği bir şeye gülüyor, başı geriye atılmış ve tüm çarpık, kalabalık dişleri sergileniyor. Aida'da çok iyi tanıdığım o bakış, daha da çirkin bir şey düşündüğünü ve bunu yüksek sesle söylemekten kendini alıkoymaya çalıştığını gösteren o sinsî sırtışı var. Bu, her seferinde kaybettiği bir savaştı ama sonunda biraz kendine hakim olmayı öğrendi.

Kız kardeşim çok güzel. Koyu, kıvrırcık saçlar, bulutlu suda yanıp sönen bozuk para gibi görünen parlak gri gözler, ona her baktığınızda sizi hem meraklandıran hem de endişelendiren sürekli bir yaramazlık ifadesi.

Birini nasıl bu kadar çok sevebilir ve aynı zamanda ona içerleyebilirsiniz?

Bugünlerde tüm ailem için böyle hissediyorum.

Onları iliklerime kadar seviyorum.

Ama onlar yüzünden bulunduğum yeri sevmiyorum.

Bunun kısmen benim hatam olduğunu biliyorum. Amaçsızca sürükleniyorum. Ama ne zaman beni yeni bir yöne çekseler, geldiğim noktayı asla sevmem.

Bu kahrolası müzayede gibi.

İç çektim ve sahnenin ucundaki bize tahsis edilmiş masamıza geri döndüm. Bu gece için nasıl bir performans planladıklarını bilmiyorum. Muhtemelen klasik bir dörtlü veya daha kötüsü bir cover grubu gibi sıkıcı bir şey. Sıkıyorsa ben gidiyorum. Aslında, muhtemelen her iki şekilde de ayrılacağım.

Ben otururken bir tepsi şampanyayla sarışın bir garson yanıma geldi.

"İçmek?" teklif ediyor.

"Gerçek içkin var mı?" Ona sorarım.

"Hayır, üzgünüm," diyor oldukça küçük bir somurtkanlıkla.

"Bizde sadece prosecco ve şampanya var."

"Ben iki prosecco alacağım."

Flütleri bana uzattı ve yapmacık bir kayıtsızlık havasıyla,

"Bunlardan biri senin randevun için mi?"

"Hayır," diyorum kısaca. Can sıkıntımı gidermek için ikisini de indirmeyi planlıyorum.

"Üniversite mezunu?" diyor garson. "O halde muhtemelen bunlardan birine ihtiyacın olacak." Bana üzerinde bir numara olan krem renkli bir küreği uzattı.

"Bu ne için?"

"Tabii ki tarih müzayedesini!"

Tanrı aşkına. Gözlerimin kafatasımdan dışarı fırlamasına engel olamıyorum. "Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Neden?" diyor, çekingen bir gülümsemeyle. "Sevdiğin başka bir şey gördün mü?"

Diğer koşullar altında, çok yoğun bir şekilde ortaya koyduğu ipuçlarını ona kabul edebilirim. Ne yazık ki, uzun boylu ve sarı saçlı olması bana aynı özellikleri on kat daha yoğun bir şekilde paylaşan Yelena'yı hatırlatıyor. Bu kız tarladaki bir papatya gibi, Yelena ise hayalet bir orkide: egzotik, nadir ve ulaşılması imkansız.

Hayır, dedim ona. "Burada benim için bir şey yok."

Kız ayrılır ve Aida ve Callum hemen onun yerini alır.

"Bu bir müzayede müzayedesini mi?" Aida'ya söylüyorum.

"Evet!" diyor. "Bu senin doğum günü hediyen. Sana bir eş alacağım."

"En iyi eşlerin özgür olduğunu sanıyordum," diyorum. "Ve isteğin dışında seni zorladı."

Buna karşı çıkamam, dedi Callum, kolunu Aida'nın omuzlarına dolayarak.

Aida ve Callum, esasen görücü usulü olarak adlandırılacak bir evlilik yaşadılar, ancak bu onlar için şaşırtıcı derecede iyi sonuç vermiş gibi görünüyor. Hepimiz ilk yılı birbirlerini öldürmeden atlatacaklarını umuyorduk.

Aida, "Eskiden çok romantiktin, Seb," diyor.

"Ah evet? Ne zaman oldu?"

"Okuldaki dolabında Margot Robbie'nin resminin olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Aida'nın bunu nasıl bildiğini merak ederek kızardım. Ve kendi hafızandan silmeye çalıştığın tek şeyi her zaman gündeme getirmeyi nasıl başarıyor?

"Onun ben olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Wall Street'in Kurtları'nı sekiz yüz kez izlediğini ve onun kapı eşiğinde çıplak durduğu o kısma hızlı ileri sardığını hatırlamıyorsun, böylece jer-"

"Cümleni bitirirsen seni boğarım," diye tısladım Aida'ya.

"Cal, beni boğmasına izin vermezdin, değil mi?" Aida kocasına diyor.

"Ölüme değil," diye yanıtlıyor.

"Teşekkürler aşkım," dedi yanağından öperek. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Aida dostça tacizine devam edemeden, aşırı derecede bronzlaşmış bir sunucu, akşamki sığır müzayedesini başlatmak için sahneye çıkar. Özellikle de kadınların başarılarını Midwest geyşaları gibi listelemeye başladığında, davayla hiç ilgilenmiyorum.

Odadaki erkeklerin yarısının yuhalayıp bağırması ya da kızlara pis pis surat asmak için masaların üzerinde öne doğru eğilmesinin bir faydası olmuyor. Her şey iğrenç geliyor. Burada olmaktan utanıyorum.

Bir randevu için ödeme yapma fikri çok saçma, özellikle de bu astronomik fiyatlarla. Sosyetenin bir fahişesini alt etmek için beş

bin dolar mı? Hayır teşekkürler. Ve bu, onu beslemek zorunda olduğunuz süslü akşam yemeğinin fiyatını dahil etmeden önce. Aklımdan sıkıldım.

"Bunlardan kaç tanesine oturmamız gerekiyor?" Aida'ya fısıldıyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bu şehirde kaç tane güzel kız olabilir? Hemen sonra gidebiliriz."

Şimdi gidecektim ama Aida, Cal ve ben hep birlikte arabayı sürdük ve ışıklar o kadar kısıldı ki, muhtemelen masaların arasından geçip birinin kucağına düşmeden yol alamam.

Ayrıca, bu azgın adamların bazı kızlar için fiilen birbirlerine yumruk attıklarını görmek biraz eğlenceli. Aynı piliç için teklif veren birkaç kardeş var. Büyük olan kazandığında, küçük erkek kardeş yerden bir kaya koparmaya ve Genesis'in dördüncü bölümünü hemen burada ve şimdi yeniden canlandırmaya hazır görünüyor.

Onuncu ya da on birinci kıza geldiğimizde esnemeye başlıyorum. Dün gece çok geç yattım. Aslında bu hafta her gece çok geç. Şampanya bana geliyor.

Ta ki "Yelena Yenina" adını duyana kadar.

Başım dönüyor. Valkyrie'min sahnede ilerlemesini izliyorum.

Kahrolası cehennem. Onun ne kadar muhteşem olduğunu çoktan unutmuşum. Her kıvrımına yapışan kırmızı bir elbise giyiyor. Bu açıdan bacakları yaklaşık on mil uzunluğunda görünüyor. O kadar büyüleyici ki, kalabalığın üzerine gerçek bir sessizlik

öküyor. Bütün kızlar güzeldi ama Yelena güzel değil. O kahrolası bir büyücü.

Burada olduğuna inanamıyorum. Bu sadece bir hafta içinde iki kez. İşaretlere inansaydım, bunun apaçık bir mucize olduğunu düşünürdüm.

O dönüp bana baktığında ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum. Hareketsiz kaldı, aramızda bir elektrik çarpması geçti.

Bu elbette ablamın gözünden kaçmıyor. Hiçbir şey yapmaz.

Aida eğilerek, "Onu tanıyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır," diye yalan söylüyorum.

Aida, Görünüşe göre onu tanıyorsun, diye mırıldandı.

İhale çoktan başladı.

Mevcut her erkek onu istiyor. Fiyat her saniye artıyor. Teklif veren adamlara baktım, her birinin kafasını koparmak istiyordum. Böyle bir tanrıçayla bir şansları varmış gibi, bu aşağılık herifler onunla bir gece geçirmeye nasıl cüret ederler?

Hiçbirinin görünüşünü beğenmiyorum. Aslında onlardan nefret ediyorum. Özellikle Carl Englewood'u. O kibirli bir bok kafalı, birkaç yıl önce Oak Street Tower için izinlerimizi bloke etmeye çalıştığında kardeşlerimin kafasını karıştırmıştı. O bir emlak müteahhidi ve herhangi bir mafya babası kadar acımasız. Ayrıca araba, saat koleksiyonu yapıyor ve kadınlar kağıt oynamayı seviyor. Bahse girerim Yelena'yı ele geçirmeye bayılırdı.

Neden orada? Masalara göz gezdirerek babasını aradım.

Alexei Yen'in neye benzediğini biliyorum. Onunla gerçekte tanışmadım ama Nero, Kristoff'un yerine Chicago Bratva'nın başına geçtiğinde bana grenli bir fotoğraf göstermişti. KGB'deki günlerinden eski bir fotoğraftı - genç ve zayıf olduğu, özenle kesilmiş bir bıyığı olduğu zamanlar.

Onu odanın karşı tarafında görüyorum. Fotoğraftakiyle hemen hemen aynı görünüyor, askeri üniforma yerine sadece bir smokin giymiş - göğsü ve omuzları biraz daha kalın, artık sakalı dolu. Yelena'ya sırtıyor, onun bu tür bir ilgi uyandırmasından memnun.

Ondan da nefret ediyorum. Kızını satışa çıkarmaktaki amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum.

Kırış kırış ellerini Yelena'ya koymayı düşünemeyecek kadar yaşlı bir adamla, neredeyse masanın üzerinde salyaları akan kendini beğenmiş bir kardeşlik çocuğu tipiyle o açgözlü sikik Englewood arasında gidip gelen ihale savaşını izliyorum.

Hiçbirinin onu dışarı çıkarmasını istemiyorum.

Onunla randevuya çıkacak biri varsa, bu ben olmalıyım.

Hiç düşünmeden, ne söyleyeceğimi bile düşünmeden küreğimi kapıp "Yirmi bin!" diye bağırdım.

Callum bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Aida aynı derecede şok olur, sonra neşelenir.

"Ne yapıyorsun sen?" kıkırdar.

Kardeşlik çocuğu buna ayak uyduramaz - okulu bırakmak zorundadır. Ama Englewood inatçı bir bakışla beni düzeltti. Daha önce sözlerimiz oldu. Şimdi, daha sonra dişlerini kıramayacağım

halka açık bir ortamda bunu bana yapıştırma şansına sahip olduğu için çok heyecanlı.

İhale aramızda gidip geliyor, yirmi binden yirmi altı bine fırlıyor.

Englewood kızgın görünüyor, kısmen eminim ki Yelena'yı kesinlikle eve götüreceğini düşündüğünden ve ayrıca onun rekabetçi ateşini uyandırdığım için. Gururu tehlikede ve geri adım atmak istemiyor.

Sanırım benim için de aynı şeyi söyleyebilirsin. Ama diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Tek bir neden için teklif veriyorum: çünkü Yelena'yı tekrar görmek istiyorum. Babası onu bu müzayede müzayedesini için sahneye çıkarmayı kabul ettiyse, birisinin onunla bir gece kazanmasında bir sakıncası yok. Neden ben olmayayım?

Bu, onun onayıyla onu alt etmek için tek şansım olabilirdi. Ailelerimiz arasında bir savaş başlatmadan onu görme şansım.

"Otuz bin," diyor Englewood, sanki onu geçmemin hiçbir yolu yokmuş gibi bana muzaffer bir bakış atarak.

Bir randevu için ödemek gülünç bir meblağ.

umurumda değil Paramı başka nasıl harcamalıyım?

Yelena'ya bakıyorum. Yüzünü okumaya çalışıyorum. Devam etmemi istiyor mu? Beni tekrar görmek istiyor mu?

Onu okumak çok zor. Bana gerçekten gülümsemek kadar sıradan bir şey yapmasını beklemiyorum. O Rus - "arkadaşça" davranmıyorlar.

Ama o parlak menekşe renkli gözlere bakıyorum, büyük, geniş ve yıldızlar gibi parlıyor ve onun da bunu istediğinden neredeyse eminim.

"Elli bin," diyorum.

Englewood için bu kadar. Bir hüsrarla alay ederek küreğini yere fırlatıyor.

Yelena benim. Sadece bir gece için.

Aylardır hissettiğim her şeyden daha güçlü bir mutluluk dalgası hissediyorum. Sonunda bir galibiyet.

Callum, "Aklını kaçırmışsın," diye kıkırdar.

"Bütün paranı bir kıza vereceksen, en azından en ateşlisini seçmişsin." Aida sırtıyor. "Aman Tanrım, çocuklarınızın ne kadar uzun olacağını bir düşünün. . . koca bir NBA takımı yapabilirsin!"

Callum masanın altından ayağına basarken yüzünü buruşturdu.

Ah! Neden sen... ah, özür dilerim Seb. gündeme getirmek istemedim. . . Biliyorsun."

"Basketbol hakkında konuşabilirsin. Voldemort değil."

"Biliyorum," diyor. "Sadece duyarlı olmaya çalışıyorum."

"Peki, yapma," diyorum. "Bu tuhaf ve sen bunda berbatsın."

Aida'yı zor durumda bırakıyorum ama gerçekten umurumda değil. Bir kez olsun, eski rüyamdan bahsetmek neredeyse hiç acıtmıyor. Dünyanın en pahalı randevusunda Yelena ile ne yapacağımı düşünmekle kafam çok karışmış durumda. Şimdiden 50 bin harcadığıma göre, her şeyi yapabilirdim.

"Elli bin dolar ödedin. Ona istediğin her şeyi yaptırabilirsin. . "

Aida huşu içinde söylüyor. " Seninle *Call of Duty* oynamasını sağlayabilirsin . Veya John Mayer'ı dinleyin. Ya da Broadway'deki o çok sevdiğin boktan lokantaya git. . "

Cal, "Aida'nın önerilerine kulak asma," dedi. "Wrigleyville ticaret dükkânına baskın yapmanın son tarih olduğunu düşünüyor."

Ah, *öyle*, dedi Aida kesin bir inançla. "Bize eşleşen Cubbies pijamaları aldım. Ve tüylü terlikler! O terlikleri seviyorsun, Seb'in yanında havalı görünmeye çalışma."

Cal, "Çok yumuşaklar," diye itiraf ediyor.

Başımı ikisine doğru salladım, göğsüm garip bir şekilde hafifledi. Sanırım şansım sonunda değişiyor.

OLMADI - odanın karşı tarafındaki babasının masasına gitti ve neredeyse hemen ayrıldılar.

Umarım bu, Alexei'nin kızıyla randevu aldığım için kızdığının bir göstergesi değildir. Ne de olsa, sonucun belirsiz olduğunu bildiği için onun katılmasına izin verdi.

Hayır kurumuna yaptığım büyük bağış, çek hesabımı neredeyse boşaltıyor, ama önemli değil - başka bir yerde zulalanmış çok daha fazla nakit param var. Gallo kardeşlerin her biri, aile fonlarından yıllık bir "harçlık" alır ve ihtiyacımız olursa daha fazlasını alabiliriz. O daireyi Jace'le paylaşarak ucuza yaşıyorum. Elli bin tam olarak cep harçlığı sayılmaz ama seve seve öderim.

Buna karşılık, etkinlik organizatörleri, tarihi ayarlamak için bana Yelena'nın iletişim bilgilerini veriyor. Elbette buna zaten sahibim - bende eksik olan arama izniydi. Hemen ona mesaj atıp:

Umarım o teklifi çalmış olmamın bir sakıncası yoktur.

Birkaç dakika sonra cevap verir:

İhalenin amacı buydu.

yazıyorum:

Baban seni dışarı çıkarmama razı mı?

Cevap veriyor:

Onun iznine ihtiyacın var mı?

Onun küçümseyici ifadesini hayal edebiliyorum. Kendisine mal gibi davranıldığı için mi yoksa kötü bir çocuğu kurallara uyan birine tercih ettiği için mi sinirlendi bilmiyorum. Ama tabii ki, babası senin ortalama aşırı korumacı ebeveynin değil. Burada tehlikede olan çok daha fazla şey var.

Sadece ön kapınıza kadar yürürken vurulma ihtimalimi ölçüyordum.

Bir an duraksadıktan sonra cevap verir:

Kevlar gerekmez. Ama umarım her iki şekilde de gelirsin.

sırıttıyorum

Kesinlikle yapardım.

Bir sonraki cumartesi için tarihimizi belirledik. Bütün hafta boyunca havada yürüyorum. Uzun zamandır hiçbir şeyi dört gözle beklemiyordum.

Dante Paris'te olduğu için şanslıyım. Burada olsaydı, kesinlikle buna bir son vermeye çalışırdı. Çakıllı sesini ve binlerce yada bakışını hayal edebiliyorum:

" Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun, Seb? Bratva patronunun tek kızını çıkarmak mı? Ona elini sürersen seni kahrolası köpeklerine yedireceklerini biliyorsun."

Dante iptal ettirmeye çalışırdı. Ama o burada değil ve eğer bana uygunsuz romantik ilişkiler hakkında ders vermeye kalkarsa Nero dünyanın en büyük ikiyüzlüsü olurdu. Camille ile tanışmadan önce, onu bir kadına çeken en önemli şey, o kadının yasak olup olmadığı ve başını büyük bir belaya sokabilecek olmasıydı.

Aida da ahlaki üstünlük sağlayamaz. Onu sayısız sıyrıklardan kurtarmak zorunda kaldım. Beni caydırmaya niyetli görünmüyor - muhtemelen Yelena'yı kendi gözleriyle gördüğü için, ne kadar anlamsız olacağını biliyor. Onları evlerine bıraktığımda Cal'in bana iyi geceler dileyerek söylediği tek şey, "İyi şanslar," oldu.

Cumartesinin yuvarlanması sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Daha çok çalışarak, daha çok egzersiz yaparak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ve bunu Yelena'nın yakın zamanda unutmayacağı bir tarih haline getirmeyi planlıyorum.

Onu babasının Astor Caddesi'ndeki malikanesinden alıyorum. Yüksek taş duvarlarla çevrili geniş bir mülkün arkasında yer alan, gölgeli, ağaçlıklı bir sokağın en sonunda.

Sanki beni bekliyorlarmış gibi kapı açık duruyor. Kamyonumu, doğrudan ürkütücü taş cepheye götüren uzun garaj yolundan aşağı indiriyorum.

Ev, birkaç katlı duvarları ve kuleleri ve gotik kemerlerle kaplı uzun, dar pencereleri ile biraz kaleye benziyor. Ama özellikle güzel değil. Her görüş noktasına tünemiş güvenlik kameralarıyla ağır ve hantal. Bakımlı çitler de aynı şekilde baskıcı bir görünüme sahip - fazla düzenli ve tekdüze ve aslında zeminde herhangi bir mahremiyet sağlamıyor.

Alexei Yenin'in orada olacağından neredeyse eminim. Kamyoneti park edip ön kapıya doğru yürürken kendimi onunla yüz yüze görüşmeye zorluyorum. Onun yerine askerlerinden biri kapıyı açtı; Cro-Magnon kaşlı, şaşı gözlü ve kısa sakallı acımasız görünümlü bir adam. O büyük bir çocuk. Dante kadar büyük değil ama oldukça yakın.

" Dobryy den " Kibarca söylüyorum, Rusça. Bu bildiğim sadece dört cümleden biri.

Gardiyan sessizce bana tepeden tırnağa bakıyor. Neredeyse üzerimde silah aramasını bekliyorum. Onun yerine kapıyı biraz daha açıp yana çekildi, böylece ben de eve girebildim.

Şimdi Alexei, kaşmir bir süveter ve pantolon giymiş, ayaklarında kadife terliklerle uzun adımlarla öne çıkıyor.

Gürleyen sesiyle, "Sebastian Gallo," dedi.

Tokalaşmak için elini uzatır. Eli iri ve sert, parmakları şişmiş, sağ elindeki altın yüzük eti kesiyor.

Ona dokunmak konusunda atalarımın ait bir tür tereddüt hissediyorum, ama tabii ki gangsterlerle uğraşırken bu dürtüleri bastırmanız gerekiyor. Ellerini sıkmalı, omuzlarına vurmali ve yemek yemek için yanlarında oturmalısın, hatta vücudundaki her

içgüdü bu kadar açıkça tehlikeli bir insandan uzaklaşman için
bağırıyor olsa bile.

Alexei'nin yüz hatları, kızının sahip olduğu çarpıcı güzellikten
yoksun, geniş ve kaba. Ama bir yönüyle ona benziyor:
Omuzlarına dökülen düz gri saçları ile aynı barbar görünümüne
sahip - vahşi ve yabancı.

İkinci bir adam bize katılmaya geliyor. Çok daha genç,
muhtemelen yirmi beş yaşında, benimle aynı yaşta. Aynı
Yelena'ya benziyor. Ona o kadar çok benziyor ki bu beni
ürkütüyor. Beyaz-sarışın, aynı menekşe rengi gözleri ve aynı
keskin, egzotik özellikleri var. Bir din adamı gibi yüksek yakalı
sade koyu bir takım elbise giyiyor. Ama yüzündeki ifade ciddi
olmaktan çok uzak - sırtıyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor.

"Adrian," diyor. "Ben Yelena'nın kardeşiyim."

"*Priyatnoh poznahkohmeetzah,*" dedim, repertuarımın yüzde yirmi
beşini daha tüketerek.

"Aman! Çok iyi, dedi Adrian, onaylayarak başını sallayarak.
"Ödevini yaptın, dostum."

Yelena gibi Adrian'ın da Rus aksanı var ama İngilizcesi kusursuz.

Alexei'nin etkileşimimizi izlediğini hissedebiliyorum. İfadesini
okumak oğlununkinden çok daha zor. Hoşnutsuz görünmüyor
ama arkadaş canlısı da görünmüyor.

"Havayı temizlememe izin ver," diyorum hemen. "Ailem ve
Bratva arasında bazı anlaşmazlıklar oldu. Umarım tüm bunları
arkamızda bırakabiliriz. Artık Chicago bölümünün başında

olduğuna göre, umarım barış içinde bir arada yaşayabiliriz. Belki de karlı bir şekilde.

"Ailen adına mı konuşuyorsun?" Alexei soluk mavi gözlerini bana kısarak sordu.

Bir an tereddüt ediyorum. Bu günlerde can alıcı soru bu. Ama ben değilsem, o zaman kim? Babam yakın zamanda Bratva ile grşmeyecek, Dante de olmayacak.

"Gallos adına konuşuyorum," diyorum. Griffinler değil. Ama aynı şeyi söyleyeceklerine inanıyorum. Barış hepimize fayda saçlar."

"Hepimize eşit derecede fayda sağlıyor mu, merak ediyorum?" Alexei alçak sesle soruyor.

Hadi baba, dedi Adrian. Sebastian iş için burada değil. O, ödediğini almak için burada."

Adrian'ın tonu hafif. Yine de şu noktaya da açıklık getirmek istiyorum.

"Yelena ile bir randevu teklif ediyorum," diyorum. Sadece bir randevu. Ona saygılı davranmak niyetindeyim."

Elbette, dedi Alexei. "İtalyanların onurunu biliyorum."

Alaycı mı değil mi anlayamıyorum.

Sanki Alexei'nin her hareketini takip etmem gerekiyormuş gibi gergin ve huzursuz hissediyorum. Bu bana sahada bir rakibi korumayı hatırlatıyor - onların gölgesi olmalısın, onlarla birlikte hareket etmeli ve yn değiştirmelisin, seni yanlış yöne tkezlemen için kandırmaya çalışacakları ya da ne zaman yapacakları anı izlemelisin. seni geçmek için sert sr.

Alexei'nin niyetinin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama rakip olduğumuzu hissediyorum.

"Rodyon!" Alexei, benim için kapıyı açan askeri çağırarak sert bir şekilde seslendi. "Yelena'yı al."

Yelena merdivenlerden o kadar hızlı iniyor ki, sanırım tepede bekliyor olmalı. Yüksek belli bir şort ve önünden bağlanan çiçekli güzel bir üst giymiş. Ona iltifat etmek istiyorum ama babası ve erkek kardeşi yanındayken kendimi garip hissediyorum.

"Hadi gidelim," dedi bana bakmadan.

Adrian ve Alexei'ye bu sefer İngilizce olarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Yelena beni arabama kadar takip ediyor. Eskimiş bir F150 kullandığımı görünce şaşırmış görünüyor.

"Bu ne?" diyor.

"Bir kamyon," diye cevap verdim, kapısını onun için açarak. Kamyoneti kaldırdım, bu yüzden içeri girmesine yardım etmesi için ona elimi verdim, gerçi bu Yelena için daha minyon kızlar için olduğu kadar gerekli değil.

"Mafyaların BMW ve Cadillac kullandığını sanıyordum" diyor.

"Bir sedana pek sığmam," diyorum sürücü tarafına geçerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, sen de istemezdin."

Dolgun dudaklarının kenarı biraz yukarı kıvrılıyor.

"Bu kamyon eski görünüyor," diyor.

"Bu eski."

"Dikkat çekmeyi sevmiyor musun?"

"Ne için olduğuna bağlı."

Tek kaşını kaldırıp devam etmemi bekliyor.

"Örneğin..." diyerek motoru çalıştırıyorum. . . Tanıştığım her erkeğin kolumdaki kıza bakmasını umursamazdım."

Gülümsemesi biraz genişledi ve dudağının sağ tarafında bir gamze belirdi.

"Kıskanmaz mısın? Çoğu erkek, kadınlarına bakanlardan nefret eder."

"Senin kadar muhteşem bir kız varken onları suçlayamam."

Yelena dudaklarını büzerek beni inceliyor.

"Övgü konusunda çok özgürsünüz."

"Doğası gereği iltifatlar ücretsizdir."

"Bir Rus, alçakgönüllü olmam için kusurlarıma dikkat çekmedi."

"Bunu nasıl becereceğinden emin değilim."

"Beni alçakgönüllü mü tutuyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Sende bir kusur bulmak."

Şimdi Yelena alay ediyor ve başını sallıyor. "Senin pohpohlamana güvenmiyorum."

omuz silkiyorum. "Sadece dürüst davranıyorum. Tanıştığımız anda senin hakkında hoşuma giden şey buydu. Düşündüğünü söyledin. Palavra sıkma."

Gözlerinin üzerine düşen bir gölge onları mordan lacivert rengine çeviriyor. "Keşke bu doğru olsaydı" diyor.

Sanırım biz sürerken arkamızdan düşen ama yeterince hızlı olmayan babasından bahsediyor.

"Sanırım o evde her zaman ne düşündüğünü söyleyemiyorsun," diyorum.

Yelena, "Tırnaklarının hepsini tutmak istiyorsan hayır," diyor.

Şaka yapıp yapmadığını merak ederek ona baktım. Onu gerçekten incitmezdi, değil mi? O onun tek kızı. . .

"Kardeşinden n'aber?" Soruyorum.

Bunun yerine bu konuya geçtiğimizde yüzündeki gerginlik azaldı. Yelena, o yumuşak dudakların arasındaki sevimli beyaz dişleri göstererek ilk kez tam olarak gülümsüyor. Adrian, benim en iyi arkadaşım, dedi basitçe. "Biz ikiziz."

Başka ikiz tanımıyorum. Aklıma çoğu aptalca bir düzine soru geliyor ve Yelena'ya muhtemelen daha önce yüz kez sorulmuştu.

"Bu normal kardeşlerden farklı mı? Herkesin öyle düşündüğünü biliyorum ama aslında birbirinizin aklını okuyamadığınızı farz ediyorum. . "

Yelena hafifçe güler. "Emin değilim çünkü başka kardeşim yok. Ama evet, bence farklı. Birbirimizi anlıyoruz. Ne düşündüğünü veya hissettiğini biliyorum. Aklını okuyabildiğim için değil, sadece bana çok tanıdık geldiği için."

Bunu anlayabiliyorum. Dante, Nero ve Aida'yı çok iyi tanıyorum. Ama benim bağım dört kardeş arasında bölündü. Yelena'nınki bir kişiye odaklı.

"Peki ya annen?" Soruyorum.

"O öldü," diyor Yelena, daha fazla soru sormayı yasaklayan bir tonda.

"Benimki de öyle."

"O?" Yüzünü bana döndü, sesi yumuşamıştı.

"Evet. Ben sekiz yaşındayken öldü. O bir konser piyanistiydi. Piyano çalıyorsun, değil mi?"

Hurma müzayedesinden Yelena'nın biyografisini hatırlıyorum.

"Evet," diyor Yelena sessizce ellerini kucagında kavuşturarak. Parmakları uzun, ince ve güzel şekillidir. Müzisyen olması beni şaşırtmadı. "Annen kadar iyi olmadığımı eminim. Profesyonel olarak hiç oynamadım."

"İstedin mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, hâlâ ellerine bakıyor.

"Belki," diyor.

"Çaldığını duymak isterim."

Ellerini yumruk haline getiriyor ve başını sallıyor. "Uzun zamandır pratik yapmadım" diyor.

Bizi bir sokak panayırının tüm hızıyla devam ettiği Grand Avenue'ya götürüyorum. Her yıl Haziran ayının ilk haftasında düzenlenen Yaz Yemekleri Festivali. Biz oraya varmadan çok önce, cızırtılı etlerin ve taze pişmiş hamur işlerinin cezbedici kokularını alabilir, müziğin kakofonisini, kahkahaları ve sokak sanatçılarının pıtırtilarını duyabiliriz.

Yelena tüm bu renk ve koşturmayı görünce canlanıyor. "Bugün tatil mi?" o soruyor.

"Hayır," diyorum. "Yaz aylarında her türden sokak panayırı var. Bu benim favorim."

Cadde kapalı olduğu için arabayı birkaç blok öteye park etmem gerekiyor. Yelena yürüyüşe aldırıyor gibi görünüyor - kendini insan kalabalığına kaptırmak için can atıyor.

Sokak çalgıcıları sokağın her iki tarafında performans sergiliyor - sihir numaraları, akrobasi, kılıç yutma ve şakacı komedi gösterileri. Yelena, üst üste yığılmış karmaşık pozisyonlarda eğilen ve dengede duran iki kızıdan özellikle etkilenmiş görünüyor.

"Güçlüler," diyor onaylayarak.

"Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?" Ona sorarım.

Düşünüyor. "Çok fazla pratik yapmadan olmaz."

"Aç mısın?" Ona sorarım.

"Evet." Başını sallıyor.

Daha önce olmasaydı, Grand Ave'de neredeyse bir mil aşağı sıralanmış yemek kamyonlarının baştan çıkarıcı aromasını alır almaz olurdu. Huni kekler, Navajo dahil daha önce görmediği çeşitli teklifleri açıklamaya çalışıyorum. tacos, istakoz ruloları, sokak mısırı, çekti domuzlu sandviçler, şarap sulu yemekleri ve Whoopie turtaları.

Sonunda, Yelena birkaç tanesine burnunu kırıstırır da, denememiz için bir düzine farklı şey alıyorum.

"Hadi," diyerek onu kızdırdım. "Rusya'da bundan daha garip şeyler yediğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" talep ediyor. "Yemeğimiz tamamen normal. Hepsi kızartılıp bir çubuğa saplanmaz!"

"Balık yumurtası ve ringa balığı yiyebiliyorsan, derin yağda kızartılmış cheesecake'i çok daha iyi seveceksin," dedim ona.

Yelena, "Ringayı sevmiyorum," diye itiraf ediyor.

Her şeyden en az bir ısırık alıyor, özellikle şüpheyle baktığı pastırma sarılı jalapeño poppers bile.

Sokak mısırını seviyor ama "dağınık" ve "yağlı" olarak nitelendirdiği döş nachosunu sevmiyor. Tatlılar neredeyse evrensel olarak hoş, özellikle de üç ısırıkta cilaladığı esmer tereyağlı muz ve Nutella kruvasan.

"Bu çok iyi" diyor. "Bunu Moskova'da satabilirsin."

"Bunu onun için yapsaydım, Büyük Catherine beni tahtın varisi tayin ederdi sanırım," diyorum.

Yelena homurdanıyor, parmağındaki çikolatayı yalıyor. "En azından sana Zavidovo'da bir yazlık verirdi."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor."

Mücevherler ve kuru otlar, el yapımı sabun ve taze bal ile dolu küçük kabinleri keşfederken, Yelena bana başlangıçta çar tarafından soylularına verilen, daha sonra Rus Devrimi sırasında ele geçirilen ve şimdi de Rus yazlık evlerinin sistemini açıklıyor. zengin oligarklar tarafından kırsalda inşa edilen modern konaklar şeklinde yeniden yüzeye çıkıyor.

"Onlardan bizde de var," dedim ona. "Büyük olduklarında bile onlara 'kulübe' diyoruz. Ve kamp yapmak gibisi olmadığı zamanlarda bile."

Yelena, "Kamp yapmayı anlamıyorum" diyor. "Böcek ve kir içinde uyumak."

"Yıldızların altında," diyorum. "Temiz havada."

"Ayılarla."

"Neden onu savunduğumu bilmiyorum," diye güldüm.

"Hayatımda hiç kamp yapmadım."

Yelena ve ben birbirimize gülümsüyoruz, etrafımızdaki tüm insanlar, görüntü ve seslerin kaosuyla canlanıyoruz. Arka planda tüm bunlara rağmen, sadece yüzüne bakmak istiyorum.

Etrafımızı ne kadar çok insan sararsa, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olarak o kadar öne çıkıyor. Herkes ona bakmak için döner - benimki kadar.

Onunla kamp hakkında tartışmayı seviyorum. Onunla herhangi bir şey hakkında konuşmayı seviyorum. En sevdiği kitapları ve müzikleri, en sevdiği filmleri soruyorum. Annesiyle Amerikan filmleri izleyerek İngilizce konuşmayı öğrendiğini söylüyor.

"Filmleri severdi, her filmi. Yul Brynner'a takıntılıydı. O da Rustu, biliyorsun. Vladivostok'ta doğdu. Neredeyse komşu olduklarını söylerdi. Espriyi anlamadığımı görünce duraksıyor.

"Vladivostok, Japonya'ya yakın bir liman kenti. Rusya'nın Moskova'nın karşı köşesi" diye açıklıyor. "Dokuz bin kilometre uzakta."

Bir haritada Moskova'yı gösteremeyebileceğim gerçeğini nasıl gizleyeceğimi merak ediyorum - etiketlenmemişse olmaz.

Neyse ki Yelena beni sorgulamıyor. Devam ediyor, "Brynner'in tüm filmlerini izledik. Muhtemelen *Kral ve benden* alıntı yapabilirim . Bana New York'a nasıl geldiğini, para kazanmak için nasıl çıplak modellik yaptığını ve ardından oyunculığa nasıl başladığını anlatırdı. . "

"Annem de bir modeldi. . "

"Bunu tahmin edebilirdim," diyorum. "Görünüşünü babandan aldığını düşünmemiştim."

Yelena kısa bir kahkaha atıyor ama yüzü mutlu değil.

"Belki o da benzer bir rüya görmüştür" diyor. "Asla tam olarak söylemedi, ama Brynner hakkında konuşma şekli... . . belki o da kaçıp buraya gelmeyi hayal etmiştir. . "

Pes ediyor.

" Buraya *geldin* , " diyorum Yelena'ya. "New York'a değil ama Chicago çok yakın."

Yelena yavaşça başını salladı. "Evet," diyor. "Bu hoşuna gitmiş olabilir."

Panayırda dolaşırken bütün öğleden sonra geçti. Bunun sonuna geldik ve kamyonundan çok uzaktayız.

"Arabaya geri dönmek için taksiye binmek ister misin?" Yelena'ya soruyorum.

"HAYIR . . " diyor göl kıyısı boyunca önümüze bakarak.

"Yukarıdaki ne?"

Navy İskelesi'nin sonundaki Centennial Wheel'i işaret ediyor.

"Ona binmek ister misin?" Ona sorarım.

Hafif bir gerginlikle, "Evet," diyor.

"Ayakların ağrıyor mu?" Sandaletlerine bakıyorum.

"Hayır," diyor başını sallayarak.

Navy İskelesi boyunca parkın ve mağazaların içinden geçerek sadece biletlerimizi almak için duruyoruz. Devasa tekerlek tepemizde yükselirken Yelena'nın yaklaştıkça daha da endişeli görüldüğünü görebiliyorum. Arabaya binene kadar, "Yüksekten biraz korkuyorum," diye itiraf ediyor.

"Öyleyse neden binmek istiyorsun?" Ona sorarım.

"Çünkü çok güzel görünüyor!" diyor şiddetle.

Arabamız havada yükselmeye başlayınca yüzü hiç olmadığı kadar solgunlaştı. Ama pencereden, batı kenarı boyunca yüksek binalarla çevrili gölün karşısındaki manzaraya bakıyor.

Tekerlek durup çalışırken araba biraz sallanıyor ve daha fazla insanın altımıza binmesine izin veriyor. Yelena sıçrayarak kalçamı tuttu. Tırnakları kot pantolonumun içinden bile etime batıyordu ama umurumda değildi. Elimi elinin üzerine koydum ve rahatlayana kadar hafifçe masaj yaptım.

Dikkatini dağıtmak için, "Dünyadaki ilk Dönme Dolabın burada, Chicago'da yapıldığını biliyorsun," diyorum.

"Oldu?" diyor.

"Evet, 2011'deki Dünya Sergisi için. . . diyeceğim . . 1893? Eyfel Kulesi'ni göstermeye çalışıyorlardı."

Yelena tek kaşını kaldırıyor. "Eyfel Kulesi'ni yenmek zor."

"Evet." sırtıyorum "Ama hareket etmiyor."

Artık neredeyse çarkın zirvesindeyiz. Hareket bir kez daha durur ve suya bakarız. Güneş batıyor. Tüm gökyüzü turuncuya dönüyor, bulutlar duman kadar gri ve güneş suyun üzerinde yanan bir kor gibi. Kıyıya vuran dalgalar, uçlarında beyaz zirveler olan derin çivit rengindedir. O kadar doğaüstü görünüyor ki ikimiz de sessiziz, sadece camdan bakıyoruz.

"Bak," diyor Yelena işaret ederek. "Bir yıldız."

Yıldız sönük, sadece gökyüzünün en karanlık şeridinde parıldayarak var oluyor.

Yelena'ya bakmak için döndüm. Gün batımının ışıltısı teninde yanıyor ve onu altın rengine boyuyor. Gözleri her zamankinden daha açık görünüyor; eflatun kadar solgun ve koyu kirpiklerinin altında parlıyor. Dudakları ayrıldı.

Eğilip onu öpüyorum. Tam dudaklarımız buluştuğu anda çark harekete geçiyor ve çemberin diğer tarafından aşağıya doğru dalıyoruz. Hareket yavaştı ama kalbim boğazımda atıyordu ve dudaklarımızı birbirine sımsıkı bastırabilmek için yüzünü iki elimin arasına aldım.

Yelena da aynısını yapıyor, uzun, ince parmakları saçlarıma dolanıyor. Beni derinden öpüyor, dudaklarında pudra şekeri ve biraz çikolata tadı var.

Öpücük devam ediyor. Onu kucağıma çekiyorum, böylece beni ata biniyor. Hareket, küçük arabamızın ileri geri sallanmasına neden oluyor ama Yelena buna aldırmış etmiş gibi görünmüyor.

Kollarım ona, onunkiler bana sımsıkı sarılı, bu da sanki 30 metre aşağı yuvarlansak bile bize hiçbir şey zarar veremezmiş gibi görünüyor.

Bir öpücük beni hiç bu kadar tüketmemişti. Bütün dünya etrafımızda kayboldu. Gün batımı ışıyla dolu bu araba ve birbirine sarılmış iki bedenimizden başka bir şey yok.

Sonra araba sarsılarak durur ve görevli kapıyı çekerek açar.

Yelena ve ben şaşırarak ayrıldık. Yolculuk bitti. Her şeyi kaçırdık, o öpücükte kaybolduk.

Dönme Dolaptan çıkarken, "Üzgünüm, tüm bu zaman boyunca dikkatini dağıtmak istememiştım," diyorum.

Bilmesem Yelena'nın kızardığını düşünürdüm.

"Umursamıyorum," diyor. "Aslında . . . kusursuzdu."

Belki de bunu daha sonra mesaj yoluyla sormak için beklemeliyim, bu yüzden onu hemen suçlamayayım. Ama kendime engel olamıyorum.

"Benimle tekrar çıkar mısın?" diyorum. Bu sefer bedava mı?"

Şaka yapıyormuş gibi hafifçe söylüyorum. Ama kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yelena sessiz. Aklından bir şeyler geçtiğini söyleyebilirim. Umarım babasının buna nasıl tepki vereceğini merak ediyordur ve benden hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermeye çalışmıyordur.

Sonunda, alçak, ciddi sesiyle, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Sebastian," diyor.

"Öyle olmadığını biliyorum. Yine de istiyor musun?" Ona sorarım.

Bana baktı, o güzel gözleri solmakta olan ışıkta hâlâ parlıyordu. "Evet," diyor, tıpkı bana Dönme Dolaba binmek istediğini söylediği kadar şiddetle. "Yapmak istiyorum."

"O halde baban için endişelenme," diyorum. "Ben büyük bir çocuğum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

6

Yelena

Sebastian beni evime bıraktığında, dışarısı tamamen karanlık . Rodion Abdulov benim için kapıyı açıyor. Her zamanki gibi sessizdi. Rodion, bilinmeyen nedenlerle eski Bratva patronu tarafından dilini kesti. Kardeşim, Abdulov'un eskiden neşeli ve alaycı olduğunu söylüyor - ta ki yanlış zamanda bir şaka yapana ve patronu onu bir daha asla konuşamayacak şekilde cezalandırana kadar. Ama iyi bir hikayenin önüne gerçeğin çıkmasına izin verme konusunda kardeşime güvenilemez.

Rodion'un şaka yaptığını kesinlikle hayal edemiyorum. Onun gülümsediğini hiç görmedim ve babamın emirlerini yerine getirirken sadece itaatkar değil, gayretli de. Bence zalimlikten hoşlanıyor.

Bu geceki sessizliği özellikle yargılayıcı görünüyor. Dışarıdayken ne yaparsam yapayım, eve geldiğimde hep başım beladaymış gibi hissediyorum.

Babam ofisinde çalışıyor, sağ elinde bir bardak viski oturuyor. Vanilya ve kahve gibi kokan yağlı kremalı purolardan birini üflüyor. Hoş olmayan bir koku değil ama bu ofisin her tanıdık öğesi gibi beni de geriyor: ağır deri koltuklar, koyu renkli abanoz masa ve duvardaki Generalissimo Alexander Suvorov'un portresi. Suvorov, babamın kahramanıdır - tüm askeri kariyeri boyunca tek bir büyük savaşı bile kaybetmedi. Napolyon bile ona hayrandı.

Babamın solgun gözleri mavi bir duman bulutunun arasından bana bakıyor.

"Buluşman nasıl geçti?" O sorar.

"İyi," diyorum kısaca.

"Önemli bir şey var mı?"

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Az önce bir sokak panayırına gittik."

Sadece bir sokak panayırı. Hayatımın en keyifli öğleden sonrası.

Tüm o renk ve gürültünün içinde yürürken, daha önce hiç görmediğim tüm o tuhaf ve sıra dışı şeyleri görerek kendimi çok özgür ve mutlu hissettim.

Büyük adamların korumam olarak yanımda yürümesine alışkınım. Ama Sebastian farklıydı, yanımda değildi. *Benimle* oradaydı . Bana kaçırdığım güzel ya da merak uyandıran her şeyi gösteriyor, anlamadığım her şeyi açıklıyor. şakalar ve sohbetlerle beni eğlendiriyor.

Sebastian'ı yanlış değerlendirdim. Onun şımarık bir Amerikan mafyası olacağını varsaydım - kibirli ve küstah ama nihayetinde

yumuşak. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, Sebastian'ın hiç de kibirli veya küstah olmadığını o kadar çok görüyorum. Aslında anlayışlı ve oldukça saygılı.

Ve onun da yumuşak olduğunu düşünmüyorum. Iov kavga ettiklerinde geri durmuyordu - Sebastian onu dövdü. Artı, müzayedede benim için teklif verme şekli. . . gösteriş yapmak için yapmıyordu. İstedğini gördü ve peşinden gitti.

Tabii ki, bunların hiçbirini babama söylemeyeceğim.

Beni incelediğini hissedebiliyorum, sanki kafatasımın içinden içimde dönüp duran düşünceleri görebiliyormuş gibi gözlerini yüzüme delip geçiyor.

"Onu görmeye devam edeceksin," diye emrediyor.

Zaten yapmak istediğim de bu. Ama babam emrettiği için değil. Onun gözetimi altında değil, planının bir parçası olarak.

Planının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ayrıntıları benimle paylaşmıyor. Aslında, onları alıkoymaktan zevk alıyor. O üst düzey teğmenleri ve erkek kardeşimle strateji seansları yaparken odaya girmeme izin verilmiyor.

Yine de işi hakkında düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Zekiyim ve gözlemciyim. Rodion gibi casusluk yaparak ortalıkta dolanmıyorum ama her şeyi aynı şekilde duyuyorum.

Adrian da bana bir şeyler anlatıyor. Ya da en azından eskiden öyleydi. Babam onu bu işin içine çektikçe, Adrian benden o kadar uzaklaşıyordu. Bazen her şey aramızda her zaman olduğu gibidir. Ama bazen değil.

Babamın Gallolar için hazırladığı her ne ise, bu iyi değil.

İtalyan ve İrlanda mafyasından bahsederken yüzündeki ifadeyi gördüm. Bratva'ya nasıl hakaret ettiklerine çok kızdı.

Topraklarımızı nasıl çaldılar ve işlerimizi nasıl mahvettiler.

Adamlarımızı nasıl öldürdüler.

Fergus Griffin, Kolya Kristoff'u Harris Tiyatrosu'nda vurdu, ardından siyasi bağlantılarını kullanarak arkasına bakmadan uzaklaştı. Bu *affedilebilirdi* - ne de olsa Kristoff, Polonya Mafyası ile ittifakını düzgün bir şekilde sağlamadan şehirdeki en güçlü iki aileye karşı koyabileceğini düşünen kibirli bir pislikti.

Ama sonra Gallos, Kış Elmasını çaldı.

Bu asla unutulmayacak bir hakarettir.

O taş, Bratva için neredeyse efsanevi bir niteliğe sahip. Her türlü söylenti ve efsane onun etrafında toplanıyor. Sahip olan herkese şans getirdiğine inanılır. Ancak bir kez kaybedildiğinde, tüm bu şans mahvolur.

Ben lanetlere inanmam. Ancak taşın Çar II. Nicholas'tan çalınmasından kısa bir süre sonra tüm ailesinin devrimciler tarafından idam edildiği doğrudur.

O andan itibaren elmas sahibinden sahibine geçti. Hırsızdan koleksiyoncuya, koleksiyoncudan oligarka. Sonunda St. Petersburg'daki Hermitage Müzesi tarafından kurtarıldı.

Neredeyse kusursuz bir mavi elmas, elli karat, neredeyse paha biçilemez - tabii ki, insanlar bir şey satmak istediklerinde her zaman bir fiyat üzerinde anlaşır.

Bratva, taşın Kristoff'ta olduğunu biliyordu. Müzeden çaldı. Yapmamış gibi davrandı ama böyle bir şeyi sır olarak

saklayamazsın. Teğmenlerinden birini ne çaldıklarını söylemeden soygunda kullanmış. Hırsızlığın zamanlaması belliydi ve teğmen, Kristoff'un onu evinde nereye sakladığını arayarak gözlerini sürekli açık tuttu. Kristoff bir depozito nakit koyarken, onu Kristoff'un kişisel kasasında bir kez gördü. Muhtemelen Kristoff onun görüldüğünü biliyordu, çünkü kısa bir süre sonra öldüğünde ve teğmenleri kasasını boşalttığında, elmas hiçbir yerde bulunamadı.

Nereye koyduğunu bulmak birkaç ay daha sürdü. Bir aptal gibi, onu bir yabancıya saklamıştı: Chicago'daki Alliance Bank'ı işleten adam olan Raymond Page. Onu, aşılmaz olması gereken kasasına koymuştu. Ama elbette, her mahzenin bir zayıflığı vardır. Bu durumda, bu zayıflık Nero Gallo idi.

Gerçeği keşfeden babamdı. Page'i Michigan Gölü'nde bir akşam gezisine davet etti. Bratva'nın başkanı olarak Kristoff'un yerini aldığına göre, Bratva'nın Alliance Bank ile iş ilişkisini sürdürmek istiyormuş gibi davrandı.

O gece erkek kardeşimle birlikte oradaydım -belki Page'i rahatlatmak için. Sosyal bir olay gibi görünmesini sağlamak için.

Sayfa rahat değildi. Her ikisi de büyüklük ve gözdağı için seçilmiş ve her ikisi de silahlı iki koruma getirmişti.

Hepimiz haşlanmış pisi balığı ve kaliteli, kuru Riesling'den oluşan bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken Raymond Page rahatlamaya başladı. Daha da önemlisi muhafızları da rahatlamıştı.

Rodion onlara afyon katılmış sigaralar ikram etti. İlaç kısa sürede etkisini gösterdi. Onları doğrudan öldürmek için yeterli değildi,

ama onları yavaşlattı ki, Rodion ve Iov silahlarını çekmeden önce alınlarına mermi sıkmak kolaydı.

Vücutları güverteye düştü ve Page çatalını tabağına düşürdü, beşamel sosu çıplak koluma sıçradı. Hemen yanına oturdum, bütün gece elbisemin önünden aşağıya bakmasına izin verdiği için beni tamamen rahatsız eden bir pozisyon.

Şimdi babamdan başka bir yere bakmıyordu, yüzü dehşet içinde donmuştu.

Kendini açıklamaya çalışarak kekelemeye ve yalvarmaya başladı.

"Benim hatam değildi! Onlara herhangi bir bilgi vermedim, kasaya girdiler! Taşı çaldılar! Bununla hiçbir ilgim yoktu, ben-"

Babam son derece sakin kaldı ve hatta pisi balığını ölçülü lokmalar halinde yemeye devam etti.

"Kim çaldı?" O sordu.

"Nero Gallo'ydu!" Sayfa ağladı. "Bundan eminim. Kasaya bir hafta önce geldi. Düzene, kameralara bakıyordu. . "

"Taş şimdi nerede?"

"Bilmiyorum!" Sayfa inledi. "İzliyor ve dinliyorum. Yüzlerce yerde param var, biri bana nereye gittiğini söylerse rüşvet veriyorum. . "

Belli ki Page'in çabaları sonuç vermediği için babam bunu görmezden geldi.

"Nero Gallo taşı nasıl öğrendi?" diye sordu.

Raymond Page'in tereddüt ettiği yer burasıydı. O belirli bilgiyi söylemek istemedi. Belki de o zaman babam ona işkence etmeye karar verdi. Ya da belki de öyle yapmayı planlamıştı.

O zamana kadar gölün çok açıklarına yelken açmıştık. Kıyıdan veya diğerk teknelerden uzakta. Page dikkatini vermiş olsaydı, her zamanki seyir rotasını takip etmediğimizi fark ederdi.

Kıyıdan o kadar uzakta su dalgalıydı. Tekneyi sert bir şekilde sallayarak şarabımın kadehimin kenarından taşmasına neden oldu. Şaraba ya da yemeğime dokunmamıştım. Dikkati göğsümle o kadar dağılmasaydı, Page'in fark edebileceğı başka bir şey de buydu.

Rodion, Page'i bir sandalyeye bağıladı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Kötü, kıvrık bıçakları olan bir cıvata kesici seti aldı ve onları Page'in ayak başparmağının çevresinde açtı.

"Hayırdır!" Sayfa uludu. "Lütfen! Sana her şeyi anlatacağım!"

"Evet. Yapacaksın, dedi babam balığından bir ısırık daha alırken.

Rodion'a başıyla selam verdi ve Rodion cıvata kesicilerin saplarını acımasızca sıktı. Page'in parmağı tahta güvertede yuvarlandı.

Sonunda Page her şeyi itiraf etti - kızına elmastan bahsettiğini, çünkü onun değerli taşlara karşı bir hayranlığı vardı. Hatta ona gizlilik yemini ettikten sonra bir kez tutmasına izin verdiğini. Nero Gallo'nun söz konusu kızı baştan çıkardığını ve onu mahzene götürmesi için ikna ettiğini. Muhtemelen ona içindeki gizli elmastan bahsetmişti.

"Lütfen ona zarar verme," diye mırıldandı, şok ve kan kaybından solgun dudakları arasından. O noktada ayak parmaklarının her birini ve bazı parmaklarını kaybetmişti. "Onun hatası değildi. bilmiyordu. . . hiçbir şey bilmiyordu. . "

Her şeyi izlemek zorunda kaldım, Adrian da. Yanıma oturdu, elimi keten masa örtüsünün altından tuttu.

Çığlık atmak istedim. Ağlamak istiyorum. Ama babam bu kadar yakinken bunların hiçbirini yapamazdım. Gözlerimi tabağımdan ayırmadım, Page'in acı dolu ulumalarını duymamak için kulaklarımı tıkayabilmeyi diledim.

Page'in bildiği her bilgiyi öğrendiğinden emin olan babam, Rodion'a başını salladı. Rodion, bankacının kafasının arkasına bir kurşun sıktı. Sonra Page'in parmaklarının geri kalanını çekmeyi bitirdi ve dişlerini de çekti, böylece cesedin bulunması halinde teşhis edilmesi daha zor olacaktı. Korumaların yanı sıra Page'in kıyafetlerini de çıkardı. Sonra cesetleri tarttı ve korkulukların üzerinden göle attı.

Güverte görevlileri yerdeki kanı silmeye başladı. Babam tekneyi satın aldı ve personeli kendisi tuttu. Page'in fark etmiş olabileceği başka bir şey de bu; personelin her birinin bembeyaz polo tişörtlerinin altında kollarında veya boyunlarında Bratva dövmeleleri vardı.

Ama çoğu insan çok dikkatli değil. Bir anlık hatanın sizi ölüme götürebileceği bizim dünyamızda bile.

Tekne kıyıya dönmek için döndüğünde midem bulandı. Ayağa kalkıp korkuluğa doğru yürümek zorunda kaldım, orada eğildim ve suya kustum.

"Sorun ne, *malen'kiy* ?" babam sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece biraz deniz tutması."

"Şarabını iç," dedi. "Bu yardımcı olacaktır."

Bardağımın ince sapını titreyen parmaklarımın arasına alarak tekrar oturdum. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde, şarabın içinde asılı duran, kehribar renkli Riesling'in üzerinde lal taşı kadar koyu bir kan damlası gördüm. Babam izliyordu, bu yüzden onu içmek zorunda kaldım.

Babam buz gibi gözleriyle beni izlerken aklımda kalanlar bunlar. Suvorov'un duvarda asılı portresine çok benzeyen gözler.

Babam KGB'de, organize suçla mücadeleyle görevli bölüm olan OP Müdürlüğü'ndeydi. Bir rakibi tarafından terfisi engellendikten sonra babam teşkilatı bıraktı ve öğrendiklerini Bratva saflarında yükselmek için kullandı. Üç yıl içinde Moskova'nın en büyük patronlarından biri oldu. Eski düşmanının ailesiyle birlikte öldürülmesini emretti.

Babamın askeri bir aklı var. O bir stratejist. Planlar yapar ve bunları acımasızca ve kusursuz bir şekilde uygular. Kristoff gibi gösterişli bir gangster değil, bencil ve kolayca alt edilir.

"Sebastian Gallo'yu görmeye devam edeceksiniz," diye tekrarlıyor. "Ama kendini ona verme. Onu aç tutmalısın. Onu eksik bırak.

"Evet baba." Başımınla onayladım.

Bekaretim, babamın cephaneliğindeki bir başka araçtan başka bir şey değil, kendi seçtiği bir zamanda, kendi seçtiği adama vereceği bir şey.

Bu konuda söz hakkım olmayacak.

7

sebastian

Yelena'yı gittikçe daha sık dışarı çıkarmaya devam ediyorum .

Muhtemelen babasından gereğinden fazla üçüncü derece almamı istemediği için yerleriyle tanışmamı istiyor. Çıktığımızı bildiğini söyledi. Bu bir rahatlama - eğer onun arkasından gizlice dolaşıyor olsaydık, bu benim yüzümde olağanüstü bir şekilde patlayabilirdi.

Aslında, onunkinden daha karanlıkta olan benim ailem.

Nero'nun, Bratva'nın en yeni patronunun kızıyla çıkarken aklımı kaçırdığımı düşüneceğini biliyorum - özellikle de geçmiş çatışmalarımız tamamen düzelmemişken. Ama South Shore Development ile o kadar meşgul ki bunu fark edemeyecek kadar.

Aile işinin bana ait olan tarafını ben yürüttüğüm, Dante gittiğine göre boşluğu doldurduğum ve babamın yapmak istemediği her şeyi hallettiğim sürece, kimse boş zamanlarımda ne yaptığım la pek ilgilenmez.

Bu boş zaman giderek Yelena'ya ayrılıyor.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar fazlasını istiyorum.

Onu Chicago'nun her yerine götürüyorum, ona şehri gösteriyorum.

Onu Millennium Park'taki Art Institute ve Cloud Gate heykeline götürüyorum. Magnificent Mile'da alışverişe gidiyoruz ve Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'ni ziyaret ediyoruz. Yükseklik hayranı olmadığı için reddedebileceğini bildiğim için onu 360 Gözlem Güvertesi'ne çıkarmayı teklif ediyorum. Ancak, Dönme Dolap yolculuğumuzun başarısıyla canlanan Yelena gitmeyi kabul eder.

Asansörle 103 kat çıkıyoruz. Dışarı çıktığımızda, tüm şehrin altımıza dağıldığı camdan bir duvarla karşı karşıyayız. O kadar yüksekteyiz ki sanki bir binanın içinde değil de bir uçağın içinde gibiyiz. Şehrin bildiğim kısımlarını gösteriyorum: marinalar, nehir, iki gün önce ziyaret ettiğimiz Lincoln Park bölgesi.

Yelena gözleri fal taşı gibi şehre tepeden bakıyor.

"Buradaki her şey öyle. . . büyük," diyor. "Her şey çok büyük bir ölçekte."

"Kendini küçük mü hissediyorsun?" Ona sorarım.

"Öyle. . . ve değil. Beni önemsiz hissettiriyor. . . ama aynı zamanda burada her şeyi başarabilmişim gibi. Sanki sınır yokmuş gibi."

"Sen ne yapardın?" Ona sorarım. "Eğer bir şey yapabilirsen?"

"Bilmiyorum . . ." diyor, genişleyen sokaklara ve yüksek binalara bakarak. "Sanırım . . . Müzik için okula gitmek istiyorum. Bir icracı olarak değil - kompozisyon için. Kafamda bu melodiler çalışıyor. . . Keşke onları düzenlemekte ve yerleştirmekte daha iyi olsaydım."

Çaldığını duymak istiyorum, dedim ona. Bir süredir merak ediyorum.

Yelena kızarır. "Sana uzun zamandır pratik yapmadığımı söyledim. Yeni evimizde piyano yok."

"Benimkinde var," diyorum.

Annemindi ve hâlâ üst katta müzik odasında. Nadir durumlarda Aida dışında artık kimse kullanmıyor. Ama babamın ondan asla kurtulamayacağını biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde bugün evde değil. Aida, onu Fergus, Imogen Griffin ve Chicago Edebiyat Derneği'nden bir grup insanla bir akşam yemeğine davet etti. Belki de tanıştığım en iyi okuyan insanlardan biri olduğu için hoşuna gideceğini düşündü. Ya da belki onu evden çıkarmak için çaresizdi ve bunun iyi bir bahane olduğunu düşündü.

Sebep ne olursa olsun, bu, Yelena'ya annemin müzik odasını tuhaf tanıştırmalara gerek kalmadan gösterebileceğim anlamına geliyor.

"Bana evini göstermek ister misin?" Yelena diyor.

"Evet."

"Peki. Ama önce o cam kutunun içinde durmak istiyorum" diyor.

Söz konusu kutu, binanın yan tarafından yaklaşık 1300 fit yükseklikte asılıdır. Duvarlar gibi zemin de tamamen şeffaftır.

"İçeri girmek ister misin?" diyorum şaşkınlıkla.

"Evet," diyor kararlı bir şekilde.

Yaklařtıķķa, vücutunda aşağı yukarı hareket eden ürpertileri görebiliyorum. Yüzü solgun, dudakları beyaz.

Onu vazgeçirmek istemiyordum, bu yüzden adımlarını sabit tutmak için onun yerine kolunu tuttum.

Pazıma yapışıyor, yerden almaya bile korkuyormuş gibi ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Yavaş yavaş, tamamen Willis Tower'ın dışına çıkana kadar kutunun içine giriyoruz, aramızda sadece birkaç inçlik pleksiglas ve sonsuz bir damla ile havada süzölüyoruz.

Yelena bayılacak gibi görünüyor. İfadesi hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişti.

"Bunun beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum" diyor. "Mantıksal olarak, güvenli olduğunu biliyorum; burada her gün yüzlerce insan düşmeden duruyor. Yine de tüm vücudum bana bağırıyor."

Kasları gerginlikten geriliyor. İslı gri bir sürat tam ayaklarımızın altından süzölürken bile kendini aşağı bakmaya zorluyor.

Onun irade gücünden etkilenmeden edemiyorum. Kendi sınırlarını zorlama arzusu.

Genelde bana doğal gelen şeyi yaparım. Sevdiğim şeyin tersini yapmak için kendimi sık sık zorlamam.

Sonunda Yelena biraz iç çeker ve "Pekala, artık gidebiliriz" der.

Asansöre doğru ilerlerken sakın ve rahatlamış görünüyor.

"Belki de sadece bir mazoşistsin," diye alay ettim.

"Olabilirim," diyor Yelena sessizce. "Bazen her zamanki zevklerden mahrum kaldığında. . . zihninizi eğlendirmek için başka yollar bulursunuz."

Bana sık sık ayrıntı vermese de, ev hayatının mutlu olmadığı gerçeğinden bahsediyor. Babası yerine çok sevdiği erkek kardeşi hakkında konuşmayı tercih ediyor.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum ama o kurnaz - açılması için her parçasını mükemmel bir şekilde sıralamanız gereken bir yapboz kutusu gibi. Çoğu zaman, tam birbirimize yaklaştığımızı düşündüğümde, o tekrar uzaklaşıyor.

Bana gerçekten güvenmesinin uzun zaman alacağını söyleyebilirim.

Yelena'yı ailemin Meyer Bulvarı'ndaki evine geri götürüyorum. Sık ağaçlık bir arazide devasa, eski bir Viktorya malikanesi. Ağaçlar her yerde o kadar sık büyümüş ki, yaklaştıkça evin sadece bazı kısımlarını görebiliyorsunuz. Görebildiğiniz kısımlar özellikle etkileyici görünmüyor; kalkanlar eskidikçe sarkıyor ve ahşap döşemenin boyanması gerekiyor. Kurşunlu pencereler gündüz bile gizemli ve karanlık görünüyor.

Ama bana göre hayal edilebilecek en güzel eski ev. Her zerresi evdir. Gıcırtiları ve iniltileri, tozlu perdelerin ve yağlı ahşap zeminlerin kokusunu seviyorum.

Yelena'yı yer altı garajı yerine ön kapıdan içeri sokabilmek için sokağa park ettim. Güzel kokulu leylak çalıları, siyah kiraz ağaçları ve şimşir akçaağaçlarla dolu ön bahçeden geçiyoruz. Taştan bir kuş banyosu, bir ayna gibi bir gökyüzü dairesini yansıtır.

Tahta basamaklar sarkıyor, savrulan leylak çiçekleriyle kaplı. Onları ayaklarımızın altında ezerken, o tatlı koku yükselir, sıcak ve yaza benzer.

"Hep burada mı yaşadın?" Yelena bana soruyor.

"Tüm hayatım boyunca. Okul için kampüse taşınana kadar."

"Üniversitede olmak nasıldı?" Yelena bana soruyor. "Tıpkı filmlerdeki gibi mi?"

Düşünüyorum. Bu aydan önce size hayatımın en mutlu zamanı olduğunu söyledim: arkadaşlarımla çevrili, okulumda ünlü, sevdiğim bir sporu yapıyor ve derslerime neredeyse hiç dikkat etmiyordum. Her hafta sonu partiler ve topyekun bir savaşın ciddiyetiyle ele aldığım oyunlar.

Ama şimdi . . . her şey biraz aptalca görünmeye başladı. Çocuktum, oyun oynuyordum. Dikkat çekmek.

Çak bir beşlik ve sırt sıvazlamaları düşünüyorum ve artık pek değerli görünmüyorlar.

Şimdi tek bir kişinin onayını tercih edeceğimi düşünüyorum. . . doğru kişi olsaydı

"Evet, filmlerdeki gibiydi," dedim ona. "Sadece kafeterya yemekleri düşündüğünden daha kötü."

Yelena gülümser. Yemeği ne kadar sevdiğimi çoktan öğrendi.

"Senin için zor olmuş olmalı," diyor.

"Oldu. Neredeyse boşa gidiyordum."

Ön kapıyı açıyorum. Anahtarım hala bende. Tüm Gallo çocuklarının anahtarları var. Nereye gidersek gidelim burası her zaman bizim evimiz olacak.

"Gardiyan yok mu?" Yelena şaşkınlıkla söylüyor.

Bir alarm sistemi ve kameralar var, dedim ona. "Ama canlı güvenliğimiz yok."

Kaşlarını çattı. "Baban burada yalnız mı yaşıyor?"

"Kâhyamızla."

Greta'ya sesleniyorum ama cevap vermiyor. Muhtemelen bakkal alışverişi yapıyor - babam dışarıdayken bu fırsatı en sevdiği dükkanların hepsinde oyalanmak için kullanıyor.

"Yazık," diyorum. "Onunla tanışmanı istedim."

Yelena, güvenlik eksikliğimizden hala rahatsız görünüyor - muhtemelen babasının evi her zaman çok sıkı korunduğundan. Haklı olabilir. Dante ve Nero burada yaşarken bu bir endişe kaynağı değildi. Ama hâlâ kin besleyebilecek bir sürü eski düşmanımız var.

Onu evin ana bölümünden, uzun zaman önce ölmüş ataların portrelerinin olduğu eski oturma odasından geçiriyorum. Babamın okuduğu her kitapla dolu olan kütüphanesi.

Sonra ona Kobe Bryant ve John Stockton imzalı posterlerle dolu eski odamı gösteriyorum.

"Ya Michael Jordan?" diyor bana tek kaşını kaldırarak. "Buralı değil mi?"

"Poster yok ama kartlarından biri bende."

Ona Lucite kaplı 1987 Fleer basketbol kartımı gösteriyorum.

"Bunlar şimdi bir servet değerinde mi?" bana soruyor

Bazıları... bu değil. Ama çocukken bunun çok havalı olduğunu düşünürdüm.

Eski mobilyalarımın çoğu hala burada, aynen eskisi gibi. Ayaklarım ucundan sarkıtarak uyuduğum ikiz yatağım dahil. Yelena ve ben, şiltenin üzerine sıkıca çekilmiş, özenle yerleştirilmiş örtülere bakıyormuşuz gibi hissediyorum. Aramızda komik bir gerilim yükselir.

Yatak odamda bu kadar muhteşem bir kızı görmek için genç halimin nasıl öldüğünü düşünüyorum.

Yelena'nın ne düşündüğünden emin değilim.

Randevularımızın her birinde öpüştük ama ikimiz de bunu daha ileri götürmedik. Onun katı aile durumuna saygılı olmaya çalışıyorum. Disipline rağmen, ona her yaklaştığımda, ellerimi her yerine koymak için can atıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için, "Sana müzik odasını göstereyim," diyorum.

Annemin müzik odası evin en üst katında. Üç yanında büyük renkli cam pencereler bulunan en güzel ve en güneşli alanlardan biridir.

Piyano muhteşem bir Steinway'dir - maun kahverengisi, parşömenler ve kıvrımlar, çiçekler ve sarmaşıklarla oyulmuş ahşap. Odada hâlâ hafiften onun parfümü ve notaların kağıt gibi kokusu var.

Yelena, piyanoya huşu içinde yaklaşır.

"Bu güzel bir enstrüman" diyor.

"Her yıl akort yaptırıyoruz," dedim ona. "Öyleyse kulağa hoş geliyor."

Peluş deri sıranın yanında duraksadı ve ben de "Hadi otur," diyorum.

Yerine kaymasını izlemek içimi ürpertiyor.

Yelena'nın oturma şekli ve Aida'nın oturma şekli tamamen farklı. Yelena, annemin her zaman sahip olduğu aynı mükemmel dik duruşla oturuyor, sevimli ince elleri tuşların üzerinde tamamen aynı şekilde duruyor.

Birbirlerine benzemiyorlar - annem koyu renk saçlıydı ve Yelena sarışındı. Ama Yelena'nın ne kadar küçümsese de yetenekli bir müzisyen olduğunu hemen söyleyebilirim.

Parmakları yavaşça tuşlara basarak sesi test ediyor. Tonozlu tavanlarıyla bu köşe boşluğunda yankılanan notalar temiz ve net bir şekilde çınlıyor.

Yelena ezberden oynamaya başlar.

Elleri tuşların üzerinde kusursuz bir şekilde hareket ediyor, tökezleme veya tereddüt yok. Oynayışında bir akış var, bir duygu var. Gözleri kapalı ve müziğin doğrudan beyninden kollarından aşağı parmaklarının arasından aktığını neredeyse izleyebilirim.

Şarkıyı daha önce hiç duymadım. Bana serin, yağmurlu bir geceyi ya da kayıp bir şeyi arayan bir insanı hatırlatıyor. O çalarken, görüntüler gözlerimin önünde yükseliyor ve tekrar kayboluyor: cama yansıyan ışık. Boş şehir sokakları. Ve annemin elleri piyano

çalarken ya da bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken böyle yumuşak hareket ederdi.

Yelena durunca irkildim, şarkı bitti.

"Buna ne denirdi?" Ona sorarım.

"Adı, Yann Tiersen'in yazdığı "Naval"," diyor.

Donanma—Yann Tiersen (Spotify)

Donanma—Yann Tiersen (Elma)

Başka ne duymak istiyorsun? bana soruyor

"Bana Rusça bir şeyler çal," diyorum.

Yelena hafif ve hızlı bir şey çalmaya başlar, bu da bir şekilde aşağı dönen kar taneleri hissini ve belki de bir sehpa üzerinde yavaşça dönen bir müzik kutusu balerinini çağrıştırır. Hüzünlü ve kederli.

Bir Aralıkta - Emile Pandolfi (Spotify)

Bir Aralıkta - Emile Pandolfi (Elma)

"Bu da ne?" Ona sorarım.

Yumuşakça gülüyor. "Gerçekten Rusça değil," diyor. "Eski bir animasyon filminden - Anastasia. Romanov kızlarından biri hakkında. Filmde devrimden sağ kurtulur ama kafasını çarpar ve hafızasını kaybeder. Daha sonra kayıp prenses olduğunu anlar ve ailesinin bir kısmıyla yeniden bir araya gelir."

Şarkının nakaratını çok hafif çalıyor.

"O filmi sevdim. . " diyor. "Senin bir prenses olduğunu öğrenmenin ne kadar inanılmaz olacağını düşündüm. Eski hayatından koparılıp yeni bir hayata atılmak için. . "

Bir bakıma Yelena bir prenses. Bir mafya prensesi. Ama bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyorum.

"Bu gerçek bir hikaye mi?" Ona sorarım.

"HAYIR. Ailesinin geri kalanıyla birlikte vuruldu ve vücudu bir maden kuyusuna atıldı. Çok uzun zaman önce DNA testi ile doğrulandı. Bu yüzden gerçek hayat bir film değildir."

Yelena oynamayı bırakır. Elleri kucağına düşüyor.

"Bir tane daha," diye soruyorum ona. "Bana yazdığın bir şeyi dinle."

Yanakları pembeleşmiş. Sanırım reddedecek. Ama bir süre sonra, parmaklarını piyano tuşlarına nazikçe bastırarak ellerini tekrar kaldırdı.

Yelena'nın şarkısı en güzeli. Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden üzerimde neden ve nasıl bu kadar etkili olduğunu açıklayamam. Yavaş yavaş, incelikle başlar. Sonra bir alt akıntı gibi bir çekişle beni dibe sürükleyerek inşa ediyor ve inşa ediyor. Müzik, odanın her yerinde dönüyor ve zeminden tavana kadar her alanı dolduruyor. Vahşi ve unutulmaz, melankolik ama ısrarcı. Bu onun içinde, içimdeki bir şeye seslenerek dinlememi talep ediyor. Anlamamı talep ediyor.

Durduğunda, bir dakika mı yoksa bir saat mi çaldığını anlayamıyorum.

"Bu inanılmazdı," diyorum.

Sözlerim, az önce yaptıklarına kıyasla zayıf görünüyor. Güçlü bir şey ifade etti ve ben bunu bir iltifatla eşleştiremem.

Tek yapabildiğim, "Şaşırdım, cidden. Bunu sen mi yazdın?"

Yelena, onda daha önce hiç görmediğim bir utangaçlıkla, "Evet," diyor. "Gerçekten beğendin mi?"

"Tabi ki yaptım."

"Babam oynadığım her şeyin iç karartıcı olduğunu söylüyor."

"Kuyu . . . Hiçbir şey söylemeyecektim. Ama babanın biraz pislik olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Yelena o ince, fevkalade yetenekli parmakların arkasından bir kahkaha patlattı.

Gökyüzünün kararmadan hemen önceki rengi olan muhteşem gözleriyle beni sabitliyor.

O tehlikeli, dedi ciddi bir şekilde. "Çok tehlikeli, Sebastian. Kırgınlıkları var. Hırslar."

Onun ne olduğunu biliyorum, dedim ona. "Bu yüzden seni ilk hafta aramadım. İnanın istedim. Ama bunun ikimiz için de pek güvenli olmadığını biliyorum."

Gözlerini yere indiriyor ve dudağının kenarını ısırtıyor.

"Çıkmamıza uygunsa, o kadar kızmış olamaz," dedim ona. "Belki geçmişteki tüm kırgınlıklarımızı gömebiliriz. Devam et, bir çeşit anlaşma yap. Ne de olsa ailem Griffin'lerle barışabilirse... ."

Dizimin kırılma sesini düşünerek irkildim. "Bunu yapabilirsek, o zaman herkes geçinmeyi öğrenebilir."

Bana hemen cevap vermiyor, ellerini kucağında kıvırıyor. Üzgün görünüyor. Belki de benim fazla iyimser olduğumu düşünüyor ve babasının eninde sonunda öfkeleneyeceği kesin.

"Hey," diyorum, çenesinden tutup bana bakabilmesi için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Benim için endişelenme. Sana söyledim, başımın çaresine bakabilirim. Gerekirse babanı halledebilirim. Daha kötülerıyla karşı karşıya kaldım."

Başını sallıyor. "Daha kötü kimse yok" diyor.

Endişelenmesini durdurmak için eğilip onu öptüm. Bu sefer huni pasta yememiş olsak da ağzının tadı her zamanki gibi tatlı.

Dudakları şimdiye kadar dokunduğum en dolgun - onu öpmeyi inanılmaz derecede tatmin edici kılıyor. Saatlerce yapabilirim.

Ama tanrım, bundan çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Öpüştüğümüzde, ellerimi vücudunda gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Önü düğmeli soluk mavi pamuklu bir sundress giyiyor. Parmak uçlarımı uzun, ince boğazından aşağı, köprücük kemiğinin rafına ve ardından biraz daha aşağıya, göğsünün üst şişkinliğine doğru gezdirdim. Tam olarak orta parmağımın genişliğinde olan göğüslerinin arasındaki boşluğa dokunduğumda, nefesinin kesildiğini hissettim.

Piyano olmadan oda son derece sessiz görünüyor. Tek duyabildiğim onun nefesi ve kendi kalp atışım. Yavaşça göğsünün şeklini takip ettim ve parmaklarımı elbisesinin önünden aşağı indirdim.

Sütyen takmıyor. Başparmağım ince kumaştan dik duran sert meme ucunun üzerinden geçiyor. Yelena biraz inledi.

duramıyorum

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, o piyano sırasına oturdu ve ben sert ahşap zemine diz çöktüm. Elbisesinin ilk üç düğmesini açarak o güzel göğüslerinin ortaya çıkmasına izin verdim.

Göğüsleri ten rengi meme uçları ile kremi beyaz, gözyaşı damlası şeklindedir. Onları ellerime alıyorum ve Yelena göğüslerini avuçlarıma bastırarak inliyor. İnanılmaz derecede hassas olduğunu söyleyebilirim.

Memelerini ağzıma alıyorum ve emmeye başlıyorum. Yelena tekrar inliyor, başımı tutuyor ve ağzımı göğsüne daha çok bastırıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Durma."

Göğüsleri arasında gidip geliyorum, bir meme ucunu emip diğerini elimle okşuyorum, sonra meme uçları şişip zonklayana ve solgun göğüsleri pembeleşinceye kadar yer değiştiriyorum.

Yelena başını geriye atıyor, göğsünü bana daha kolay sunmak için sırtını kavislendiriyor, zevkle inliyor.

Sırılsıklam sıırılsıklam olduğunu biliyorum. Uyluklarının arasına diz çökerek amının tatlı, misk kokusunu alabiliyorum. Salya salgılamama neden oluyor.

Bunu daha ileri götürmeyi planlamamıştım - henüz değil. Ama artık dayanamıyorum. Kalçalarını ayırdım ve eteğini yukarı ittim. Külot giyiyor - beyaz pamuklu. Kasığı yana çekiyorum, ıslak parıldayan kabuk pembesi amcık ortaya çıkıyor.

Buna karşı koyamıyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp o sarhoş edici kokuyu içime çektim. Beni bir hayvana dönüştürüyor. O tatlı amcıkta yüzümü yalayıp ovmalıyım, onun tadına bakmalı, ona dokunmalı, çığlık attırmalıyım.

"Ah! Ah!" Yelena nefesini tuttu, ellerini saçlarıma attı. Beni zorlamasına gerek yok - aç bir adam gibi amını yiyorum. Dilimi sonuna kadar içine itiyorum, sonra nazikçe klitorisini emiyorum.

Bunu yaparken, o göğüsleri tekrar okşamak için uzanıyorum.

Yelena, ikisinin birleşimine zar zor dayanabiliyor. Ağlamasını engellemeye çalışıyor ama bu imkansız. Yüzümde kıvranıyor ve gıcırıyor, bu sırada ben her iki memeyi de tutuyorum, meme uçlarını sıkıştırıp çekiştiriyorum, tüm memeye masaj yapıyorum ve sonra parmaklarımı ucuna kadar çekiyorum.

Uylukları omuzlarımda duruyor ve başımın çevresini sıkıştırıyor, klitorisi dilimin üzerinde ileri geri gıcırıyor. Daha hızlı ve daha sert nefes alıyor, " *Pozhaluysta!* "

Kalçalarını son bir kez sarsarak sıkıyor, sırtı kemerli ve tüm vücudu gergin ve titriyor. Göğüs uçlarını sertçe sıktım, gücümün yettiği kadar yoğunluğu ve zevki arttırdım.

Sonra, sonunda Yelena gevşer, yüzü kızarır ve cildi sımsıcak bir şekilde parlar.

"Ohhh, bana ne yapıyorsun? . " inliyor.

Sana ihtiyacım var, dedim ona. "Sana daha çok ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem."

8

Yelena

Aman tanrım, hiç böyle bir şey yaşamadım.

Sebastian'ın bana dokunduğu gibi hiç dokunulmamıştım.

Vücudumdaki her siniri ateşe veriyor. Beni nefessiz bırakıyor, nefes nefese bırakıyor, daha fazlası için çaresiz.

Bu bir orgazm değildi. Nirvana'da bir bakıştı.

Gallo'nun evinden ayrıldığımızda düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyorum. Sebastian sırtımayı bırakamıyor - kendinden oldukça memnun. O olması gerektiği gibi.

Geç olmaya başladı. Gerçekten eve dönmeliyim. Babam, onun emriyle hâlâ Sebastian'la görüştüğümü biliyor ama ne sıklıkta olduğunu bilmiyor. Haftada birkaç kez gizlice Sebastian'la buluşuyorum çünkü ona doyamıyorum. Ama babamın ne kadar yaklaştığımızı bilmesini istemiyorum. Bu onun planının bir parçası değil.

Planının gerçekte ne olduğunu bilmiyorum - tek bildiğim, bunun düşmanımız için sırlıslık olmayı içermediği.

Yine de kendimi durduramıyorum.

Kafam çok karıştı. Bir yanımda Sebastian'la aramı kesmem gerektiğini düşünüyor. Bunun muhtemelen iyi bitemeyeceğini biliyorum. Onu gerçekten önemsiyorsam, bunu şimdi bitirmeli ve babama Sebastian'ın artık beni görmek istemediğini söylemeliyim. Bu, kafasındaki her fikre bir son verecektir.

Ama bunu kesme fikri. . . dayanamıyorum

Hayatımda ilk defa kendimi mutlu hissettim. Sebastian'la birlikteyken babamı, onun askerlerini ve teğmenlerini ve yaldızlı bir hapishane gibi olan evimizi unutuyorum. Sürekli baskıyı ve sürekli onaylanmamayı unutuyorum. Dile getirilmeyen tehditler. Tamamen mahremiyet eksikliği ve benim sadece babamın uygun

gördüğü şekilde kullanılabilecek bir aksesuar olduğum varsayımı.

Sebastian beni güldürüyor. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Yeni manzaraları, kokuları ve tatları birlikte deneyimleyebilmemiz için beni güzel yerlere götürüyor.

Onunlayken kendim gibi hissediyorum. KIZI, kız kardeşi ya da Bratva prensesi gibi değil. Sadece Yelena.

Ona gerçeği söylemek istiyorum. En azından, o gece tanışmamızın tesadüf olmadığını ona söylemeliyim. Aslında kaçırılmadığımı. Bu aldatmacadan utanıyorum. Babamın emirlerini yerine getiriyordum - Sebastian'la tesadüfen karşılaşmamızın çok önemli olduğunu düşünüyordu. Ve Sebastian'ı büyülemenin en iyi yolunun, beni "kurtardığını" düşünmesini sağlamak olduğunu düşündü.

Şimdi bunun sadece Sebastian iyi bir adam olduğu için işe yaradığını anlıyorum. Bir yabancıya yardım etmek için araya girdi. Benim hakkımda hiçbir şey öğrenmeden beni korudu.

İçinde gizli bir kanca olan parlak bir yem olduğumdan haberi yoktu.

Ona söylemeliyim.

Ama korkuyorum.

Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz. Tanıştığımız andan itibaren ona yalan söylediğimi söylersem. . . neden bana bir daha güvensin ki?

Bir ukurdayım ve nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Her geçen gün daha da derine iniyorum. Ne zaman sussam ona yeniden yalan sylyormuşum gibi oluyor.

Kızgın olacak. Yapacağını biliyorum. Artık beni görmek istemeyecek.

Hayatımın daha önceki haline geri dönemem - sıkıcı ve yalnız. En ufak bir umut ışığı bile olmadan.

Ayrıca, eğer Sebastian benden ayrılırsa, babam onun planlarını bozduğumu öğrenirse... . . Bana ne yapacağını bilmiyorum. fkesi korkunç. Öfkeye kapıldığında, hiçbir şey ve hiç kimse ondan güvende değildir.

Çok kötü bir durumdayım.

"şimdi ne yapmalıyız?" Sebastian bana soruyor.

"Muhtemelen eve gitmeliyim. . " Ona anlatırım.

"Henüz gitme," diye ısrar ediyor. "Biraz daha benimle kal."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Kum tepelerine kadar gidelim ve bir süre kumların üzerinde oturalım. Kamyonun arkasında birkaç battaniyem var."

Sebastian'la gl kıyısında oturma fikri, eve gitme fikrinden bin kat daha cazip. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilsem de karşı koyamıyorum.

Bana gitgide daha tanıdık gelmeye başlayan Sebastian'ın kamyonuna biniyorum. Onun gibi kokmasını seviyorum - alı ve küçük hindistan cevizi gibi, yeni çamaşır ve lastik gibi. Koltuklar yıpranmış ve n cam atlamış. Sebastian'ın umursamaması

hoşuma gitti. Yakışıklı olmasına rağmen kendini beğenmiş biri değil. Markalı giysiler ya da pahalı bir saat takmıyor.

Aslında taktığı tek mücevher boynundaki zincirdeki minik altın madalyon.

"Bu nedir?" ona soruyorum

"Aziz Eustachius. Avcıların, avcılarının, itfaiyecilerin ve uh'un koruyucu azizi. . . zor durumlar."

"Katolik olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Amcam öyleydi. Bunu her gün giyerdi. Şanslı olduğunu söyledi. Sonra bana verdi. . . ve bir ay sonra öldü. Yani belki de haklıydı."

Winter Diamond'ı düşünerek güçlükle yutkundum. Kristoff onu bir kasaya koydu ve kısa bir süre sonra vuruldu. Eğer babam haklıysa, Gallo'larda artık taş yok. Gayrimenkul geliştirmelerini finanse etmek için sattılar.

"Amcan nasıl öldü?" Sebastian'a soruyorum.

Koltuğunda rahatsızca kıpırdandı, direksiyonu çevirerek şehir dışına, eyalet parkına doğru yöneldi.

"Kuyu . . . Bratva tarafından öldürüldü" diyor. "Ama bunun için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. On beş yıl önceydi, Chicago şubesi son patrondan önce patron tarafından yönetiliyordu. Bu yüzden . . . Tanıdığın biri olduğundan şüpheliyim."

Midem bulanıyor, yüzüm yanıyor. Sebastian'a söylemeliyim. Ona söylemeliyim.

Ama yapamam. Ailelerimiz arasında çok fazla husumet var. Çok fazla güvensizlik. Benden sadece babamdan ve adamlarından farklı olduğumu düşündüğü için hoşlanıyor. Baştan beri planlarının bir parçası olduğumu öğrenirse... . beni affetmeyecek. Bundan ötesini göremeyecek. Ve ailesi de olmayacak. Benim de Bratva olduğumun kanıtı olduğundan emin olacaklar. Bir yalancı ve entrikacı. Kötü niyetli ve rekabet dolu.

"Onunla yakın mıydın?" Sebastian'a soruyorum.

"Evet," diyor. "Babamın en küçük erkek kardeşiydi - Dante'den o kadar da büyük değil. Bu yüzden bana da bir ağabey gibi göründü. Rekabetçiydi. İnsanların sinirlerini bozmayı severdi. Ama zalim değildi. Alay etmeyi ve şaka yapmayı seven çoğu insan bazen çizgiyi aşar. Onlarla birlikte gülüp gülmediğinizi gerçekten umursamıyorlar. Francesco öyle değildi. Canın yandığı yerden vurmadı. Ama kendine fazla güveniyordu. Herhangi bir şeyde kaybedebileceğini asla düşünmemişti. Nero'ya karşı satranç oynarken on taş geride olsa bile, her zaman geri döneceğini düşündü. . "

Sebastian iç çekerek sahilin yanındaki otoparka girdi ve motoru durdurdu.

"Muhtemelen onu öldürten de buydu. Sonsuz iyimser olduğunuzda. . . eninde sonunda yanılacaksınız."

Sebastian kamyondan iniyor ve yataktan birkaç ağır dış mekan battaniyesi kapıyor.

Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarıp kamyonda bırakıyoruz, böylece kumda yalınayak yürüyebelelim.

Kum tepeleri, özellikle hafta içi akşamları şehre yakın plajlar kadar kalabalık değil. Sebastian ve ben, diğer insanlardan uzağa, kıyıya doğru yürüyoruz. Burası biraz daha kayalık ama benim için sorun değil. Üzerimize örtecek battaniyelerimiz var.

Güneş neredeyse battı. Isı hala kumdan yayılıyor. Sebastian'ın vücudundan daha da fazla ısı çıkıyor. Başımı göğsüne yaslamış, ciğerlerinin düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını hissederek uzanıyorum. Küçük dalgalar sahilde neredeyse aynı ritimde kırılır.

Ellerini saçlarımda gezdiriyor.

Sebastian'ın inanılmaz bir dokunma duyusu var. Elleri o kadar büyük ve uzun parmaklı ki, sakar olduklarını düşünürsünüz ama tam tersi. O gerçek bir atlet, asla koordinasyonsuz değil. Bana güç ve inceliğin mükemmel karışımıyla dokunuyor, ne çok sert ne de çok yumuşak. En hassas ve duyarlı alanlarımı ortaya çıkarmak.

Çok uzun olmasına rağmen hareketleri pürüzsüz ve kesin. Refleksleri mükemmel. Sanırım bütün bir tabak setini bir tezgahtan süpürebilirim ve o da hepsini yere düşmeden yakalar.

Ve sonra o yüz var.

Ona bakmak için yan döndüm.

Cildi o kadar bronzlaşmış ki onun Latin olduğunu düşünebilirsiniz. Yüzü uzun ve zayıf, yüz hatlarının çocuksuluğunu gizleyemeyen küçük bir sakalı var. Gözleri onun en çarpıcı yeridir. Kahverengiler ama daha önce gördüğüm kahverengilerden değil. İrisler, karamel ve altının her tonunu içerir, koyu dumanlı halkalarla çevrelenir ve kalın siyah

kirpiklerle çerçevelenir. Kaşları düz, koyu çizgiler ve kalın bukleleri neredeyse gözlerinin üzerine sarkıyor.

Sonra o dudaklar. . . neredeyse benimki kadar dolu. İnce şekilli ama yine de tamamen erkeksi.

Onu öpmek için eğiliyorum.

Sebastian'ı her öptüğümde buna alışacağımı düşünüyorum. Bence sıradan gelmeye başlayacak. Ama bu asla olmaz. Her seferinde nefesimi yeniden kesiyor.

Bütün dünya etrafımızda uçup gidiyor -güneşin son ışınları, ılık, pürüzlü kum, kıyıdaki suyun sesi. Hepsi yok oldu ve tek hissedebildiğim dudakları, dili ve omuzlarımı kavrayan güçlü elleri.

Sebastian üzerime yuvarlanıyor. Tüm ağırlığı üzerimdeyken onun gerçekte ne kadar büyük ve güçlü olduğunun farkındayım. Onun altında tamamen gizlendim. Tamamen onun altında kapana kısılmış.

Korkmuyorum. Tam tersi, dünyanın en güvenli yeri gibi görünüyor.

Sonsuza kadar onun kollarında kalmak istiyorum.

Beni daha derinden öpüyor, vücudu benimkine sürtünüyor. Aramızda sadece onun kotu varken aletin sertleştiğini, çıplak uyluğuma bastırdığını hissedebiliyorum.

Kendi vücudumun tepki verdiğini hissediyorum. Sadece bir saat önce hayatımda sahip olduğumdan daha fazla boşalmamı sağladı, ama şimdiden daha fazlasını istiyorum. Daha şimdiden

aynı hissin tüm vücudumu sardığını, aklımdaki tüm korkuları ve stresi silip süpürdüğünü hissetmek için can atıyorum.

Bacağımdaki baskı neredeyse acı verene kadar aleti gittikçe sertleştiriyor. Onun uyarılması beni uyarıyor. Bana dokunduğu gibi ona dokunmak istememe neden oluyor.

Eğilip kotunun düğmesini açıyorum. Fermuarını indirip boxerının içine uzandım.

Penisi o kadar sert ki kot pantolonunun paçasına çarpıyor. Dokunmak için elimi zar zor aşağı kaydırabiliyorum.

Kalınlığı karşısında şok geçirerek elimi shaftının etrafına kapattım. Penisi bir muzdan daha büyük, neredeyse benim bileğim kadar kalın. Ve çok daha sıcak. Avucumun üzerinde zonkladığını hissedebiliyorum. Sebastian hayal kırıklığıyla inledi.

Yavaşça aletini yukarı doğru çekiyorum ve artık kan serbestçe akabildiği için bu daha da zorlaşıyor. Eresyonu kot pantolonunun açıkta kalan kısmından dışarı fırlıyor, horozu kahverengi ve damarlı, iri kafası kandan şişmiş.

Elimle aletini okşuyorum, burada açıkta tamamen yasaklanmış bir şey yaptığım için hayret ediyorum. Böyle bir adama dokunmama izin yok. Babamın izni olmadan cinsel bir şey yapmam yasak.

Sebastian'ın aletinin aynı anda ne kadar yumuşak ve sert olduğuna inanamıyorum. Deri ipek gibidir ve altındaki et demirdir. Parmaklarım aletinin başının altındaki küçük çıkıntıyı yakaladığında, Sebastian ağzımın içine doğru inledi.

Aletinden sıvı sızıyor, bu da elimi yağlamaya yardımcı oluyor. Avucumu başın üzerinde ileri geri kaydırarak hafifçe çekip sıkıyorum. Sebastian elimi itiyor ve bu güçlü itişler beni sıırılsıklam ediyor, o aletin vücudumun başka bir yerine girmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

Sebastian elini eteğimin altına uzattı ve aynı anda bana dokunabilmesi için parmaklarını külotumun içine kaydırıldı. Amım hala şiş ve eskiye göre hassas. Parmaklarını klitorisimde nazik daireler çizerek ovuşturuyor, sonra parmağını içimde kaydırmak için biraz aşağı uzanıyor.

Aman tanrım, o parmağın verdiği his bile mükemmel. Sıcaklık ve zevk, kaşınan bir kaşınma gibidir.

Daha fazla istiyorum. Bundan çok daha fazlasını istiyorum.

Sebastian da istiyor.

Konuşmadan iç çamaşırlarımı çıkardım ve bacaklarımı biraz daha açtım. Sebastian sıcak, ağır aletini önümde konumlandırıp gözlerimin içine bakıyor.

"Emin misin?" bana soruyor

Emin değilim. Aslında, bir şeyden eminsem, o da bunun berbat bir fikir olduğudur. Bekaretimi almasına izin vermek şöyle dursun, Sebastian'la dalga bile geçmemeliyim.

Babam Amerikan deyimine katılıyor, " *Süt bedavaya varken neden inek alasın?* " Bu özel ineği yüksek bir fiyata satmayı planlıyor. Onun gözünde değerimi yok ettiğimi anlarsa çok kızar.

Ama sorun burada. Sebastian'ı sikmek istiyorum. Onu şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediğim kadar umutsuzca istiyorum.

Eğer babam gelecekte bir noktada beni satmayı düşünürse... . . o zaman bekaretimi burada ve şimdi, istediğim kişiyle kaybetmek istiyorum. Artık bende olmayanı kimse çalamaz.

"Seni istiyorum," dedim Sebastian'a.

Bu yüzde 100 doğru. Yalan yok, gizli motivasyon yok.

Sebastian aletini önce yavaşça içime itti. Mümkün olduğu kadar dikkatli olduğunu söyleyebilsem de, yine de canımı yakıyor. O çok büyük. Tampon ya da parmak yakın değil. Boyutunun onda biri bile değil.

Yüzümü buruşturduğumu görünce durakladı ve "Durmamı ister misin?" dedi.

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Devam etmek."

Sebastian beni tekrar öptü ve boştaki eliyle saçımı yüzümden geriye doğru okşadı. Bu iyi hissettiriyor. Vücudum biraz rahatlıyor ve aleti biraz daha içeri giriyor. Ama henüz tam olarak gelmedi. Daha fazla gitmek istemiyormuş gibi görünen bir tür çıkmaza girdi.

Sebastian sabırsız görünmüyor. Beni öpüyor ve tutuyor, dili ağzımda yumuşak ve sıcak, nefesi tatlı ve şehvetli. Yüzüme dokunuyor, göğüslerimi okşuyor.

Ve son olarak, bir hamle daha yaparak son engeli de aşar. Keskin, yırtıcı bir his ve bir sıcaklık seli hissediyorum. Artık aleti daha iyi yağlanıyor. Tamamen onun tarafından dolana kadar tamamen içeri giriyor.

O ta içimde ve ben onun başka bir insana en yakın halim olduğunu düşünerek gözlerinin içine bakıyorum. Bundan sonra

ne olursa olsun, Sebastian şimdi ve her zaman benim ilk sevgilim olacak.

Amım acı ve yoğunlukla yanıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyor, kulaklarıma doğru akıyor.

"İyi misin?" Sebastian bana soruyor.

Başımı sallayarak "İyiyim. Bu sadece . . . çok fazla."

Sebastian, "Kendini inanılmaz hissediyorsun," diyor. "Çok güzelsin Yelena. . . Bunu bildiğini biliyorum ama yine de sana söylemeliyim."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. Şimdi, nihayet, acıdan çok zevk gibi bir şey hissediyorum. İçimde derin bir sıcaklık, amım o hoş ağrıyı yeniden hissedene ve tüm vücudum gevşeyip duyumsamayla gümbürdeyene kadar dışarıya doğru yayılıyor.

Dalgaları tekrar duyabiliyorum. Okyanus zevk ve bedenim kumsa, o zaman Sebastian'ın içime her girişinde kıyıya vuran ve beni mutluluğa boğan bir dalga gibiyim.

Ve gelgit gibi, dalgalar daha güçlü ve daha hızlı geliyor. Sular altında kalacakmış gibi hissediyorum.

"Devam et," diye yalvardım ona. "Aynen böyle."

Sebastian kollarını bana dolayıp bedenlerimizi birbirine bastırdı. Beni öpüyor, penisi içime girerken dili ağzımın içine giriyor. Uyluklarım onun etrafına sarılı ve klitorisim vücuduna sürtünüyor. Cildimin her santimi onun kiyle aynı hizada. Ne kadar çok dokunursak, duyum o kadar yoğun olur.

İtişleriyle birlikte nefesinin hızlandığını hissedebiliyorum. Kıcı baldırlarıma doğru esniyor, gittikçe daha çok içime giriyor. Artık hiç acıtmıyor - tek hissettiğim damarlarımda bal gibi akan ılık, sıvı zevk.

Bugün zaten hayatımın en iyi doruk noktasını yaşadım.

Şu anda oluşan şey bir doruk noktası değil, lanet olası bir tsunami.

Sebastian'ı vahşice öpüyorum. Dudaklarını ısıriyorum, sırtını tırmalıyorum. Ona daha çok, daha çok, daha çok ihtiyacım var.

Sebastian beni o kadar sıkıyor ki nefes alamıyorum. Bana son bir korkunç darbe indirdi ve uzun, boğuk bir uluma attı. Onun horozunun seğirdiğini ve nabzını attığımı hissediyorum, amımın kabzasına kadar gömülü. Bu seğirme beni sınırdan uzaklaştırıyor. Cum her darbe ile, benim kedi sözleşmeler. Etrafına kenetlendim, tüm vücudum titriyor, gözlerim kafamın içinde dönüyor.

Beynimdeki parlak renk parlamaları dışında hiçbir şey göremiyorum, hissedemiyorum veya duyamıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki ruhum bedenimi terk etti galiba.

Tekrar kendime geldiğimde sahil karanlık. Kumda sıcaklık yok ve tepedeki gökyüzü kapkara, soğuk beyaz yıldızlarla bezenmiş. Bu şehre geldiğimden beri gördüğüm en çok yıldız.

Sebastian sıcak. Ağır vücudu üzerimi örtüyor, aleti hâlâ içimde. Bir eli beni sımsıkı sarmış, diğer eli de başımın arkasını tutuyor. Yüzü boynuma gömülü.

Bak, diye fısıldıyorum.

Gökyüzüne bakıyor ve tamamen şehrin içindeyken asla göremeyeceğiniz manzarayı görüyor, çünkü ışık kirliliği onu boğuyor.

"Yıldızları seviyorsun, değil mi?" diyor. "Her zaman onları işaret ediyorsun."

"Annem bana bir teleskop aldı. Taşraya çıktığımızda kullanmak için çatıya çıkardık."

Sebastian, "Bazen uzay hakkında düşünmek beni korkutuyor" diyor.

"Bunu rahatlatıcı buluyorum. Dışarıdaki her şey burada olanlardan çok daha büyük. Yaptığımız hiçbir şey tek bir yıldızı bir inç bile hareket ettiremez."

Sebastian beni nazikçe şakağımdan öperek, "Cennetten düşmüş bir şeye benziyorsun," dedi.

Kolları beni sıkıca sardı.

Hiç bırakmasını istemiyorum.

Ama ne kadar geç olduğunun farkındayım. Kum tepeleri Chicago'dan neredeyse bir saat uzaklıktadır. Geri dönmeliyiz.

Doğrulamaya başladım ve Sebastian yavaşça benden kurtuldu. Aleti serbest kaldığında, onun şaftında ve benim kalçalarımnda kan olduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diyor Sebastian, endişeyle kaşlarını çatarak.

Ben iyiyim, dedim ona. Yine de kan beni korkuttu, elbiseme biraz bulaştığından endişelendim, çünkü onu hiç çıkarmadım, sadece

belime kadar çektim. İç çamaşırlarımın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"İşte," diyor Sebastian. "İstersen temizlemek için battaniyeyi kullan - eski, önemli değil."

Battaniye pisliğin en kötüsünün icabına bakıyor ama yine de külotumu bulamıyorum. Ya onları bir yere fırlattım ya da kuma gömüldüler.

"Boş ver," diyorum Sebastian'a. "Gitsek iyi olur. Bu kadar geç kalmamalıydım."

"Tabii," dedi battaniyeleri toplarken. "Hadi gidelim."

Kumların üzerinden geçmeme yardım etmek için koluma girdi. Kendimi biraz ham ve ağırlı hissettiğim için beceriksizce yürüdüğümü düşünüyorum.

Kamyona geri döndüğümüzde Sebastian bana döndü ve "Bu inanılmazdı Yelena. Sadece . . . inanılmaz."

Birden utandım ama yine de ona o anda ne hissettiğimi söylemek istiyorum.

Dudağımı ısırarak, "İlkim olmanı istedim," diyorum.

Sebastian motoru çalıştırır.

"Bu benim için de bir ilk," dedi, bana doğru hızlıca bir göz atarak. "İlk kez ben . . . İlk defa birine aşık oluyorum."

O kadar şaşkınım ki bir an onu yanlış duydum sandım.

"Ben?" Diyorum. " *Bana* aşık mı oluyorsun ?"

Sebastian gülüyor. "Evet," diyor. "Umarım herşey yolundadır."

Hiç bu kadar zıt iki duyguyu aynı anda hissetmemiştim. Sebastian'ın beni gerçekten sevebileceği düşüncesi mutlak bir sevinç ve ne yaptığımı öğrendiğinde onu kaybetme düşüncesi dehşet verici.

Yüz ifademi yanlış anlayarak, "Sorun değil, sen de söylemene gerek yok, bunun çok erken olduğunu biliyorum," diyor. Sadece bunun benim için seksle ilgili olmadığını bilmeni istedim. Yani, tabii ki seninle yatmak istedim. için ölüyordum. Ama bundan çok daha fazlası. Seninle tanıştığım andan itibaren Yelena, hayrete düştüm. Sen bir dövüşçüsün. Vahşisin, gururlusun ve zekisin ve senin bu özelliğini seviyorum. Sen cesursun."

Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissedebiliyorum.

O yanılıyor.

cesur değilim

Cesur olsaydım, ona gerçeği söyledim. Babama siktirip gitmesini söyledim ve sonuçlarına lanet ederdim.

Ama ben babamdan korkuyorum. Küçüklüğümden beri kabuslarıma musallat olan canavar o. İntikam peşinde koşan bir tanrının gölgesinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu kimse anlayamaz - onu her an kızdırırsanız, sevdiğiniz her şeyi ve her şeyi yok edebileceğini bilmek. Seni incitmekten, asi ruhunun son zerresini de ezmekten zevk aldığını bilmek.

Hepsinden kötüsü, babam her zaman kötü değildir. Ondan sürekli nefret edebilseydim, bu daha kolay olurdu. O bundan çok daha sinsi. Bana hediyeler aldı ve iyilikler yaptı. Bana iltifatlar etti ve hatta zaman zaman iyi tavsiyeler verdi. Yeri geldiğinde iyilikseverliği ve insanlığı gösterir.

Zırhımdaki zayıflıkları bulmak için bunu yapıyor. Kendi yargımı sorgulamak için. O, bazen “ *Belki üniversiteye başvurmama izin verir*” diye düşünmeme yetecek kadar umut veriyor . *Belki bir gün sevdiğim adamla evlenmeme izin verir. Belki de giderek daha nazikleşiyor. Belki beni sever.*”

Havucu ve sopayı kullanır. Ve öğrendiği bilgileri, olabilecek en kötü anda bana vurabilmek için biriktiriyor. Neyi bilip bilmediğini asla bilemem. Güvende olup olmadığımı asla bilmiyorum. Manipülasyonu o kadar köklü ki bazen kafamdaki düşünceleri okuyabildiğine inanıyorum.

Annem onun istismarının yükünü taşırdı. Ama o öldükten sonra, neredeyse tamamen bana odaklandı.

Şimdi kendimi en karanlık zindanlarda zincirlenmiş gibi hissediyorum. Sebastian bana bir anahtar teklif ediyor - dışarı çıkmam için bir yol. Ama o kadar korkuyorum ki kilitleri deneyecek gücüm var mı bilmiyorum. Çünkü babam sürekli izliyor.

Bu yüzden tek yapabildiğim sessizce başımı sallamak. Sebastian'a her şeyi anlatmak istiyor ama yapamıyor.

"Cesursun , " dedi. “Gökyüzü kutusunda durdun. Eğer bunu yapabilirsen, her şeyi yapabilirsin.”

SEBASTIAN beni eve bıraktı. Alışverişe çıkacaktım ama bu hileye devam etmemin bir anlamı yok çünkü alışveriş merkezleri saatler önce kapandı ve yanımda bir çanta dolusu giysim yok.

Babamın ofisinde ve ana katın çoğunda ışığın kapalı olduğunu görebiliyorum. Dışarıda olması gerektiğini düşünerek göğsümde küçük bir umut tohumu yeşeriyor. Fark edilmeden gizlice girebileceğim.

Ama ön kapıyı açar açmaz, Rodion Abdulov'un hantal, sessiz silueti ile karşı karşıyayım.

Rodion, son patronu dilini kestiğinden beri babam için on iki yıl çalıştı.

Belki de bu yüzden amansız bir şekilde sadıktır - Bratva'nın gözünde itibarını iade etmek için. Konuşma yetisini kaybettiği için kırgın olabileceğine dair her türlü şüpheyi ortadan kaldırmak için. Ya da belki bu onun doğasıdır. Sebep ne olursa olsun, ne kadar iğrenç olursa olsun, babamın emirlerini en ufak bir dereceye kadar yerine getiriyor.

En önemli görevinin bana göz kulak olmak olduğuna karar vermiş görünüyor.

Adrian'ın farklı bir teorisi var. Rodion'un bana odaklandığını düşünüyor. Rodion'un, babama sadakatle hizmet ederse ona bir ödül olarak verileceğine inandığını düşünüyor.

Rodion'un beni sürekli izlediği, beni evin içinde odadan odaya takip ettiği doğru. Ama bana bakışı aşk gibi değil. Daha çok şüphe ya da nefret gibi. Belki babam hakkında ne hissettiğimi biliyor ve benim tehlikeli olduğumu düşünüyor.

Yanından geçmeye çalışıyorum. Gövdesini değiştirip yolumu kapatıyor.

Rodion, neredeyse sakalıyla aynı uzunlukta kısa, siyah saçları olan canavar bir adamdır. Küçük, yuvarlak kafası, arada boyun olmayan, buzdolabı şeklindeki bir gövdeye oturur. Gözleri, yüzünün şiş etinde küçük yarıklar ve burnu birkaç kez kırılmış. Dişlerinin nasıl görüldüğünü bilmiyorum çünkü konuşmuyor ve gülümsemiyor.

Beni en çok üzen elleriydi. Birçok kez kana bulanmış halde gördüğüm kalın, küt parmakları var. Temizledikten sonra bile, kan kalıntıları tırnaklarının altında ve ellerinin derin çatlaklarında kalıyor.

O ellerini kendi kısa, sevimsiz işaretlerini yapmak için kullanıyor. Normal bir işaret dili değil -onlar onun icat ettiği, boyevilerinin *anladığı işaretler* . Anlamıyormuş gibi yapsam da onları da anlıyorum.

"Yolumdan çekil, lütfen," dedim ona soğuk bir sesle. "Odama çıkmak istiyorum."

Yavaşça, kıpırdamadan kapıyı işaret ediyor.

Nerede olduğumu soruyor.

"Seni ilgilendirmez," diyorum. Gerginliğimi görmemesi için sesimi olabildiğince kibirli tutmaya çalışıyorum. Ama Rodion benim önümde konumunu değiştirmiyor. Küçük domuzcuk gözleri vücudumda geziniyor.

Gözlerini tenimde sürünen böcekler gibi hissedebiliyorum. Bundan her zaman nefret etmişimdir, ama şimdi, az önce yaptığım şey yüzünden zaten gergin hissederken, özellikle dayanılmaz bir hal alıyor.

Gözleri elbisemin eteğine takıldı. Kenarı kumla temas ettiği için tozlu ama baktığı bu değil. Eteğin üzerindeki tek koyu kırmızı kan lekesine bakıyor.

Ne?" işareti. Bana ne olduğunu soruyor.

"Önemli bir şey değil," diyorum sabırsızca. "Öğle yemeğinden sadece biraz şarap."

Rodion aptal değil. Kanın neye benzediğini herkesten daha iyi biliyor.

Elbisemin yakasından tutarak beni duvara yasladı. Çığlık atmayı düşünüyorum ama bu ne işe yarayacak? Koşarak gelen herhangi bir adam, Rodion'un askerleri olacaktır.

Rodion'un üzerinde her zaman silahlar olduğunu biliyorum - cebinde bir bıçak ve baldırına bir başkası bağlı. Bazen ceketinin altındaki kılıflarda iki tabanca. Ve her zaman, pantolonunun arka kemerine sıkıştırılmış bir Beretta.

Beni boyun eğdirmek için kendi gücü ve cüssesi dışında herhangi bir silaha ihtiyacı yok.

Beni etli koluyla duvara yapıştırdı, parlak kara gözleri benimkilere bakıyor. Sebastian'ınki gibi sıcak ve hoş olmayan kolonyasının kokusunu alabiliyorum - alkol gibi keskin ve asitli. Bunun altında terinin misk hayvansı kokusu.

"Bırak beni," diye tısladım, korkumu gizlemeye çalışarak.

Bunun yerine, Rodion çizmesiyle ayaklarımı ayırmaya zorluyor. Bir eliyle eteğimin altına uzandı, diğer eliyle beni duvara yapıştırdı. Şimdi çığlık atıyorum ama önemli değil. Kalın

parmaklarıyla amcığma dokunuyor, hala şiş ve ağırlı olan etimi hissediyor.

Elini çektiğinde, parmak uçlarında kanın parıltısını ve kendi ıslaklığını görüyorum. Muhtemelen Sebastian'ın sıvıları da.

Kalbim göğsümde ölü gibi duruyor.

Bunu babama anlatırsa, babam ne yaptığımı anlar.

O sırada abim fuayeye giriyor. Bir an için şok olmuş görünüyor ve ardından yüzü öfkeyle kararıyor.

"ÇEK OLAN ELLERİNİ ONUN ÜZERİNDEN!" diye bağıyor.

Rodion ağır kolunu göğsümden çekerek benden uzaklaştı. Tekrar nefes alabiliyorum ama zar zor çünkü kaburgalarım hala korkudan gergin.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Adrian talep ediyor. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Rodion sessiz bir küçümsemeyle aramıza bakıyor. Kardeşime benden daha çok saygı duyuyor ama nihayetinde sadece babamıza hesap veriyor.

İkimize de bir işaret yapma zahmetine katlanmıyor. Sadece dönüyor ve karanlık koridorda uzaklaşıyor.

O gider gitmez, gözyaşlarımı tutmanın zorluğuyla titreyerek duvara çöktüm.

Adrian telaşlanmış ve kafası karışmış bir halde yanıma oturuyor.

"Sorun ne, *fasol* ?" bana soruyor " *Fasol* " dır-dir " *fasulye* ."

Çocukluğumuzdan beri bana onun takma adıydı, çünkü biz iki bezelye gibiydik.

Kardeşıme her şeyi anlatmak istiyorum ama burada bile kimsenin dinlemediğinden emin olamıyorum.

Bu yüzden sessizce ağlayabilmek için yüzümü omzuna bastırdım.

9

sebastian

gördüğümde , onunla Bristol Caddesi'ndeki bir sinemada buluşmam için ısrar ediyor.

Ben oraya vardığımda o çoktan salona girmiş, The Grandmaster'ın eski bir gösterisinin en arka sırasında oturuyordu . Gün ortası olduğu için koltuklara dağılmış sadece üç dört kişi daha var, hiçbiri bize yakın değil.

Ekrandan gelen titreşen ışıktaki yüzü her zamankinden daha solgun görünüyor. Gergin ve korkmuş görünüyor, gözleri bitkin yüzünde iri ve koyu. Bir suçluluk sancısı çekiyorum. Yelena ile tanıştığım gece bir Valkyrie kadar güçlü görünüyordu. Ama ilişkimizin stresi onu çok etkiledi.

Yanına oturup kolumu omuzlarına doladım ve onu öptüm.

"Nasılsın?" Ona sorarım.

Herhangi bir giriş yapmadan, "Korkarım babam ne yaptığımızı öğrenmek üzere," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Dün gece eve geldiğimde Rodion bekliyordu. O . . . Sanırım bir şey fark etti."

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Rodion biraz dağınık saç dışında ne fark etmiş olabilirdi ki?

"Emin misin?" Diyorum. Alınma ama bu kulağa biraz paranoyak geliyor.

Yelena soluk dudaklarını birbirine bastırarak kucağında bükülmüş ellerine bakıyor.

Güven bana, dedi sessizce. "O bilir. Ve eğer biliyorsa, babama söylemesi an meselesi."

Üzgün ve haklı olsa da olmasa da onu böyle görmeye dayanamıyorum.

Onu daha sıkı sıkıyorum ve "Yelena, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sen ve ben birlikte olacağız, bunu anlıyor musun? Baban ne derse desin, ailem ne derse desin umurumda değil. Seni ve sadece seni istiyorum."

Yelena bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış ve yalvarıyor.

"Bana söz veriyor musun Sebastian? Ne olursa olsun birlikte olacağız?"

"Evet, elbette," diyorum. "Söz veriyorum."

Gözlerinin kenarlarında parıldayan parlak yaşlar görüyorum, ama her zamanki gibi, akmalarına izin vermeyecek kadar inatçı.

Onun yerine beni öpüyor.

Sonra başını kucağıma eğiyor ve kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. Onu durdurmak üzereyim çünkü açıkça üzgünken benim için bir şey yapmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum. Ama o çoktan aletimi çıkardı ve o

muhteşem dolgun dudakları kafamın etrafına kapattı. Bu tek hareketle, tüm bilinçli düşünce bedenimi terk eder.

Yelena'nın ağzı benimkine bastırıldığında ne kadar yumuşaksa, vücudumun en hassas bölgesini yalarken ve emerken o kadar yumuşak oluyor ki. Dilini aletimin başının etrafında, baş ile gövdeyi ayıran o duyarlı et çıkıntısının hemen altında gezdiriyor. Kafasını emiyor ve sonra çenesini gevşeterek aletimin gittikçe daha fazla ağzına, ta boğazına geri kaymasına izin veriyor.

Hareket eden ağzının sesi tiyatro hoparlörleri tarafından bastırılıyor ama benim için sessiz kalmak çok daha zor. Başımı koltuğun arkasına yasladım ve inlememek için kendimi zor tutarak gözlerimi kapattım.

Yelena elini ve ağzını kullanıyor, aynı anda şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettiriyor, böylece eli ağzının yapabileceğinden daha fazla sıkıyor ve ağzı o lezzetli, sıcak, kaygan hissi amından sonra ikinci sırada veriyor.

Mutluluk dalgaları üzerinde yüzüyormuşum gibi hissederek parmaklarımı saçlarının arasından nazikçe okşadım. Filmin, hareket halindeki bir trenin yanında karda bir kadın ve bir adamla karşılaştığı bölüm oynuyor. Titreşen ışık, sürüklenen kar ve ruhani müzik, hepsi Yelena'nın ağzının verdiği hisle birleşiyor, ta ki film ekranının geçirgen olduğunu hissedene kadar ve tam ortasından düştüm. ışınlандım

Sakso çekmenin en iyi yanı, doruğa ulaşmak için çalışmak zorunda olmamanızdır. Hiçbir şey için geri durmanıza veya zaman ayırmaya çalışmanıza gerek yok. Siz sadece arkanıza yaslanın ve olmasına izin verin.

Yaklaştığımı hissedebildiğimde, Yelena'nın omzunu sıkarak, isterse eliyle bitirebilsin diye haber verdim.

Bunun yerine hızını iki katına çıkardı, kafasını aletimin üzerinde aşağı yukarı sallıyor, aletimin dibe vuruyormuş gibi hissetmesi için boğazının arkasına kadar gelmesine izin veriyor.

Bu o kadar iyi hissettiriyor ki inlememek için dişlerimi sıkamak zorunda kalıyorum. Minik tiyatro koltuğunda kıvranıyorum, bu daralmış alanın yaşadığım zevk hacmini muhtemelen içermeyeceğini hissediyorum.

Toplarım kaynıyor. Patlayıcı bir kasılmayla, spermin aletimden fırlayarak Yelena'nın ağzına fışkırdığını hissediyorum. Doruk noktasının ortasında son derece yoğun bir duygu olan emmeye devam ediyor. Spermi emiyor, sikimin başının altını yalıyor ve ben zevkten ölüyorum, diğer tüm endişeleri silip süpüren derin, sonsuz bir tatmin düzeyi hissediyorum.

Bitirdiğinde oturur ve elinin tersiyle ağzını siler. Temizlemek zorunda değilim, çünkü beni tamamen yaladı.

Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki onun da aynı şeyi hissetmesini istiyorum. Korkusunu ve stresini eritmek ve onun için her şeyi, her şeyi yapacağımı göstermek istiyorum.

Ama onu öpmeye gittiğimde ve onun bana dokunduğu gibi ona dokunmaya çalıştığımda, bir eliyle göğsümü tutarak beni durdurdu.

"Yapamam," diyor. "Zamanım yok. Geri dönmeliyim.

"Seni tekrar ne zaman görebilirim?" Ona sorarım.

"Bilmiyorum," diyor mutsuz bir şekilde.

Gizlice dolaşmak istemiyorum, dedim ona. "Ailelerimiz arasında resmi bir anlaşma yapmak istiyorum. Yani baban ciddi olduğumu biliyor."

"Gerçekten mi?" Yelena diyor. Yüzündeki rahatlama elle tutulur cinsten. "Ailen kabul edecek mi?"

Hayatının aşkıyla Paris'e giden Dante'yi ve eşi görülmemiş bir ölçekte mali hakimiyet planlarına dalmış Nero'yu ve kocası Chicago Belediye Başkanlığına aday olmak üzere olan Aida'yı düşünüyorum.

Ne yaptığımı umursayamayacak kadar kendi endişeleriyle meşguller. Babama kalmış. Bana karşı çıkacağını sanmıyorum - bu konuda değil. Ne de olsa Aida'yı en nefret ettiğimiz düşmanımıza verdi, bu yüzden anlaşma yapmaya hazır. Ve annemle kendi eşleşmesi stratejik değildi, bu yüzden aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Yelena'yı tekrar öpüyorum.

"Mutlu olmamı istiyorlar," diyorum.

Son bir an için yüzünü göğsüme gömdü. Sonra babasının evine dönmek için tiyatrodan aceleyle çıkar.

Tek başına gitmesine izin vermekten nefret ediyorum. Oraya geri dönmesine izin vermekten nefret ediyorum.

Onu ne kadar rahatlatmaya çalışsam da Alexei Yen'in ona yapabileceklerinden korkuyorum. Bu yüzden onu ondan olabildiğince çabuk uzaklaştırmam gerekiyor.

Yelena

Babam , Adrian'la beni resmi yemek salonunda akşam yemeğine çağırdı. Burada çok sık yemek yemiyoruz, bu yüzden hemen sinirlerim geriliyor.

Üzerime yüksek yakalı sade bir elbise, tayt ve düz ayakkabı giyecek şekilde kıyafetlerimi değiştirdim ve saçlarımı tarayıp tokalarla arkadan topladım. Babamın bizden beklediği de bu; ona her zaman son derece saygılı giyinmemiz ve davranmamız.

Bana uzun zaman önce okuduğum farklı saygı türleri hakkında bir şeyi hatırlattı. Birine otorite olarak saygı duymak ve ona insan olarak saygı duymak vardır. Babam, biz ona bir otorite olarak saygı duymazsak, onun da bize insan olarak saygı duymasına gerek olmadığına inanıyor.

Yemek odasından nefret ediyorum. Bu evdeki tüm süslü ve özenli mobilyalardan nefret ediyorum. Boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

Babam, krallığının çarı olduğunu düşünmeyi seviyor. Kültürümüzün lüksünü ve tarihini seviyor. Her oda pelüş oryantal kilimler, zengin kadife antimakassarlar, geometrik Khokhloma halk sanatı ile boyanmış dolaplar ve banyolarda mozaik karolarla doludur.

Tüm bu ev işaretlerinin Chicago'ya taşınmanın kültür şokunu hissetmeme yardımcı olacağını düşünürsünüz, ama bunun yerine bana Bratva'dan asla kaçamayacağım duygusunu veriyor. Dokunaçları her büyük Avrupa şehrinde ve hatta Amerika'da bile uzanıyor.

Babam, yaşadığı diğer tüm alanları ele geçirdiği gibi Chicago'yu da ele geçirmeyi planlıyor. İrlanda ve İtalyan mafyasının zayıfladığını ve kayıtsız kaldığını düşünüyor. Nasıl yöneteceklerini unuttuklarını düşünüyor.

Masaya oturduğumda, üzerime tam oturan güvercin grisi bir takım elbise giymiş babam çoktan baş köşeye oturmuştu. Amerikan tarzı bir takım elbise giyiyor ama omuzlarına kadar inen saçlarını hâlâ kestirmemiş. Keseceğini hiç sanmıyorum. Onu bir savaşçı kral, kır saçlı yaşlı bir aslan gibi gösteriyor. Sampson gibi o da gücünün merkezi olduğuna inanıyor.

Bratva aşırı derecede batıl inançlı olabilir. Belki de bu tüm mafya ailelerinin bir özelliğidir - ne de olsa Sebastian altın madalyonunun şansına inanıyor gibiydi. Ya da en azından amcasının ona vererek şansını kaybettiğini.

Bu yüzden babam Kış Elması'na bu kadar üzüldü. Bratva'nın şansını ve gururunu temsil eder.

Belki de artık bizde olmadığı gerçeğini düşünmeli. Şansımız tükendi.

Adrian'la masaya otururken, babam Sibirya ayazı kadar soğuk mavi gözleriyle bizi izliyor.

"İyi akşamlar" diyor.

Adrian, "İyi akşamlar baba," diye yanıtlar.

"İyi akşamlar," diyorum.

"İki çocuğuma bak," diyor, sağ tarafında otururken bizi inceliyor. Adrian her zaman babamızın yanında oturur. Adrian'ın yanına

oturdum. Babamla aramda bir tampon olmasını tercih ederim.
"Herhangi bir adamın böyle etkileyici bir çocuğu oldu mu?"

Adrian gururla parlıyor. Babamızla her zaman benden farklı bir ilişkisi olmuştur. Babamızın gaddarlığının ve katıllığının, özellikle de annemizle ilgili olduğunun farkındadır. Ancak Adrian'a oğul ve varis olarak farklı davranılıyor ve bu, onu babamızın bencilliğinin gerçek derinliklerine karşı kör ediyor. Adrian, babamızın bizi sevdiğine inanıyor. Bize asla zarar vermeyeceğini.

Bence yanılıyor.

Adrian onu savunur. "Sovyet Rusya'da yoksul büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyoruz. Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Ve ne kadar ilerlediğine bir bakın. Kimse ona nezaket öğretmedi. Hayatta kalmak için sert ve şiddetli olması gerekiyordu."

Sorun şu ki, yapman gerekeni yapmakla ondan zevk almak arasında fark var.

Rodion bankacıya işkence ederken babamın yüzünü gördüm.

Kesinlikle zevk aldı.

Tıpkı şu anda bundan zevk aldığı gibi. . . bizimle iyi bir ruh halindeymiş gibi davrandığı için koltuğumda kıvrılmama neden oluyor.

Rodion ona ne yaptığımı zaten söyledi. Bundan eminim.

"Ben yokken siz ikiniz ne yapıyordunuz?" bize soruyor

Adrian, "Ermeni tedarikçilerimizden biriyle konuştum," diyor.

"Ürünü sevk etmenin yeni bir yolu var; onu bir banyo bombası

gibi paketliyorlar. Kokulu ve renkli ve selofan sarılı. Bir sniffer köpeğinin algılaması neredeyse imkansız."

"Fiyatı nedir?" Babam diyor.

"Aynısı. Paradan tasarruf ediyorlar çünkü sınırda daha az ele geçiriliyor."

Babam yavaşça başını salladı. "Çok iyi" diyor. "Siparişimizi ikiye katlayın. Dağıtımı şehrin batı yakasında genişleteceğiz. Eski bölgemizde tam bir varlık istiyorum."

Bratva, Gallolar depolarımızı ateşe verip bizi kovana kadar, şehrin o tarafında özel olarak dolaşıyordu.

Şimdi düşünüyorum da, bu on iki yıl önce oldu. Sebastian'ın amcasının öldürüldüğü sıralarda. Hangi eylem önce geldi, merak ediyorum?

Önemli değil. Çünkü dökülen kan ve şiddet bir döngüdür. Bir intikam ouroboros'u.

Babam dönüp onun yerine gözlerini bana dikti.

"Peki ya sen kızım?" diyor sessizce.

Zaman kazanmak için şarabımdan bir yudum alıyorum. Yanında kuşkonmazlı pirzola ve patates püresi yiyoruz. Prime kaburga ham görünüyor. midemi bulandırıyor

Babama yalan söylemeyi veya yalan söylemeye kalkışmayı düşünüyorum.

Bu anlamsız. O zaten biliyor. Sadece ne yapacağımı görmek için test ediyor.

"Sebastian'la görüşüyorum," dedim ona.

Yüzünde şaşkınlıktan eser yok. Kesinlikle biliyor.

Sebastian'la ne yapıyorsun ?" diye tısladı.

"Onunla çıkıyorum," diyorum soğukkanlılıkla. "Tıpkı bana söylediğin gibi."

" *Sadece* sana söylediğim gibi değil. . " diyor.

Adrian kafası karışmış bir şekilde aramızda gidip geliyor. Ona Sebastian'la yattığımı söylemedim. Odayı donduran gerilimi anlamıyor.

Babamın yüzündeki gülümseme soldu. Saldırmak üzere olan bir boğa gibi çenesini indiriyor. Onu hemen uzaklaştırmalıyım.

"Benimle evlenmek istiyor!" ağzımdan kaçırdım Ailelerimiz arasında resmi bir anlaşma yapmak istiyor. Bu bizim için iyi olabilir, baba. Gallo'larla savaşmak yerine onlarla birlikte hareket edebiliriz. Griffinlerin yaptığı gibi. Polonya mafyası gibi. Bizim düşmanımız olmak zorunda değiller. Çok daha kârlı olur-"

"Bratva'nın bu şehirde nasıl faaliyet göstermesi gerektiği konusunda bana ders verebileceğini düşünüyor musun?" babam araya giriyor. Sesini yükseltmedi ama öfkeli tonu, kuru otların arasından geçen bir tırpan gibi sözlerimi yarıp geçti.

"Hayır tabii değil. BEN-"

"Sessizlik!" havlıyor.

Sessiz kaldım ve Adrian masanın altında dizimi buldu ve sempatiyle bacağımı sıktı.

"İşte bu yüzden en basit görevlerde sana zar zor güvenilebilir," dedi mavi gözleri benimkileri delip geçerek. "Bütün kadınların

zayıf olduğu gibi sen de zayıfsın. Seni avlanmaya gönderiyorum ve avını zar zor güvence altına almakla kalmıyor, şimdi ona karşı *hisler geliştirmeye başlıyorsun.*"

Bunu inkar etmem gerektiğini bildiğim halde dudaklarımı birbirine bastırdım ama rol bile yapamadım. Sebastian'a karşı *hislerimden* çok daha fazlası var .

"Ve daha da kötüsü," diye tısladı babam. "Benim için sahip olduğun tek değeri yok ettin."

Adrian'ın eli dizimi sıkıyor. Eminim babamızın ne demek istediğini tahmin edebiliyordur. İğrendiği için değil, benim için korktuğu için irkiliyor.

Ah evet, diye tısladı babam, gözleri beni delip geçiyordu. "Benden sır saklayamazsın Yelena. Düşündüğün her şeyi ve yaptığın her şeyi biliyorum. Benim seçtiğim bir zamanda cezalandırılacaksın."

Bu yeni bir şey. Genellikle cezalarımız bir anda, mümkün olan en acı verici ve en üzücü şekilde gelir. Disiplinini geciktirdiği gerçeği. . . bu en büyük işkencedir.

"Size ikinize öğretmeye çalıştım," diyor babamız, öfkesine şimdi Adrian da dahil. "Sizi içinde yaşadığımız bu dünyaya hazırlamaya çalıştım. Seni sertleştirmeye çalıştım. Zalim ya da talepkar olduğumu düşünebilirsiniz ama dünya benim olabileceğimden çok daha acımasız. Tenini çeliğe, ruhunu demire çeviremezsen paramparça olursun."

Şarabından büyük bir yudum alıyor, bizi tepeden tırnağa süzüyor. Bu sefer ifadesinde gurur yok, sadece onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımıza dair tiksinti var.

“Suçta durağanlık yoktur” diyor. “Talihin artıyor ya da düşüyor. Orta yol yok. Gallolar, mafya babalarından zengin vatandaşlara dönüşebileceklerine inanıyor. Onlar APTAL!”

Bu kelimeyi o kadar yüksek sesle haykırdı ki, Adrian ve ben yerlerimizde zıplayarak neredeyse şarabımızı deviriyorduk.

“South Shore Development ile merdivende bir basamak yukarı çıktıklarını düşünüyorlar. . . ama tek yaptıkları zayıflıklarını dünyaya duyurmak. Dante Gallo gitti - ailenin varisi ve infazcısı. O pis hırsız Nero Gallo, sözde yasal iş dünyasına yerleşmiştir. Kendisinin BİZİM kurallarımızın, BİZİM yasalarımızın üzerinde olduğunu düşünüyor. Ama yaptığıнын bedelini ödeyecek, baş tacımızı çalacak. Ve en küçük erkek kardeş, sakat," diye alay ediyor babam. "Onların yerini almak için hiç eğitilmedi. Don olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyor.”

Aida Gallo'dan bahsetmediğini fark ettim. O sadece bir kız ve bu nedenle hiçbir ilgisi veya önemi yok.

“Suda kan var. . ” babam soğukça diyor. “Köpekbalkları gelecek, biz ya da başka biri. Gallolar serbestçe kanıyor, herkese bir davet. Parçalanacaklar.”

Bunların hiçbirini anlamıyorum. Hiperbolik mi davranıyor yoksa gerçekten bir planı var mı anlayamıyorum. Sebastian'la çıkmamı istedi ama Galloların sırlarını öğrenmemi ve onları Bratva'ya dökmemi bekliyorsa, bunu yapmadım. Sebastian'ın ailesiyle tanışmadım. Gallos'un işi hakkında konuşmayız. Ve yapsak bile. . . Babama söylemezdim.

Aslında, sahip olmak isteyeceği bir bilgi biliyorum.

Babama, Enzo Gallo'nun o koca evde tek başına, kahya dışında hiçbir koruması olmadan yaşadığını söyleyebilirim. Rodion'u o eve gönderip ikisini de uykularında boğmak çocuk oyuncağı olurdu.

Ama bunu ASLA yapmam. Babam aslında aklımı okuyamıyor - bu sır bende güvende.

Belki de yüzümdeki meydan okuma ifadesini görüyordur.

Masanın başından bana bakıyor, biftek bıçağını yumruğuna sıkıştırmış ve kanlı etin suyu dudaklarında parlıyor. Bana, Gallos'a ve belki Adrian'a da öfkeyle kaydığını söyleyebilirim. Babam hiçbir zaman mutlu bir adam olmadı. Dünyadan ne kadar sıkımsa çalışırsa, o kadar az tatmin olmuş görünüyor.

Öfkelerinden birine patlamak üzere gibi görünüyor.

Gallolarla savaşmamız *geremediğine* ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum .

"Düşmanı şaşırtmak, onu yenmektir. Gallo'lar onlara karşı bir garezimiz olduğunu biliyor. Vahşetimizi ve öfkemizi biliyorlar. Onları yüce gönüllülükle şaşırtabiliriz. Kararsız bir konumdalar; bir anlaşma yapmak için avantajlı bir zaman."

Babam gözlerini kısarak bana bakıyor.

Düşmanı şaşırtmak onu yenmektir - bu Generalissimo Suvorov'dan bir alıntıdır. Babamın idolü. Benim sözlerimi dinlemese bile o bu sözleri dinleyecektir.

Şaşkınlığım ve rahatlamam için yavaşça başını salladı.

"Belki sen haklısın."

Adrian bile bunu duyunca şaşırmış görünüyor.

Babam bıçağını bıraktı ve peçetesiyle dudaklarını sildi.

"İstediğin bu mu Yelena? Kendinizi o İtalyan köpekleriyle aynı hizaya getirmek mi istiyorsunuz?

Buna nasıl cevap vermemi istediğini bilmiyorum.

Söyleyebileceğim tek şey gerçek.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sebastian ile evlenmek istiyorum."

Babam tiksintiyle başını sallıyor. "Sana sahip olabilir" diyor.

"Artık benim için iyi değilsin."

Bununla birlikte tabağını itip masadan kalktı ve Adrian'la beni yemek odasında yalnız bıraktı.

Tabii ki, aslında ona güvenmiyorum. Bir saniye değil.

Babamın ya da adamlarından birinin hâlâ ortalıkta dolaştığı korkusuyla fısıldayarak Adrian'a döndüm. "O ne yapıyor? Söyle bana, Adrian. Ne planlıyor?"

Adrian sadece başını sallamakla yetindi. Artık dizime dokunmuyor. Bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyor.

"İtalyanla gerçekten yattın mı?" O sorar.

O bir İtalyan değil , dedim sinirle. "Tam burada, Chicago'da doğdu."

Adrian anlamsız konuşuyormuşum gibi bana baktı. "O bizim düşmanımız, Yelena."

"Neden? Babamız  yle söylediğı için mi?"

Adrian kaşlarını çattı. Söylediğim şey kesinlikle vatana ihanettir. Atamızın sözü kanundur. Ailemize sadakat en yüksek önceliğimiz olmalıdır.

Adrian, "Söylediği doğru," dedi. "Bratva olarak doğduk. Her yerde sayısız düşmanımız var. Seni kimin koruyacağını düşünüyorsun? İtalyanlar? Seni zar zor tanıyorlar. Seni bizim kadar umursamıyorlar, Yelena. Sadakatleri birbirlerinedir. Sence Sebastian seni kendi kız kardeşi veya erkek kardeşleri yerine seçer mi? Kendi babasından mı?"

Güçlkle yutkunuyorum. Sebastian bana aşık olduğunu söylediğinde inandım. Ama hayatı boyunca sevdiği ailesi yerine bana öncelik vermesini gerçekten bekleyebilir miydim?

Onu bize tercih eder miydin ? " kardeşim talep ediyor. "Üzerimde?"

Adrian'ın benimkine çok benzeyen yüzüne baktım. O benim kardeşimden çok daha fazlası. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım ve koruyucum oldu. Diğer yarım.

Ama o benim olduğum şeyin diğer yarısı.

olmak *istediğim* şeyin diğer yarısı . Özgür olsaydım, olabileceğim Yelena.

Aralarında seçim yapamam. seçmek istemiyorum.

Bu kararı zorlamaya çalışan sadece babam.

Bunu Adrian'a açıklamak istiyorum ama tek duyduğu benim sessizliğim. Benim için Sebastian'dan daha önemli olduğuna dair ona güvence vermeyi reddetmem.

Yüzü karardı ve tıpkı babamız gibi ani bir hareketle masadan uzaklaştı.

"Hata yapıyorsun Yelena," diyor bana. "Ve pişman olacaksın."

11

sebastian

yaparsak , bunu tek başıma yapamam. Babam hala kapokrimin . Ne kadar geri çekilmiş olursa olsun, yine de sorumlu o.

Bu da ona her şeyi anlatmam gerektiği anlamına geliyor.

Mutfağımızdaki küçük masada onunla kahvaltıda oturuyorum. Greta ona yanında taze meyve olan kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurta yaptı. Bana da aynısını teklif ediyor ama ben yemek yiyemeyecek kadar iştahlıyım.

Babam bu sabah dinlenmiş görünüyor. Eve ne kadar erken gelmeme rağmen, yeni duş almış ve günlük olarak giyinmişti.

"Ne var oğlum?" diyor. "Heyecanlı görünüyorsun."

Biriyle tanıştım, dedim ona. "Bir kız."

Greta'nın çay için su kaynattığı ocağın başında canlandığını görüyorum. Greta'nın bana karşı her zaman zaafı olduğunu biliyorum. Bana her zaman bir kadını çok mutlu edecek bir tip olduğunu söylediler.

Sanırım nazik ve kibar bir kızı gözünde canlandırıyordu. Annem gibi biri. Yelena hakkında ne düşünür bilmiyorum.

Hem Greta hem de babam yakından dinlerken Yelena ile nasıl tanıştığımı ve o zamandan beri onunla nasıl çıktığımı anlatıyorum.

"Alexei Yenin biliyor," dedim babama. "Bundan memnun olduğumu sanmıyorum. Ancak resmi bir ateşkes yapmaya istekli."

Greta her birimizin önüne dumanı tüten birer fincan çay koyuyor. Babam fincanı dudaklarına götürerek uzun ve yavaş bir yudum alıyor.

Böcek karası gözleri sıkıntılı görünüyor.

Babam, "Yenin burada, Chicago'da göreve geldiğinde onu araştırdım," diyor. "O şiddetli. Acımasız. Tamamen acımasız. Moskova'da bile korkuyordu. Bir ilişki kurmayı planladığım biri değil.

"Biliyorum, baba," diyorum. "Ben de sevmiyorum. Ama Yelena öyle değil. Onunla tanıştığında göreceksin. Ve erkek kardeşi de fena değil."

Babam sessiz, yüzü hareketsiz. Beyninin bu gelişmeyi her açıdan inceleyerek çalıştığını biliyorum.

"Ruslarla bitmemiş bir işimiz var" diyor. "Bratva kolay kolay affetmez."

"Griffin'lerle olan geçmişimiz de bir o kadar karışıktı. Ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığına bir bakın - şimdi onlar bizim en güçlü müttefiklerimiz. Bunu beş yıl önce asla hayal edemezdin.

Babam düşünürken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Fergus Griffin benim düşmanımdı ama onu tanıyordum. ona saygı duydum. Anlaşmamıza bağlı kalacağına güvenebilirdim. Aida konusunda ona güvendim."

"Yelena'yı bize verecek olan Yenin," diyorum. "O da onun tek kızı."

Babamın bu fikirden hiç hoşlanmadığını söyleyebilirim. Yine de düşünüyor. Benim için - çünkü benim mutlu olmamı istiyor.

ona basıyorum Avantaj bizde, baba. Gücümüz, paramız, konumumuz var. Yelena benimle yaşayacak. Onlara hiçbir şey vermiyoruz, hiçbir şeyi riske atmıyoruz."

Babam bana ayık bir şekilde bakıyor. "Kendine fazla güvenme, Sebastian. Yenin aptal değil. Hiçbir şeyi sebepsiz yapmaz. Eğer bunu kabul ediyorsa, bu bir çıkar gördüğü içindir."

"Avantajı bizimle ortak olması," diye ısrar ediyorum. "Bölgelerini genişletmelerine izin vereceğiz - bizim için fark etmez, artık paramızın çoğunu Güney Sahili'nde kazanıyoruz. Her halükarda, işin bir kenara atmak istediğimiz kısımlarını devralmasına izin verebiliriz."

"Yenin'in bizim çalışanımız olacağını düşünme hatasına düşmeyin," diyor babam. "Ona devredebileceğinizi düşünüyorsanız, hurdalarımızla mutlu olacağını. . . Onu yanlış değerlendirdin."

"Bütün bunları biliyorum!" dedim babama, hüsrانımı bastıramayarak. "Riskleri biliyorum. Ama benim istediğim bu, baba. Yelena'yı istiyorum."

Aramıza başka bir uzun sessizlik çöküyor. Bu sefer kırmayacağım. bekliyorum. Onu ikna edip etmediğimi duymak için bekliyorum.

Tamam, dedi babam sonunda. "Toplantıyı ayarla."

ALEXEİ YENİN , Chicago gangsterleri için geniş çapta tarafsız bir yer olarak kabul edilen The Anchor restoranına gelmeyi kabul eder.

Neredeyse üç yıl önce bugün, babam Aida'nın Callum'la evliliğinin şartlarını müzakere etmek için aynı özel masada Fergus Griffin'in karşısına oturdu.

Ben o toplantıda yoktum. Şimdi babamın hemen yanında oturuyorum, Nero ve İtalyan olmayabilir ama bu kadar hassas bir karşılaşma için güvenilebilecek Jace tarafından rezerve edilmiş durumdayım.

Nero bu fikri babamdan bile daha az seviyor. Sandalyesinde kaskatı ve gülümsüyor, kısılmış gözleri Alexei Yen'in'e dikilmiş.

Alexei yanında üç adam getirdi: oğlu Adrian, sessiz infazcı Rodion Abdulov - Yelena'nın ondan nefret ettiğini biliyorum - ve Timur Çernişevski olarak tanıttığı üçüncü bir asker.

Hepimiz silahsız gelmeyi kabul ettik, ama en azından Nero'nun bıçaklarının üzerinde olduğunu biliyorum ve ceketimin içine gizlenmiş bir tabancam var. Eminim Ruslar da aynısını yapmıştır. Bu kuralı uygulamaya niyetli olsaydık, bunun yerine bir hamamda buluşurduk.

Yelena burada değil. Alexei'nin onu getireceğini ummuştum. Merak ediyorum, şu anda evde oturup sinirleri harap durumda ve her şeyin yolunda gitmesi için dua mı ediyor?

Yenin ve babam birbirlerini düşünürken iki grubun arasına sessizlik giriyor.

nce baba konuşur.

Kibarca, "Bugün bizimle buluşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Eminim bildiğiniz gibi, çocuklarımız ittifak yapmaya can atıyorlar. İtalyanlar ve Bratva'nın Chicago'da zorlu bir tarihi var. Ancak her yeni nesil, yeni bir başlangıç için bir fırsat sunuyor."

Alexei, soluk mavi gözlerinde eğlenerek parlayarak, "Genç aşkın önünde kim durabilir," diyor. "Yeterince zaman verilirse su taşı delip geçer. Kızım, beni parçalayan o su.

Midem iyice kasılıyor. Alexei'nin Yelena hakkında konuşması hoşuma gitmiyor. şımarık bir mafya prensesi gibi davranıyor. Sanki tek zaafı kızı olan sert bir adam mış gibi. Buna bir saniye bile inanmıyorum. Yelena, Babasının Kızı değil ve Yenin de hoşgrl bir baba değil.

Babam, "Hepimiz ocuklarımız için mutluluk istiyoruz" diyor. "Ve *ocukları* için güvenlik istiyoruz . Toprak ve haklar konusunda hepimizin yararına olacak bir anlaşmaya varılabileceğine inanıyorum."

Yenin, "Benim de dileğim bu" diyor.

O konuşurken ben Yenin'in kendisine olduğu kadar adamlarına da bakıyorum. İfadelerinde Yenin'in sözlerine ihanet eden bir şey var mı diye izliyorum.

Adrian ilk tanıştığımızda çok cana yakındı ama bugün sinirli görünüyor. Benimle göz göze gelmiyor ama kaşlarını çatarak masaya bakıyor. Belki de kız kardeşini "kaybetme" düşüncesinden mutsuzdur. Ne kadar yakın olduklarını biliyorum.

Rodion'un ifadesini okumak imkansız. Muhtemelen etkili bir şekilde dilsiz olduğu ve bu nedenle ağzını çok sık açmadığı için çenesini sıkıca sıkıyor. Yelena bana eski patronunun dilini kestiğini söyledi. Belki de birinin bu küçük düşürücü yarayı bir an için görmesi fikrinden nefret ediyordu.

Timur gergin ve seğirmiş görünüyor. Pürüzsüz bir yüzü ve ince yapısıyla Rusların en küçüğü. Masanın karşısından Nero'ya bakmaya devam ediyor ve sonra Nero'nun öfkeli bakışlarından korkan gözlerini tekrar yere indiriyor.

Papa ve Yenin'in anlaşmanın kesin şartlarını belirlemesi bir saatten fazla sürer. Birkaç ayrıntı üzerinde tartışıyorlar, ancak genel olarak, Yenin şaşırtıcı bir şekilde şartlara uyuyor.

Taviz vermeyeceğı tek nokta, düğünün hemen yapılmasında ısrar etmesidir.

Serin mavi gözlerini masanın karşısından bana dikti, yüzü gülmüyordu.

"Bizi eski kafalı düşünebilirsiniz," diyor, "ama kızlarımızın saflığı Bratva için çok değerli. Biri kızımın erdemini alacak mıydı? . . sonra onu murdar, kocasız bırak. . . bu ağır bir hakaret olur."

Bana, kızının bekaretini benim aldığımı bildiğine dair güvence veren soğuk bir öfkeyle bakıyor. Bunun anlamı, ihlali hemen düzelttiğim sürece sabırsızlığımı affedeceğidir.

Babam kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Yelena ve ben sadece iki aydır çıkıyoruz.

umurumda değil Onun kim olduğunu biliyorum. Ve ben ne istediğimi biliyorum.

Başımı salladım. "Tarihi belirleyelim," diyorum.

Nero, resmi sözleşmenin iki nüshasını yazar. Senaryosu hızlı ve eğik ama şaşırtıcı derecede okunaklı. Altta Yenin ve babamın imzalaması için boşluk bırakıyor.

Her biri adını ikişer kez yazar: Bir kez babamın kopyasına, bir kez de Yenin'inkine. Sonra Nero babama bıçağını veriyor ve babam jilet keskinliğindeki bıçağıyla başparmağını kesiyor. Parmak izini her iki sayfanın altına bastırıyor.

Yenin de aynısını yapıyor ve hiç çekinmeden etini kesiyor. İşaretlerini babasınınkinin hemen yanına yapıyor.

Bu bir kan yeminidir - İtalyan mafyasından veya Bratva'dan daha eski bir gelenek. Bu bizim en ciddi sözümüz. Artık müttefikiz ve Yelena ve ben geri adım atma seçeneği olmadan evleneceğiz.

Kendi parmak izimi ve imzamı eklerken hiçbir korku hissetmiyorum.

Aslında, zaferle kızardım.

Yelena benim.

Yelena

Babam zırhlı araçtan iner inmez, elinde, rulo haline getirilmiş ve yüzüğüyle mühürlenmiş sözleşmeyi görüyorum. Kalbim çılgınca çırpınıyor. Gallo'larla bir anlaşma yaptı.

inanamıyorum

Onlarla buluşacağını biliyordum ama gerçekten bir ittifak yapmayı kabul edeceğine inanmıyordum. Her şeyi havaya uçuracak bir şey olacağından emindim.

Ama kanıt var, açık ve geri alınamaz. Bu sözlü bir anlaşma değildi - bir kan anlaşması yaptı.

Odamdayım, pencereden aşağı bakıyorum. Ona teşekkür etmek için aşağı inmeli miyim yoksa bir süre uzaklaşmalı mıyım diye tartışıyorum. Müzakerelerin ne kadar iyi gittiğine bağlı olarak kötü bir ruh hali içinde olabilir.

En iyi koşullar altında bile, onun bundan heyecan duyduğunu hayal bile edemiyorum. Gallolar ona en cömert şartlarını sunabilirdi ve o yine de kendini bir ast gibi hissedecek, tahta hürmet etmeye zorlanacaktı. Teslim olmak değil, intikam istiyordu.

Adrian da aynı derecede sinirli görünüyor, elleri pantolonunun cebinde, eve doğru yürüyor. Benimle konuşmak için odama gelmesini bekliyorum ama onun yerine birkaç saatliğine Rodion'la birlikte babamızın ofisinde gözden kayboluyor. Eminim bu yeni kontratın nasıl çalışacağını detaylarını gözden geçiriyorlardır.

Sebastian'ı aramak için telefonumu kaldırdım ve ondan zaten bir mesaj aldığımı fark ettim.

İŞE YARADI, *diyor*. Bu gece beni görmeye gel.

Heyecandan titreyerek telefonumu neredeyse kıracak kadar sert TUTUYORUM .

İSTİYORUM . . . *Diyorum*. Babamın keyfi pek yerinde olmayabilir. . .

BUNUN ARTIK BİR ÖNEMİ YOK *Sebastian'a cevap verir*. Seni bana söz verdi. Artık güvendesin.

Bu sözler karşısında hissettiğim RAHATLAMA TARİF EDİLEMEZ. Sebastian haklı, ben artık babama ait değilim. Şimdi beni incitecek ya da zarar verecek olsaydı, Gallo'larla olan anlaşmasını bozmuş olurdu.

İnanılmaz bir heyecanla kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. Adaçayı yeşili bir tulum ve bir çift altın halka giydim ve sandaletlerimi giydim. Kapıdan çıkarken babam beni görürse diye tulumun üzerine kimono tarzı bir şal giydim.

Tabii ki, beni lobide durduruyor. Bir kedinin kulaklarına sahip - o evdeyken görünmeden evden gizlice çıkmak neredeyse imkansız. Adrian hemen arkasında duruyor, yüzü solgun ve kasvetli.

"Sanırım Sebastian sana bir anlaşmaya vardığımızı söylemişim," diyor babam.

"Evet," diyorum, tüm duygumun yüzüme yansımasına izin vermemeye çalışarak. Minnettar olmak istiyorum ama babamı, benim tam ve mutlak mutluluğum kadar nahoş bir şeyle kızdırmak istemiyorum.

Sadakatini hatırlamanı bekliyorum Yelena. Mihrapta yeminini ettikten sonra bile. . . sen hala bir Yeninsin. Her zaman olacaksın."

"Evet, baba," diyorum.

Acaba yüzümdeki yalanı görebiliyor mu? Ona sadakatim yok. Kardeşimi her zaman seveceğim ama evlenir evlenmez babamla bağlarımı olabildiğince koparmaya niyetliyim.

Adrian yalan söylediğimi anlayacak. Kaşlarını çatıyor mu diye ona bakıyorum. Göz göze gelmeye çalıştığımda, onun yerine ayaklarına bakıyor.

"Her şey tamam mı . . . Sebastian'ı görmeye gidersem?" Babama tereddütle soruyorum.

"Neden?" diyor, şaşırtıcı derecede uysal. "Onunla iyi vakit geçir."

Bu iyi ruh haline pek güvenmiyorum. Ama devam ettiğİ sürece bundan faydalanabilirim.

"Teşekkür ederim baba," diyorum.

Yaya olarak çıkıyorum, açık kapılardan aceleyle sokağA iniyorum. Birkaç blok ötede, Sebastian'la buluşmayı kabul ettiğimiz kafeye doğru yürüyorum.

Kafenin dışında beni bekliyor. Yanına gittiğimde beni kollarının arasına aldı ve sertçe öptü.

"Nasıl gitti?" Beni yere bırakırken ona soruyorum.

"Keşke orada olsaydın" diyor. "Araba alıyormuşum gibi senin için imza atan bir pislik gibi hissettim."

"Önemli değil," diyorum başımı sallayarak. "İstediğim bu."

"Emin misin?" Sebastian diyor.

Kara gözlerindeki endişeyi görüyorum. Bütün bunları sadece babamdan kaçmak için yaptığımdan korkuyor.

Elini tutup sertçe sıkıyorum.

"Kesinlikle eminim," dedim ona.

"İyi." Başını sallıyor. "Hadi öyleyse."

"Kafeye gitmiyor muyuz?"

"Hayır," diyor.

Onu kamyonuna kadar takip ediyorum.

Genelde belirsizlikten nefret ederim. Babam olabilecek en tatsız şeylerle beni şaşırtmayı sever. Ama şimdiden Sebastian'a güvenebileceğimi öğrendim - bir şey planladığında, bu her zaman iyi bir şeydir.

Sebastian bizi göl kıyısına, bir uzay gemisiyle karıştırılmış Floransa Katedrali'ne benzeyen bir binaya götürüyor. Tamamen içeri girene kadar bunun bir gökevi olduğunu anlamıyorum.

O kadar güçlü bir sıcaklık akışı hissediyorum ki beni korkutuyor. Sebastian'ın ona söylediğim tüm bu küçük şeyleri hatırladığına

inanamıyorum. Kimsenin beni böyle tanımasını beklemiyordum. İlgi ve tercihlerimi önemsemek. Bana bu şekilde davranan tek kişi erkek kardeşim ve o bile kaprisli olabiliyor.

Küçük bir çocuk gibi hissediyorum, etrafta koşuşturup tüm ekranlara bakıyor, görünüşe göre dört milyar yıllık gerçek bir göktaşı parçasına dokunuyorum. Elimi pürüzsüz, yoğun metalin üzerine koyarak bu nesnenin galaksinin bu özel noktasına düşmeden önce uzayda uçuşunun zaman ölçeğini hayal etmeye çalıştım.

Sebastian da tüm ekranlar kadar bana bakıyor gibi görünüyor. Heyecanıma gülümsüyor - bana gülmüyor, sadece modern uzay yolculuğu sergisindeki ve Apollo 13 roketinin kokpitinin ölçekli modelindeki zevkimin tadını çıkarıyor.

Doktorlar, gökevinin kapanmak üzere olduğunu söyleyerek herkesi sergilerden çıkarmaya başlayınca hayal kırıklığına uğradım.

"Başka bir gün geri gelmeliyiz!" Sebastian'a söylüyorum.

"Tabii," diyor. "Ama gitmeden önce son bir şeye bakalım."

Elimi tuttu ve beni bir tür tiyatroya benzeyen bir dizi kapıya doğru çekti.

"Gitmemiz gerekmiyor muydu?" ona soruyorum

"Sorun değil," diyor. "Güven bana."

Şaşkınlıkla onu sallanan kapılardan takip ediyorum.

Ötedeki oda tamamen karanlık, ama başımın üzerinde uçsuz bucaksız, açık bir alan olduğu hissine kapılıyorum.

Konuştuğumuzda sesimiz havada yankılanır.

"Neredeyiz?" Sebastian'a soruyorum.

"Uzayda," diyor. Gülüşünü görmeden duyabiliyorum.

O sırada bir tıkırtı ve bir uğultu duyuyorum. Aniden tüm oda binlerce iğne deliği ışıkla aydınlandı. Binanın geniş kubbesinin merkezinde durduğumuzun ve o kubbenin bir galaksi modeli olduğunun farkındayım.

Etrafımız yıldızlar, gezegenler, nebular ve uzayın enginliği ile çevrili. Etrafımızda yavaşça süzülüyorlar, bu yüzden biz de yüzüyormuşuz gibi hissediyorum. Zemin altımdan kaymış gibi görünüyor. Sabit ve yakın olan tek şey Sebastian'ın kendisi.

Soluk mavi ışıkla aydınlanan yüzüne baktım. Gözleri parlak ve net görünüyor ve gülümsediğinde dişleri derinden bronz teninde beyaz parlıyor. Sanki evrende sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. Keşke olsaydık.

Sebastian tek dizinin üstüne çöker. Ellerim ağzıma gitti çünkü bunu beklemiyordum, hiç beklemiyordum.

"Bu sabah ailelerimizi yatıştırmak için harekete geçtiğimizi biliyorum. ." Sebastian diyor. "Ama bilmeni istiyorum. Yelena, seninle baban, Bratva ya da başka bir şey için evlenmiyorum. Seninle evlenmek istiyorum çünkü her zaman seninle olmak istiyorum. Seninle tanıştığım andan itibaren beni büyüledin. Senden etkilendim, senden etkilendim, sana tamamen aşık oldum. Seni seviyorum Yelena. Senin için her şeyi yaparım."

Bir kutu tutuyor ve kapağını açıyor.

Bir yüzük beklemiyordum. Sözleşmeyi imzaladı - teklif ve kabul buydu, ben orada bile değildim.

bana bir seçenek sunuyor - babama değil, sadece bana.

Yüzüğe bakıyorum.

Soluk altından narin, telkari bir bant üzerinde gözyaşı damlası şeklinde bir taş. Telkari, ultra ince dantel gibi görünüyor, pencere camındaki kırağı gibi. O kadar güzel ki neredeyse dokunmaya korkuyorum. Onu yastıklı durduğu yerden çıkaran ve parmağıma takan Sebastian'dı.

Elmas tenimde parlıyor, Sebastian o yıldızlardan birini alıp elime yerleştirmiş gibi.

"Benimle evlenir misin?" diyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Sebastian beni kollarının arasına aldı ve yıldızların etrafımızda daha hızlı dönmesi için kendi etrafında döndürdü. Beni öptü, kolları sıkıca etrafıma kenetlendi.

Hayatımda olduğum en mutlu kişi benim. Bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. O kadar güçlü ki, vücudum hepsini içinde tutamaz gibi hissediyorum.

Bu gerçek olamaz, bu gerçek olamaz diye *düşünmeye devam ediyorum* .

Ve sonra soğuk, kötü niyetli bir ses fısıldıyor:

Gerçek değil. Bütün bunlar bir fantezi. Senin yarattığın bir yalan.

Sebastian kendini yem olarak kullandığını bilmiyor. Onu kasten tuzağı düşürdüğünü. Babanın planladığı her tuzağı onu çekmen.

Bu düşünceleri benim için bu anı mahvetmeden uzaklaştırmaya çalışarak başımı sertçe salladım.

Daha önce yalan söylemiş olmam önemli değil. Babamın ne planladığı önemli değil. . . bu artık bitti. İttifakı kabul etti. Sözleşmeyi kanla imzaladı.

Sebastian ve ben evlendiğimizde ona her şeyi anlatacağım. Ve beni affedecek, yapacağını biliyorum. Babamın beni zorladığını anlayacaktır. O zamanlar Sebastian'ı tanımıyordum - aşık olacağımızı bilmiyordum.

Düğünden önce ona söyleme riskini alamam.

Sonrasında hiçbirinin önemi kalmayacak. Birlikte güvende olacağız, ikimiz. Gallo ailesinin bir parçası olacağım. Beni koruyacaklar. Onlara babam, işi ve kırgınlıkları hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım. Anlayacaklar. Onlar zorunda.

Çenemi kapalı tutmayı kendime söylüyorum. Bu güzel ve mükemmel anı mahvetmemek için.

Kendi kendime Sebastian ve ben birlikte olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

13

sebastian

Düğünü planlamak için sadece bir ayımız var .

Bu benim için önemli değil çünkü tören umurumda değil. Bunun birçok açıdan “geleneksel bir Rus düğünü” olduğunda ısrar eden Alexei Yenin için çok daha önemli görünüyor.

Bu amaçla, taleplerini yerine getirmesi için bir düğün planlayıcısına para ödüyor ve Yelena ve ben, bir Ortodoks

Kilisesi'nde mi, bir bahçede mi yoksa bir sokak köşesinde mi evli olduğumuzu pek umursamadan buna uyuyoruz.

Her iki aile de İtalyan aileleri ile Bratva arasında herhangi bir tatsızlıktan kaçınmak için onu küçük tutmayı kabul eder. Diğer mafya ailelerinden birini davet edersek hepsini davet etmek zorunda kalacağız. Ve Chicago'da karmaşık, kanlı bir geçmişi olan Ruslarla barışı korumalarına imkan yok.

Yenin, Griffinlerin davet edilmesini bile istemez. Kolya Kristoff'un emrinde çalışan askerlerin intikam aramadan Fergus Griffin ile aynı odada durmalarının imkansız olacağını söylüyor.

Babam bu sorunu tartışmak için Fergus'u arar ve Fergus öfkeyi alevlendirme riskini almamanın daha iyi olduğunu kabul eder.

"Gücenmedim," diyor babasına. "Tebriklerimi uzaktan gönderebilirim."

Fergus bana, "Git mair sibh bhur saol nua" diyor. Yeni hayatının tadını çıkar.

Bunun çetrefilli yanı, Aida'nın artık teknik olarak bir Griffin olmasıdır. Kocasını Callum kesinlikle öyle ve küçük oğulları Miles.

Yenin'le bu noktada tartışmaya hazırım - biricik kız kardeşim olmadan evlenmek istemiyorum. Ama konuyu Griffin'lerden duyunca beni arayan Aida.

"Önemli değil, Seb," dedi bana. "Gerçekten umrumda değil."

Aptal olma. Seni orada istiyorum.

"Yaptığını biliyorum," diyor. "Ve benim için önemli olan da bu. Ama törenin kendisi. . . Söylediğimde bana güven, o kadar da önemli değil. Düğünümü hatırladın mı? Bu bir felaketti."

Sırıtiyorum, çünkü o haklı. Aida ve Callum, düğün günlerinde birbirlerinden nefret ettiler. Aida korkunç bir prenses elbisesini giymeye zorlandı ve Callum'a çirkin, kahverengi bir saten takım giydirdi. Aida koridorda yürürken, onların birbirlerine hançer gibi baktığını görebiliyordunuz. Sonra Callum, herhangi birimizin tanık olduğu en az tutkulu öpücük için onu yakaladığında boğulmaya başladı ve mihrabın önüne düştü çünkü Aida, Callum'un ciddi şekilde alerjisi olan çilekleri dudaklarını bağlamıştı.

Düğün, acil servise gidilmesiyle sona erdi.

Yine de üç yıl sonra birlikte daha mutlu olamazlardı.

Aida, "Önemli olan düğün değil, evlilik," dedi. "Sonrasında her gün görüşürüz. Yani," diye gülüyor, " *Her* gün değil. Ama senin ve Yelena'nın gitgide daha çok âşık olmanıza yetecek kadar."

Tüm bu konuşma boyunca boğazım düğümlendi.

Vahşi ve düşüncesiz kız kardeşim değişti.

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Ona sorarım.

Aida homurdandı. "Bilgeliği bilmiyorum," diyor. "Ama bir bebek seni o kadar yorar ki, bir pislik olmak için aynı enerjiye sahip olamazsın."

Düğüne giden yolun en can sıkıcı yanı, Yenin'in Yelena ile beni mümkün olduğunca ayrı tutmaya kararlı görünmesi. Düğün gününden önce "ondan bıkmamı" engelleyeceğini mi sanıyor bilmiyorum ama öyleyse yanılıyor. Yelena ile ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok istiyorum. Sadece onun hakkında hayran kalacak daha çok şey buluyorum.

Son derece iyi okur, neredeyse babam kadar. Aslında, brunch için babamla bana katılmasına izin verildiği ender durumlardan birinde, neredeyse tüm zamanlarını İtalyan romanlarını tartışarak geçiriyorlar.

Gülün Adı'nı yenebileceğini sanmıyorum ," diyor babam.

"Edebiyat teorisi, göstergebilim, ortaçağ çalışmaları ve bir de gizem... . daha ne isteyebilirsin ki?"

Yelena gülümseyerek, "Umberto Eco'ya asla karşı çıkmam," diyor. "Foucault Sarkacı'nı o kadar sevmesem de."

"Neden?" Babam talep ediyor.

"Komplo teorilerinden nefret ederim."

"Ama yanlış inanca düşüşü o kadar doğru anlatıyor ki..."

"Biliyorum! Bu yüzden ondan nefret ediyorum. İnsanlar olarak ne kadar mantıksız olabileceğimizi görmek çok iç karartıcı. . "

Birbirleriyle tartışmalarını izlemeyi seviyorum. Bu bana Aida'nın babamla nasıl kavga ettiğini veya annemin nasıl kavga ettiğini hatırlatıyor. Fikirlerini söylemekten korkmayan kadınları her zaman sevmişimdir. Kim bilir ne düşünüyorlar, neye inanıyorlar.

Ailemde en kibar, en uysal kardeş olarak görüldüm. Ama benim için gerçekten önemli olan bir şey olduğunda tutkulu ve delice odaklanmış da olabilirim. Aynı kıvılcıma, aynı ateşe sahip olmayan biriyle asla birlikte olamam.

Yelena'nın erkek kardeşini daha iyi tanımayı ummuştum çünkü onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ancak brunch'ta bize katılma davetini reddetti.

"Bu sabah meşgul müydü?" Yelena'ya hafifçe soruyorum.

Bugün, gümüş saçları omuzlarına dökülmüş ve yanakları, güneşten sadece yarı gölgede açık verandada oturmaktan kızarmış yanakları ile özellikle büyüleyici görünüyor.

Sorum üzerine kaşlarını çattı. "Hayır," diye itiraf ediyor. "Meşgul değildi. Sanırım düğün konusunda somurtuyor. Bütün hafta benden kaçıyor."

"Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmüyor musun?" diyorum Yelena'ya hızlı bir öpücük vererek. "Muhtemelen haklıdır."

Yelena bana gülümsüyor ama gözleri sıkıntılı görünüyor.

"Öyle değil" diyor. "Belki de ben kaçtığım içindir, o ise kaçmıyor. Ama onun durumu benimkiyle aynı değil. O varis ve ben... . pazarlık kozu."

"Bana göre değil," diye temin ederim onu. "Aileme değil."

Babam tuvalete gitti, bu yüzden konuşmanın bu kısmında o yok. Yelena boş sandalyesine baktı, sonra elimi tuttu ve sertçe sıktı.

Diyor. "Beni gerçekten kabul edecekler mi?"

"Evet," diye onu temin ederim. "Artık hepimiz Callum'u seviyoruz. Ben bile. Ve kin beslemek için herkesten daha fazla nedenim var."

Yelena, tamamen ikna olmayarak biraz iç çekiyor.

Keşke bugün evlenseydik, dedi.

Ben de, dedim onu tekrar öperek. "Sadece biraz daha."

Adrian, Yelena'nın heyecanındaki karanlık noktaysa, yakında kendime bir tane bulurum.

Dante beni Paris'ten benim saatimle gece yarısı, sabah yedide onun için aradı.

"Hey!" Diyorum. "Düğün için ne zaman uçuyorsun?"

"Değilim," diyor huysuzca.

"Ne demek istiyorsun?"

Telefondan yayılan onaylamadığını duyabiliyorum. "Bu kötü bir fikir Seb."

Bunu bekliyordum ama yine de yüzüm kızarıyor ve ses tonumu eşit ve duygusuz tutmak için mücadele etmem gerekiyor.

"Neden?" Diyorum. "Rus olduğu için mi?"

"Çünkü babası tam bir psikopat. Bratvalar arasında bile bir itibarı var. Bratva'nın senin korkutucu olduğunu düşünmesi için çizgiyi ne kadar aşmış olman gerektiğini biliyor musun?"

"Kan sözleşmesi imzaladı."

"Evet? Sence bu onun hafızasını mı sildi?"

"Hiçbir şey yapamaz. O da bizim gibi anlamaya uymak zorunda."

Hattın diğer tarafından Dante'nin ağır, ağır nefesini duyabiliyorum.

"O elması almamalıydık" diyor. "Onurlarına hakaret ettik"

"Taşı bizim çaldığımızı bilmiyorlar."

" Onların ne bildiğini bilmiyorsun " *Dante homurdandı.*

"Eh, sen de yapmıyorsun!" Ağlarım. "Çünkü burada değilsin. Karın, çocukların ve yeni hayatın var. Ve senin adına sevindim

Dante, gerçekten mutluyum. Ama geri kalanımız hala buradayız ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Yelena'yı seviyorum. Onunla evleneceğim. Ve orada olmanı istiyorum."

Dante'nin cevap verip vermeyeceğinden bile emin olmadığım uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda, "Üzgünüm küçük kardeşim. Size dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum. Ama Simone'a şiddetle işim bittiğine dair söz verdim. Tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum. Ve senin yepyeni bir bok yığının ilk adımını attığını düşünmeden edemiyorum."

O kadar kızgınım ki, burada önümde dursa ona vururum diye düşünüyorum.

"İyi," diye tısladım. "Bu senin kararın."

"Evet," diyor Dante. "Bu. Hepimiz kendi kararlarımızı veririz ve sonuçlarıyla yaşarız."

Telefonu kapatıyorum, bunun yerine odanın diğer ucuna fırlatmak istiyorum.

Sertliği ve ihtiyat takıntısıyla lanet olası Dante. O kahrolası bir ikiyüzlü. Simone'un babası da ondan nefret ediyordu ve bu, onun istediği kadının peşinden koşmasını engellemedi. Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor! Simone'dan asla uzaklaşamaz ve ben de Yelena'dan vazgeçmeyeceğim.

Düğünü kaçırmak istiyorsa, bu onun sorunu.

Orada, mihrapta, tam da olmam gereken yerde duruyor olacağım.

Yelena

Babamın evindeki hava tuhaf ve gergin .

Adrian bırakın benimle konuşmayı, bana zar zor bakıyor.

Rodion beni her zamankinden daha yakından takip ediyor gibi görünüyor. Yemek yemek veya havuzda yüzmek için odamdan çıktığımda hep etrafımda dolaşıyor. Sanki ondan sonsuza kadar uzaklaşacağım için öfkelenmiş gibi o küçük domuzcuk gözleriyle beni izliyor.

Havanın bunaltıcı derecede sıcak olması yardımcı olmuyor, klimanın bu evin içindeki tüm alanı soğutması mümkün olmayacak kadar sıcak. Her gece terleyerek uyanıyorum.

Düğünden birkaç gün önce, en üst kattaki odamda o kadar gerginim ki, üzerime mayo giyip aşağı, havuza inmek zorunda kalıyorum.

Çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek veranda kapılarından dışarı çıktım. Babamı uyandırırısam çok kızar.

Bunaltıcı gece havasıyla kıyaslandığında pek serin olmayan suya giriyorum. Yine de, boğucu odamdan daha iyi. Seb'le Kaz Adası'na taşınacağımız daireyi düşünerek havuzda ileri geri yürüyorum.

Her iki tarafı da su manzaralı, endüstriyel tarzda muhteşem bir çatı katı. Profesyonel kalitede bir mutfığa sahip, bu Sebastian'la beni güldürdü çünkü ikimiz de boktan şeyler pişiremiyoruz.

"Birlikte öğreneceğiz sanırım," dedi Seb.

Birkaç gün sonra orada yaşayacağıma inanamıyorum. O ve ben, yapayalnız, omuzlarımızın üzerinden kimse bakmadan.

Enzo Gallo bize düğün hediyemizi çoktan verdi: Şu anda çatı katının oturma odasında duran yepyeni bir kuyruklu piyano. Parlak ve ışıltılı ve mükemmel bir şekilde ayarlanmış. Ellerimi almak için sabırsızlanıyorum.

Babamdan herhangi bir hediye beklemiyorum ve istemiyorum. Tek istediğim bu yerden kurtulmak.

Sırt üstü dönüyorum ve gökyüzüne bakarak havuzun karşısına geçiyorum. Burada çok fazla yıldız göremezsiniz; şehir ışıkları onları boğar. Ama yine de Büyük Ayı'yı ve ufkun yakınında, Venüs olabilecek hafif bir parıltıyı seçebiliyorum.

Sebastian'ın bana nasıl evlenme teklif ettiğini hatırlamak, yıldızlara bakmak içimi mutlulukla dolduruyor. Teklifi özel ve kasıtlı hissettirdi, hiç de babam tarafından zorlanmış gibi değil.

Onunla tanıştığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlamıyorum.

Hayatımda hiç şanslı hissetmedim. Tam tersi.

Babamın böylesine kötü bir niyetle düzenlediği bir şeyin benim lehime sonuçlanabilmesi bana inanılmaz geliyor.

Sebastian, düğünden sonra bir müzik programına başvurmam gerektiğini söyledi. Northwestern'deki Bieber Müzik Okulu'na veya belki DePaul'a başvurmayı düşünüyorum.

Sebastian, Gallo imparatorluğunun yönetilmesine yardım etmeye devam edecek. Onun ailesiyle benimki arasındaki ateşkes, işbirlikçi bir ortaklıktan çok resmi bir ateşkes ama kim bilir,

sonunda Adrian babamın yerini alacak. Belki o ve Seb birlikte çalışır. Belki kardeşim de evlenir. Belki çocuklarımız birlikte oynayacak ve sonunda bu şehri birlikte yönetecekler. . .

Sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakarken, olasılıklar sonsuz görünüyor. . . Geleceklerimiz gözlerimin önünde sallanıyor, tepemizdeki ay kadar parlak ve parlıyor.

Ta ki yüzümden bir gölge geçene ve Rodion'un havuzun kenarında durup bana baktığını fark edene kadar.

Bir dağ kadar uçsuz bucaksız görünüyor, üzerimde beliriyor. Ve kurban talep eden bir tür volkanik tanrı kadar hoşnutsuz.

Sessizliği sinir bozucu. Bir şeyler hissettiğini bilmeme rağmen, bu onu empatiden yoksun, herhangi bir ruhtan yoksun gösteriyor.

Mesela şehvet.

Bana nasıl baktığını görüyorum.

Pek çok erkek bana bakıyor - aslında neredeyse hepsi. Ama sanki ona aitmişim ve haksız yere elimden alınmışım gibi, sadece o bana kızgınlıkla bakıyor.

Seb'le bu nişanlanmadan önceki en büyük korkularımdan biri, sadık hizmetinin bir ödülü olarak babamın bir gün beni Rodion'a vermesiydi.

Beni en çok rahatsız eden şey onu ne kadar iyi anladığımı. Annem sayesinde küçük işaretlerin ve mimiklerin anlamını kavramaya alışkınım. *Bratokların* veya babamın dikkatini çekmemek için sessizce iletişim kurdu .

Rodion'un bana onu garip ve çarpık bir şekilde hatırlatmasından nefret ediyorum. Onun canavarca, tuhaf bir versiyonu gibi. Nazik

ve minyon olduğu yerde iri ve hantaldı. Kötü niyetli, temelde nazik olduğu yerde. Beni korumak için her şeyi yapacakken tehditkardı.

İstemedem ve istemedem onu anlamaktan nefret ediyorum. Tüm işaretlerinin ne anlama geldiğini biliyorum, ama onları asla öğrenmek istememiştim.

Belki de bana sabitlenmesinin bir nedeni de budur. Çünkü onu *anladığımı* biliyor . Aramızda bir tür bağlantı olduğunu düşünüyor.

Belki de ona acımalıyım. Ne de olsa, konuşma yeteneğinizi kaybetmek korkunç, özellikle de böylesine küçük düşürücü bir şekilde. Onur, Bratva için her şeydir. Rodion'un şerefi ve yetkisi elinden alındı. Babamın yönetimindeki liderlik konumunu geri kazanmak için yıllarca durmaksızın çalıştı.

Ama ona acıyamam. Çünkü başkasına acımaz. Ben oturup izlemeye zorlanırken onun Raymond Page'e yaptığı işkence saatini asla unutmayacağım. Rodion'un ve babamın yüzündeki zevki gördüm.

İşte bu yüzden ikisini de hor göreceğim, her zaman.

Zorunluluktan kaynaklanan şiddeti anlıyorum. Ama tadını çıkarmak için. . . ki asla anlayamayacağım. Ve asla saygı duymayacağım.

Yüzmeyi bıraktım. Suda bir şamandıra gibi sallanıyorum ve toplayabildiğim her zerre kadar küçümsemeyle Rodion'a bakıyorum. Beni ne kadar korkuttuğunu görmesine izin veremem. Korkudan beslendiğini biliyorum.

Bunun yerine, elimden geldiğince sert bir şekilde, "Ne istiyorsun? Beni rahatsız ediyorsun."

Rodion bana tepeden bakıyor, gülümsemeden, kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturmuş, bir işaretle bile cevap vermeyi reddediyor.

Kalbim çok hızlı atıyor ama ben suda yarı çıplak ve savunmasız bir halde süzülürken o bana bakıyormuş gibi ona bakıyormuş gibi yaparak çenemi yukarı kaldırdım.

"Git buradan," dedim, sanki bir köpeğe emir verir gibi.

Rodion başını hafifçe yana eğiyor, gözleri kısılmış, dudakları kıvrılmış.

"Ben evlendikten sonra bir daha yanıma gelersen kocam seni öldürür," diye tısladım ona.

Sonra cevap beklemeden kendimi tekrar yüzme turlarına başlamak için zorluyorum. Arka bahçede yapayalnız olduğumuzu bildiğim için kendimi korkunç derecede savunmasız hissediyorum. Havuza atlayabilir ve devasa cüssesiyle beni aşağı çekerek klorlu suda sessizce boğabilirdi.

Ama yine de durmayı reddederek, ona bakmayı reddederek yüzmeye devam ettim. Ve yirmi tur kadar sonra nihayet tekrar yukarı baktığımda, ortadan kayboldu.

15

sebastian

benim düşün günüm.

Öyle şiddetli bir heyecan hissediyorum ki neredeyse acı verici. Göğüs kafesim nefes alamayacak kadar dar. Gergin ve ateşli hissediyorum.

Yine de hiç olmadığım kadar mutluyum.

Dün gece Nero, Jace, Giovanni ve Brody ile bekarlığa veda partim vardı. Brody, üniversitede oda arkadaşımdaydı ve basketbol takımında şutör guarddı. Mezun olduktan sonra Çin liginde bir yıl oynadı. Şimdi Chicago'ya geri döndü, Pekin'deki kaç kızın etrafta taşıdığı çirkin surata rağmen 1.80'lik beyaz bir herifi denemek istediğine dair hikayelerle dolu.

Giovanni yardımcılarımdaydı, genellikle yüksek bahisli poker ringinden sorumlu. Ve elbette Jace bu haftaya kadar hem oda arkadaşı hem de askerdi. Bugünden sonra, ben Yelena'nın yanına taşınırken o Hyde Park'taki apartman dairesinde yalnız yaşayacak.

Her sabah onunla uyanmak, eve her geldiğimde onu görmek düşüncesi beni tarif edemeyeceğim kadar mutlu ediyor. O orada olarsa, bir karton kutuya taşınmamız umurumda bile olmazdı.

Ama ona akla gelebilecek en güzel daireyi almak istedim. Alanı ve ışığı olan bir şey ve hepsinden önemlisi ona aitti. Boya rengini, mobilyaları seçmesini istiyorum. Hayatında bir kez olsun, her şeyin kendisine ait olduğunu, başkası tarafından empoze edilmediğini hissetmesini istiyorum.

Ne yazık ki, düğünün ne kadar aceleyle getirildiği nedeniyle, henüz pek bir şey seçmeye vaktimiz olmadı. Ama sonrasında bolca zaman olacak. Dünyada her zaman.

Sağdıçlarıma striptizcilerle ilgilenmediğimi söyledim, bunun yerine Blarney Stone'da içmeye gittik. Bir yıl önce evleniyor olsaydım, eminim Nero bu konuda benimle savaşırdı. Ama Camille'e şaşırtıcı derecede sadıktı ve barda sıraya giren ve içeri umutlu bakışlar atmaya devam eden kız arkadaşlarını kontrol etme zahmetine bile girmeden birkaç atış yapıp ardından Giovanni'ye bilardo oynamaya meydan okumaktan son derece memnun görünüyordu. onun yönü.

Jace iki dirseğiyle masaya yaslandı ve somurtkan bir tavırla bir birayı devirdi.

"İkinize inanamıyorum Benden önce kararlı bir ilişki içindeler," dedi önce bana sonra da Nero'ya inanamayan bir bakış atarak.

"Hala bekarım!" Brody bilardo masasından seslendi.

"Elbette *öylesin* !" diye bağırdı Jace. "Sadece kendine bak!"

Brody omuz silkti ve sıırttı. Aşırı büyümüş bir patatesin büyüklüğünde ve şeklinde bir kafası ve şimdiye kadar gördüğüm en cılız, en yamalı sakallarından biri var, bu yüzden görünüşü hakkında bok almaya alışmış.

"Peki sen . . ." Jace inanamayarak başını salladı. "Sokakta yürüyorsunuz ve bir Rus tanrıçasına rastlıyorsunuz. Bazı adamların tüm şansı var."

Onu neşelendirmeye çalışarak, "Belki Yelena'nın bir kuzeni vardır," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi Jace, biraz canlanarak. "Yarın düğüne gelmek gibi mi? Çünkü yeni takım elbisemin içinde oldukça şık görüneceğim.

"Bilmiyorum," güldüm. "Küçük bir tören olacak. Sadece bir akşam yemeğinden sonra, resepsiyon yok."

Jace, hayalindeki muhteşem Rus kuzenleriyle dans edebileceği bir resepsiyon olmaması fikrine somurttu.

"Balayına ne dersin?" dedi. "Memleketine mi dönüyorsun? Beni yanına alabilirsin. . . Bavullarınızı taşıyabilirim. . "

"İsviçre'ye gidiyoruz," dedim ona. "Ama birkaç aylığına değil. Alpler'de sırt çantamızla gezmek istiyoruz ve her şeyi planlamak için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

Düğün ve balayı planlarımdaki hayal kırıklıklarına rağmen, Jace birkaç bira daha içtiğinde oldukça neşelendi. Nero saç savurmanın veya dudak ısırmanın hiçbir şekilde Nero'nun dikkatini ona vermeyeceğini anladıktan sonra, bardaki karma eğitimcilerden birinden bir telefon numarası bile kaptı.

Brody de arka arkaya Nero'ya karşı dört maç kaybetmesine rağmen aynı şekilde eğlendi. Beni dartta yenmeyi başardı ve hayatımda daha önce hiç dart oynamadığımı ve kuralları çok zayıf bir şekilde anladığımı göz ardı ederek, bu onun için fazlasıyla yeterli bir zafer gibi görünüyordu.

Nero sessizdi ama her zamanki somurtkan ve ters bakışlarıyla değil. Sadece düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

Sigara içmek için dışarı çıktığında, ne düşündüğünü merak ederek peşinden gittim.

Sigarayı yaktı, çakmağının alevi yüzünün keskin hatlarını kısaca aydınlattı. Saçları gözlerinin üzerine düşmüş, onları gölgede bırakmıştı.

Uzun bir nefes aldı, sonra nefes verdi, duman yüzünün etrafında bir çelenk oluşturdu.

Hiç dürtmeden, "Keşke Dante burada olsaydı," dedi.

"Ben de," dedim. "O olmadan doğru gelmiyor."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Tam olarak beklediğiniz şeyi söyledi. Tüm bunların kötü bir fikir olduğunu.

Nero'nun sabırsızca homurdanmasını bekledim. Benimle aynı fikirde olacağını düşünmüştüm - Dante sıkıcı ağabey muhafazakarlığını hepimize uygulamaya çalıştığında en çok o sinirlenirdi.

Ama Nero'nun uzun bir nefes daha alıp, "Gittiğinden beri onu daha iyi anlıyorum," demesi beni şaşırttı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ağırlığı. hepsinden. Ağır ve acımasız."

Yavaşça başımı salladım.

Ben de bunu hissediyordum - Dante'nin onca zamandır omuzladığı, onun yerine bana ve Nero'ya düşen büyük sorumluluk. Nero Güney Kıyısını koruyor, ben de bölgemizin geri kalanını yönetiyorum. Babam her şeyden daha da uzaklaşıyor.

Nero, "Hatalarınız size ait değil," dedi. "Herkesi etkiliyorlar. Ve bu korkunç."

Bizi Ruslarla karıştırmamdan mı bahsediyordu, yoksa kendisinden ve o elması çalarak aldığı riskten mi bahsediyordu

bilmiyordum. Her halükarda, Nero'nun herhangi bir şeyin onu korkuttuğunu kabul ettiğini duymak beni şok etti.

"Her şey düzelecek," dedim ona. "Dante olsa da olmasa da sen ve ben halledebiliriz."

"Evet," dedi Nero. "Ama onu biraz daha takdir etmemi sağlıyor."

"Gerçekten bir ton iş yaptığını ve bundan sadece şikayet etmediğini kim bilebilirdi," dedim. İkimiz de güldük.

Bunu zaten biliyorduk elbette. teorik olarak. Ama gerçek daha sert vurur.

"Dükkan nasıl?" Ona sordum.

Nero ve Camille, Howe Caddesi'nde özel yapım bir araba tadilat dükkanı açtı. Her zaman biraz taze boya ve benzin dumanı gibi kokan küçük bir apartman dairesinde, yukarıda, sevdiklerini düşündüğüm bir yerde yaşıyorlar.

"Gelişiyor," dedi. "Camille harika. Bir motorla yapabileceği bazı boklar. . . Kabul etmekten nefret ediyorum ama o benden daha iyi olabilir.

Sanki onu utandırmış gibi söylemişti ama sesindeki bariz gururu duyabiliyordum.

"Kilise koridorunda beni takip edeceğini mi düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Yüzde yüz," dedi Nero tereddüt etmeden. "Çok yakında. Babası hastaydı—"

Babasının akciğer kanseri olduğunu hatırlayarak başımı salladım.

"Tamamen iyileşmesini bekliyoruz. Ya da bu tür şeylerle ne kadar iyi olabilirsen o kadar toparlan."

"Senin adına sevindim dostum," dedim ona.

"Aynı şekilde," dedi Nero hafifçe gülümseyerek.

Şimdi sağdıçlarım muhtemelen benim gibi kalay rengi takım elbise giyiyorlar. Yelena'nın nedimesi olmadığı için sağdıç almayı planlamamıştım ama umursamadığını söyledi - "Adrian benimle ayağa kalkar."

Tören için pek bir önemi olmayacak. Katolik düğünü gibi düzenlenmiş değil. Rahip ve koumbaros denen bir şey olarak işlev görecek olan Adrian ile birlikte sadece Yelena ve ben sunakta duracağız .

Jace ile benim dairemde uyumak yerine dün geceyi ailemin evinde geçirdim. Bu dar ikiz yatakta, posterleri ve tanıdık sedir ağacı kokusu olan bu dik üçgen çatıda bir daha uyuyabilir miyim bilmiyorum.

Başımdaki son saç teline kadar her şeyin yolunda olmasını isteyerek hazırlanmam uzun zaman alıyor. Ne yazık ki, saçım istediğimde nadiren işbirliği yapıyor. Bukleler bugün olduğum kadar heyecanlı görünüyor ve keşke bu sefer saçımı daha kısa kestirseydim, böylece idare edeceğimden emin olabilirdim.

Bembeyaz gömleğimin düğmelerini iliklerken göğsümdeki minik altın madalyonun ışıltısını görüyorum. Başparmağımla işaret parmağım arasında bastırıyorum ve Francesco Amca beni Bratva'nın bir kızıyla evlenirken görse ne derdi diye merak ediyorum. Bunu bir ihanet olarak mı görecekti? Yoksa anlar mıydı?

Bunu bilmek imkansız. Sevdığın insanları kaybetmenin sorunu bu. Artık fikirlerini soramazsınız. Seçimlerinle onları mutlu ya da mutsuz edemezsiniz.

Annem de burada değil. Hiç birimizin evli olduğunu görmedi.

En azından onun fikrinden emin olabilirim. Aşk için evlendi, şartlar kahretsin. Geçmiş ne olursa olsun babamla birlikte olmak istedi.

Yelena'yı severdi. Müziği onun kadar seven biriyle evlendiğim için mutlu olurdu. Düğün hediyemiz için piyanoyu seçen o olurdu.

Tıraş olup, fırçalanıp mükemmel giyindiğimde, aşağıda mutfakta babam ve Greta ile karşılaşıyorum. Babam en iyi kömür rengi takımını giymiş, kruvaze, neredeyse görünmez ince çizgili - Annesinin ona on beşinci yıldönümleri için diktiği takım. Greta da çok güzel görünüyor. Lacivert bir ceket ve etek giymiş, kırmızımsı saçlarına ona uyumlu küçük bir şapka tutturmuş.

"Kraliyet düğününe gidiyor gibi görünüyorsun," diye takıldım ona.

"En azından birimiz var!" cevap alamadan asla geri çekilir.

"Düğünleri için uygun smokin giyen erkeklere ne oldu?"

"Artık birçok insan takım elbise giyiyor," dedim omuz silkerek.

Greta, "Bірçok insan Vegas'ta evleniyor," diye burnunu çekiyor.

"Bu iyi bir davranış olduğu anlamına gelmez."

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye temin etti babam beni. Elini omzuma koydu, bugünlerde yapmak için uzanması gereken bir şey. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

"Teşekkürler, baba," diyorum.

Tüm bunlar için teşekkür ettiğimi biliyor, sadece iltifat için değil.

Nero, en güzel arabalarından biri olan öküz kanlı Talbot Lago Grand Sport ile evin önüne yanaşıyor. Yeni yıkanmış ve cilalanmış, parlak sabah ışığında parlıyor. Öyle bir tekne ki, Camille önde Nero ile giderken babam, Greta ve ben arkadaki sıra koltuğa sığabiliyoruz.

"Tebrikler, Seb," diyor, omzumu sıkmak için koltuğunda dönüyor.

Koyu, kıvrıcık saçları başının üstünde topuz yapılmış ve güzel sabahlığı neredeyse arabanın gölgesiyle aynı.

"Sonunda bu işi bitirdin!" Babam, Nero'ya, yumuşak deri koltuklara ve yuvarlak kadranları ve düğmeleri olan klasik ön panele hayranlıkla bakıyor.

"*Bitirdik* ," diyor Nero, kolunu Camille'in omuzlarına atarak.

"Camille alternatörü değiştirmeme yardım etti. Bu onun arabası, bu arada, bugün ödünç almamıza izin veriyor."

Çok cesursun, dedim Camille'e. "Arabayı sürerken gördün mü?"

Camille sırıtıyor. "Eğer bir şeyle karşılaşırsa, nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Uçan bir kuş kadar hızlı ve pürüzsüz bir şekilde kiliseye doğru hızla ilerliyoruz. Nero'ya her ne kadar bok atmayı sevsem de, o mükemmel bir sürücü. Tek bir modern güvenlik özelliği olmayan bu eski arabada bile beni her yere götürmesi için ona güvenirdim.

Kiliseye yaklaştıkça etrafımda dönüp duran konuşmayı o kadar az dinleyebiliyorum. Tek düşünebildiğim Yelena'nın gelinliğiyle nasıl görüneceğı.

Ukrayna Köyü'ndeki Ortodoks Katedrali'nde evleniyoruz. Teknik olarak ailem Katolik ama bu, her şeyin yolunda gitmesi için Yenin'e vermeye hazır olduğumuz birçok tavizden biriydi.

Nero, beyaz sıvalı, sekizgen büyük kubbesi ve çan kulesi olan kilisenin önünde durur. Boyalı ahşap işleri ve rustik şekilleri ile bir Katolik katedralinden çok farklı olarak aynı anda hem büyük hem de taşralı görünüyor.

İçeri girerken daha da egzotik görünüyor. Sunağın arkasında kırmızı, turkuaz ve altınla boyanmış devasa bir üçlü duruyor. Duvarlardaki mozaik melekler kesinlikle Bizans'a benziyor. Kubbenin içi de aynı şekilde turkuaz rengine boyanmış ve yıldızlarla bezenmiştir. Buna Yelena'nın hoşuna gideceğini düşünerek gülümsedim.

Greta kırmızı halıya ve yaldızlı tahtaya bakıyor.

"O çok . . . Rus," diye fısıldadı bana.

Gülmeyi bastırıyorum. "Bence fikir bu."

Yenin, yanında bir Ortodoks rahip ve oğlu Adrian ile birlikte triptiğın etrafından koşarak gelir.

"Günaydın" diyerek kibarca selamladı bizi. "Düğün için ne güzel bir gün."

Babam, Alexei'nin elini sıkmak için elini uzatarak, "Daha iyisini isteyemezdin," diyor.

Yenin, hafif bir merakla Greta'ya bakıyor ve babası, "İzin verin, bizim . . . Greta."

Ona hizmetçimiz demekten hoşlanmıyor çünkü Greta ailemiz için bundan çok daha fazlası.

Greta da aynı şekilde Yenin'in elini her zamankinden daha az hevesle sıkıyor. Eminim babası ona Alexei hakkında her şeyi anlatmıştır. Ya da gözlerine kadar uzanmayan geniş gülümsemesiyle onun görünüşünden hoşlanmıyor.

"Oğlum Adrian" diyor Yenin. Adrian da aynı şekilde, Greta'nın gösterdiği coşkuyla herkesin elini sıkıyor.

Yanıma geldiğinde hevesle "Yelena burada mı?" diyorum.

Adrian, "Yan odalardan birinde hazırlanıyor," diyor.

Koyu renk takımının içinde solgun ve ciddi görünüyor. Adrian'a karşı her zaman otomatik bir sempati var çünkü Yelena'ya çok benziyor. Ama bu duygunun geri döndüğünü sanmıyorum. Bugün gözlerimle buluşuyor, ama herhangi bir sıcaklıkla değil. Mutsuz ve biraz hasta görünüyor.

"Bir sorum var," diyor Greta rahibe. "Sıralar nerede?"

Rahip, "Vaazlar sırasında oturmuyoruz" diye açıklıyor. "Ama dilerseniz sandalyeleri duvardan öne çekebilirsiniz."

Duvarlar boyunca dizilmiş yüksek arkalıklı süslü koltukları işaret ediyor. Ağır görünüyorlar ve hareket ettirmeleri zor, bu yüzden - Jace, Giovanni ve Brody'nin kiliseye girdiğini görünce- "Tam zamanında, senin için bir iş buldum," diyorum.

"Çoktan?" Brody sırtıyor.

Greta bizi sandalyelerin nereye gitmesi gerektiğini düşündüğü konusunda yönlendiriyor ve Jace, Giovanni, Brody ve ben sandalyeleri yerlerine yerleştiriyoruz.

Nero duvardaki sandalyelerden birine oturmuş bizi izliyor.

"Bunu sen yapmalısın, kardeşin değil!" Greta onu azarlar. "Bugün *onun* düğün günü."

"Evet, ama benim kadar akşamdan kalma değil," diyor Nero.

Nero aslında akşamdan kalma olacak kadar içmedi. Bence Yenin'in kiliseye gelen diğer adamlarına göz kulak olmakla daha çok ilgileniyor. Özellikle kötü bir ruh hali içinde görünen iri, sessiz Rodion'u ve ardından arkasında üç kişi daha görüyorum. Biri müzakere masasındaki bebek yüzlü çocuk. Sanırım o Yenin'in şoförü ve Yelena'nın uzaktan kuzeni - adı Timur falan. Diğer ikisini tanımıyorum. Ayrıca akraba olabilirler veya sadece *bratoks olabilirler*. Yenin'in aileden çok askeri olduğu hissine kapılıyorum.

Şapelin açık alanında bile gerilim hissedilir. Yenin ve adamları salonun sol tarafında ayarladığımız koltuklara, ailem ise sağ tarafa oturuyor. Hepimiz, neredeyse iki kat yüksekliğindeki masif boyalı üç parçalı sunağa doğru bakıyoruz. Ama birbirimize yan yan bakıyoruz, kimse tamamen rahat değil.

Bu düğün fikrinden hoşlanmasalar da, Ruslar da bizim kadar güzel giyinmişlerdi. Yenin, iliğinde tek beyaz zambak bulunan zengin mavi bir takım elbise ve Adrian da aynı şekilde siyah bir takım elbise giyiyor.

Kendime veya sağdıçlara yaka çiçeği almadım. Bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Umarım Yelena sorun etmez.

Saatimi kontrol edip törenin başlamasına kalan dakikaları saymaya devam ediyorum. Öğleye beş kala rahip kalkıp şapelin kapılarını kapatır. Onları kapatamadan hemen önce, iri yarı bir kol içinden geçerek yollarını keser.

Rahip, uzun siyah cüppesinin içinde geriye doğru tökezleyerek irkildi.

Derin, gürleyen bir ses, "Özür dilerim," diyor.

Ayağa fırladım, şok oldum ve memnun oldum. "Dante!"

Siyah saçları yeni taranmış, koyu renk bir takım elbise ve kravat giymiş, güzelce giyinmiş, içeri giriyor.

Yenin onu görünce kaşlarını çattı. "Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi sinirli bir ses tonuyla. Dante'nin başlangıçta katılmayı reddetmesine gücenmiş görünüyor ve şimdi son dakikada ortaya çıkmasına daha da gücenmiş görünüyor.

Dante onu görmezden gelir. Ona sarılmama ve omzuna vurmama izin veriyor.

"Gelmene sevindim," diyorum.

"Yapmazsam pişman olacağımı düşündüm" diyor. "Senin adına sevindim Seb."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum.

Kilisenin benim tarafımda artık hem erkek kardeşlerim, hem de babam ve Greta, Giovanni, Brody ve Jace var. Karşı tarafta Yenin, Adrian, Rodion, Timur ve diğer iki adam var.

Tek eksik gelinim.

Rahip kapıları kapatır, ardından sunağın arkasında yerini alır.

Bana ve Adrian'a katılmamı işaret etti. Adrian, Yelena'nın bana törenin önemli bir parçası olduğunu söylediği *koumbarolarımız* olacak ve hayatlarının geri kalanında çiftin bir tür vaftiz babası olacak.

Adrian, rahibin yanındaki konumundan pek de memnun görünmüyor, ancak babasına kısa bir bakış ona görevini hatırlatıyor gibi görünüyor. Doğruldu, omuzlarını geriye attı ve elindeki göreve hazırlandı.

Şimdi, sonunda, Yelena şapele girerken üçlünün arkasındaki kapıların gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Katolik bir törenin aksine, koridorda yürümek yerine sunağın arkasından gelir.

Önemli değil - aklımı başımdan almak için büyük bir girişe ihtiyacı yok. Çalan müzik yok, yürümesi için gül yapraklarından oluşan bir yol yok. Yine de o kadar yoğun, ruhani bir güzelliğe sahip ki kalbim göğsümde duracak gibi.

Elbisesi o kadar hafif ve şeffaf ki vücudunun etrafında yüzüyormuş gibi görünüyor. Hareket ettikçe uzun, ince kollarının ve bacaklarının şeklini seçebiliyorum, elbisesi sis gibi etrafında dönüyor. Saçları yarı toplanmış, kafasında ince gümüş bir taç var ve ardından uzun soluk saçları dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Tacının gümüşü, yarı saydam malzemede yıldızlar gibi parıldayan, elbisesinin üzerindeki küçük gümüş iğnelerinde toplanıyor.

Teni ay kadar parlak. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak - net ve doğaüstü. Bir an için Yelena'nın gerçekten insan olup olmadığını merak ettim çünkü hiç böyle bir kadın görmemiştim.

Hepimiz, rahip bile sessiz kalmaktan şaşkına döndük.

Yelena mihrapta bana katılırken, tek yapabildiğim onun havalı, ince ellerini ellerimin arasına alıp " *İnanılmaz*" diye fısıldamak.

Rahip, daha önce hiç Ortodoks düğünü görmediğim için ancak tökezleyebildiğim uzun ve dolambaçlı törene başlıyor. Rahip kutsamalarını ve İncil pasajlarını okur, sonra yüzüklerimizi alır ve her birini üçer kez alnımıza bastırır. Tahmin ettiğim üçlüyü temsil etmek için her şey üç kez oluyor gibi görünüyor. Adrian yüzükleri üç kez ellerimizin arasından geçiriyor ve sonunda parmaklarımıza takıyor.

Sonra Yelena ve benim ellerimizde tuttuğumuz yanan mumlarla bir tören yaparız. Sonra bir bardaktan şarap paylaşıyoruz ve mihrabın etrafında üç kez birlikte dolaşıyoruz. Sonunda rahip bize son duasını ediyor ve Yelena'nın bana daha önce söylediği " *Nazisete*" eski bir kutsamadır, yani "Yaşasın!"

Bu sözlerle Yelena ve ben karı koca oluyoruz. Yüzüme bakıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. Onu öpmek için eğiliyorum. Dudakları, onları ilk tattığım andaki kadar tatlı.

Ailelerimize döndük, eli benimkine kenetlenmiş, ikimiz de var gücümüzle gülümsüyorduk.

Bundan sonra olanlar bir kabus gibi ağır çekimde oluyor gibi görünüyor. Ve tıpkı bir kabus gibi, olduğum yerde donup kaldım, hareket edemiyorum.

Alexei Yenin ve adamları, denizin kabarması gibi tek bir hızlı hareketle koltuklarından kalkıyorlar. Takım elbiselerinin ceketlerinden silahlarını çıkarıp koridorun karşısından aileme doğrultuyorlar.

Daha ben hareket edemedim, ben bağıramadan, daha nefes bile alamadan ateş etmeye başlıyorlar.

İlk vuran babam çünkü en geç tepki veren o ve hedef aldıkları kişi o. Kurşunlar göğsüne, boynuna ve çenesine isabet etti ve etinin parçaları Greta'nın dehşete düşmüş yüzüne uçtu. Darbenin etkisiyle sarsılan bedeni, gerçekte ne kadar zayıfladığını ortaya koyuyor. Düşme şeklinden yere çarpmadan önce öldüğünü söyleyebilirim.

Aynı anda, Adrian Yen'in silahını kaldırıp şakağıma dayadığında, çevresel görüşümde bir hareket bulanıklığı görüyorum. Bir an tereddüt etti, silahını diğerleri kadar hızlı çekmedi.

Bu tereddüt ölmememin tek sebebi. Ben babama bakarken silahını kaldırmış olsaydı, bana neyin çarptığını asla bilemeyecektim. Ben babamın ölmesini izlerken onun kurşunu kafamı delip geçirdi.

Ama kolunun yukarı kalktığını görüyorum ve düşünmeden tepki veriyorum. Dizim berbat olabilir ama yine de bir sporcunun tüm reflekslerine sahibim. Sağ elim yukarı fırlıyor, dirseğine vuruyor ve kolunu yukarı kaldırıyor. Silah başımın birkaç santim yukarısında patlayarak beni sağır etti. Sol yumruğumu getirdim ve Adrian'ın çenesine çarptım.

Bunlar olurken, katedral siren kadar yüksek, uzun, kesintisiz bir çığlıkla çınlıyor - Yelena çığlık atıyor, tırnakları yanaklarına batıyor.

Üçlü tablonun yan tarafından her ikisi de silahlı iki Rus daha geliyor. Birini daha önce hiç görmemiştim ama diğeri garip bir şekilde tanıdık geliyor. Ezilmiş bir burnu ve tıraşlı kafasının

yanından aşığı inen bir ok dövmesi var. Mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Yelena'yla ilk tanıştığımız gece Yelena'yı arabasının bagajına tıkmaya çalışan adamın o olduğunu anladım.

Bundan sonra olan her şeyi anlık anlık görüntülerde görüyorum. Her şey aynı anda oluyor ama beynim bunu kaotik ışık parlamaları arasında yakalanmış durağan görüntüler olarak kaydediyor.

Nero'nun kendini Camille'in üstüne attığını ve arkadan üç, dört, beş kez vurulurken vücuduyla onu koruduğunu görüyorum. Brody'nin ağır sandalyelerden birini alıp Yenin'e fırlattığını görüyorum, o da sırik gibi vücuduna bir düzine kurşun sıkıyor. Giovanni, Ruslara saldırırken vurulur. Birkaç kez vurulduktan sonra bile ikisine çarpmayı ve onları devirmeyi başarır.

Rahip kaçmaya çalışır ve kazara veya herhangi bir tanığı ortadan kaldırmak için arkadan vurulur. Silahı Adrian'ın elinden aldım ve odaya az önce giren adamların üzerine çevirdim. Adam kaçırın sahtekarı, o Greta'ya ateş etmeden hemen önce vuruyorum.

Diğer adam homurdandı ve silahını bana doğrulttu ve ben ona silahımı sallayamadan tetiğı çekti.

Silah ateşlenirken Yelena'nın çığlığını duydum. Bana çarptı ve beni geriye doğru itti. Yaralı dizim altımda kıvrılıyor ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Ancak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda ve ne kadar gevşediğini hissettiğimde vurulduğunu anlıyorum.

Rodion omzundan vurulur ve Yenin'in askerlerinden biri daha düşer - Timur adındaki bebek suratlı sürücü. Jace'in karşılık

verdiğini anlıyorum, Dante de. Benim gibi silahsız gelecek kadar aptal değillerdi.

Ama Dante'nin kendisi de vuruldu. Bacağından ve elinden kanlar içinde triptik parçaya doğru tökezledi.

Hırlayan Yenin, Dante'ye arkadan ateş etmeye çalışır. Artık çok geç - Dante masif ahşap triptike dayandı ve tüm gücüyle onu itiyor. Dante boğuk bir kükremeye iki katlı ekranı devirmeyi başarır. Mide bulandırıcı bir güçle koltuklara doğru düşüyor. İki bin pound ağırlığında olmalı, tıpkı bir evin ön tarafının yıkılması gibi - altındaki kim olursa olsun ezilir.

Herkes dağılırken çekim durur.

Yelena'nın gevşek bedenini tutup omzumun üzerinden fırlatıyorum. Camille, Nero'yu dişleri açık ve boynundaki tendonlar dışarı doğru sürüklüyor. Dante, tek başına zarar görmemiş görünen Greta'yı yakaladı.

Triptik patlayan bir bomba gibi gök gürültülü bir darbeye yere düşüyor, tahta parçaları her yöne fırlıyor. Rusları vurup vurmadığını bilmiyorum çünkü geriye bakacak zaman yok. Katedralin arkasından kaçıyoruz, Dante yaralı bacağında topallıyor ama yine de Camille'in Nero'nun kanayan vücudunu desteklemesine yardım ediyor, ben de Yelena'nın omzumdan aşağı sarkan uzun elbisesinin kuyruğuna takılmamaya çalışıyorum.

Karanlık apsiste peşimizden gelen ayak seslerini duyuyorum.

Arkamı döndüm, Adrian'ın silahı hâlâ elimdeydi. Zar zor görebiliyorum ve parmağım tetiğe karşı sarsılarak sarsılıyor. Ateş etmeden hemen önce, sadece Jace olduğunu anlıyorum.

"Beni falan bekleme!" Son derece öfkeli.

Ona cevap verecek sözüm yok.

Arkamı döndüm ve babamın cesedini geride bırakarak kiliseden kaçtım.

16

Yelena

Karanlık bir odada soğuk ve kaskatı bir şekilde uyanıyorum .

Burası rutubet kokuyor ve biraz da mazot dumanı gibi.

Hareket etmeye çalıştığımda, bir metal şingirtisi ve kumaş hışırtısı duyuyorum. Tüm vücudum ağır ve ağrıyor, zonklayan ağrı sol omzumdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor gibi görünüyor.

Kafam ağır ve donuk. Neler olduğunu anlayamıyorum.

Ve sonra her şey bana geri dönmeye başlıyor.

Mihrapta duran Sebastian, üzerine tam oturan takım elbiseyle hayatımda gördüğüm en yakışıklı kişiydi.

Yüksek, yüksek arkalıklı koltuklara oturmuş ailesi memnun ve beklenti içindeydi.

Sonra babam ve adamları. Rodion, Timur, Vale ve Kadir'i getirdi. Rodion dışında *bratoklar* teknik olarak benimle akrabaydı, Vale evlilik yoluyla amcam ve Timur ve Kadir'in uzaktan kuzenleriydi. Yine de, düğün partisinin benim tarafımdan bize bu kadar soğuk

bir şekilde, herhangi bir mutluluk belirtisi olmadan bakması garip geldi. Sadece bir tür katı beklenti.

Sonra en tuhaf görünen Adrian vardı. Bizi *koumbaros* pozisyonunda tören boyunca yönlendirirken , ne kadar solgun olduğunu düşünmeye devam ettim ve gözümün içine bakıp o saygısız gülümsemelerinden birini bana vermesini diledim. her şey çok ciddi. Rahip vızıldayarak konuşurken bana tek bir bakış atmadan veya göz kırpmadan bir kilisenin içinde durduğunu hiç görmemiştim.

En azından o sabah bana sarılacağını ve beni sevdiğini söyleyeceğini düşündüm. Beni özleyeceğini ama Sebastian'la mutlu olacağımı umduğunu.

Bunların hiçbirini yapmadı. Sabah erkenden onunla konuşmak için odasına gittiğimde yatağı boştu. Genellikle onu uyandırmak için bir bando gerekir.

Bir huzursuzluk hissettim ama kendi kendime bunun bir şey olmadığını söyledim. Sadece Sebastian'a, yakışıklı yüzüne ve heyecanlı ifadesine bakmaya çalıştım. Boyuna, geniş göğsüne ve son derece özgüvenli havasına baktım ve kendi kendime, “ *Seb beni korur. Ailesi beni koruyacak. Evlendikten sonra hiçbir şey bize zarar veremez.*”

Sonunda tören bitti, parmaklarımızda yüzüklerle karı koca olduk ve beni öptü. . . Hayatımın en sıcak ve en mutlu öpücüğü. . .

Ve daha sonra . . .

Her şey kana, teröre ve sefalete dönüştü.

O mükemmel an cam gibi paramparça oldu, aşağı yuvarlanırken her parçamı kesen binlerce parçaya ayrıldı.

Babam Gallolara ihanet etti. Bana da ihanet etti.

Ve kardeşim sevdiğim adamı öldürmeye çalıştı.

Sebastian'ın kafasına silah dayadı. Tetiği çekmeye çalıştı.

Ve diğerleri. . .

Kaç kişinin öldüğünü bilmiyorum.

Sebastian'ın hayatta olup olmadığını bile bilmediğimi fark ettiğimde elim ağzıma gitti. En son hatırladığım Vale Amcamın silahını kocama doğrultması ve benim aralarına atlamamdı. . .

Taş gibi hissedecek kadar sert ve ağırlı olan omzuma dokunuyorum. Yine her hareket ettiğimde beni takip eden o şingirdama sesini duyuyorum.

Göğsümden omzumun üzerinden sırtıma kadar uzanan kalın bir bandajın sarıldığını hissediyorum. Ayrıca gelinliğimin yırtık pırtık ve pis kalıntıları. Ve sonra, bileklerimi ve ayak bileklerimi çevreliyor. . . kelepçe. Zincirlere bağlı demir bilezikler.

Bileğimi tekrar kaldırıp çekiştiriyorum.

Sadece sınırlı hareket kabiliyetim var çünkü bu zincirler görünüşe göre cıvatalanmış.

Küçük bir inilti çıkardım. Bu karanlık, kasvetli alanda kulağa çok acıklı geliyor.

Beni kimin bu zindana atıp duvara zincirlediğini bilmiyorum. Hâlâ Chicago'da olsam bile nerede olduğumu bilmiyorum. İçinde

bulunduğum odayı zar zor görebiliyorum - etrafımdaki duvarları algılamaktan çok, etrafımda kapandığını hissediyorum.

Kesin olarak bildiğim tek şey, bacaklarımın üzerinde tek bir ince battaniyeyle bir şilte üzerinde oturduğum.

Hâlâ gelinliğimi giyiyorum ama saçıma taktığım, anneme ait olan taç gitti. Ayakkabılarım da öyle.

Ateşli bir şekilde sağ elimi sol elimi hissediyorum.

En azından yüzüğüm hala orada. Güzel elmaslı o küçük halkaya parmağımda çevirerek dokunuyorum.

Onu da kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum.

Ağlamak istiyorum ama buna izin vermiyorum.

Kimin izlediğini, dinlediğini bilmiyorum.

Bunun yerine, omzumun amansız zonklamasını hissederek ve Sebastian'ın hala hayatta olduğunu umarak bir top gibi kıvrıldım.

Karanlıkta saatlerce mi yoksa günlerce mi yattığımı BİLMİYORUM .

Birkaç kez uyuduğumu ve çok susadığımı biliyorum.

Sonunda, sonsuza dek gibi gelen bir sürenin ardından, kapı gıcırdayarak açılır ve bir ışık yanar.

Kör edici parıltıya karşı gözlerimi kırpıştırarak şiltenin üzerine oturdum.

Kapı eşiğinde duran, hemen tanıdığım bir figür: uzun boylu, güçlü, ölçülemeyecek kadar yakışıklı kocam.

Ona koşabilmek için ayağa fırlamaya çalıştım ama zincirler beni birbirine doladı ve bacaklarım altımda sallandı. Omzumda keskin bir ağrı ve beni şilteye sertçe oturtan yoğun bir mide bulantısı dalgası hissediyorum.

Kendimi Sebastian'ın kollarına atmamak benim için daha iyi, çünkü şimdiden yüzünde tiksiniş bir ifadeyle benden kaçmaya başladı.

"Bana dokunma," dedi tebeşir gibi bembeyaz dudaklarının arasından.

İfadesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor - öfkeli ve tiksinti. Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

Sebastian'ın bana normalde baktığından o kadar farklı ki, sadece birkaç gün önce benim için dünyanın öbür ucuna gitmeye razı olan bu adamın şimdi beni nasıl olup da bok gibi görebildiğini merak ederek şaşkınlık içinde ona göz kırpabiliyorum. onun ayakkabısı.

Sonra gözlerinin altındaki derin morluk benzeri lekelere, yanaklarının sıskalığına ve o öfkenin altındaki gözlerindeki mutsuzluğa biraz daha yakından bakıyorum. Ve birinin öldüğünü biliyorum. Belki bir çok insan.

"Sebastian," diye mırıldandım. Boğazım kurudu, dudaklarım da yle. Konuşmak zor.

Sanki adını dudaklarımda duymak bile ona fazla gelmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"*Yapma,*" diyor tekrar.

Bu sefer neyi yapmamı yasakladığını bilmiyorum.
Konuşuyorum? Ona mı bakıyorsun? Belki sadece var olan. . .

"Ne oldu?" ona soruyorum

O kadar kızgın ki, koca gövdesi boyunca sallanıyor.

Ne olduğunu biliyorsun, diye *tısladı* .

Babam sana ihanet etti, dedim. "Ama Sebastian, bilmiyordum!
BEN-"

"BANA YALAN SÖYLEME!" diye kükredi.

Yüzü öfkeyle dolu, yumrukları iki yanında sıkılmış. Kendini durdurmadan önce, sanki o elleriyle beni parçalamak istiyormuş gibi, bana doğru ani bir adım attı.

Ondan geri çekildim ve belki de onu durduran o irkilmedir, çünkü kendini hemen yukarı çekiyor ve sanki öfkesi kendisini bile şaşırtmış gibi gözlerinde küçücük bir parıltı görüyorum.

Bana bakıyor. Pis, acılı, zavallı görünmem gerektiğini biliyorum. Ama daha önce uyandırmış olabileceği sempati ne olursa olsun, içinde ne kadar küçük bir aşk hatırası varsa, onu acımasızca eziyor. Göz kırpıyor ve yüzü yine bir yabancınıninki gibi. Bir yabancından daha kötü - bu bir düşmanın yüzü.

"Bana tuzak kurdun," diyor, sesi bu taş duvarlardan daha soğuk.
"Tanıştığımız andan itibaren bana yalan söylüyordun. Kaçıran yoktu. O, babanın adamlarından biriydi. Ve sonra seni aramadığımda. . "

Yüzüme bakıyor, ağzından çıkan her kelimeyi onaylıyor.

"Sonra müzayedede yine kendini bana attın. Bu tesadüf değildi. Orada olacağımı biliyordun."

Asla ağlamam. Gözyaşlarının özgürce akmasına izin vermeyeli yıllar oldu. Ama şimdi yanaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum, sessiz ve sıcak.

"Üzgünüm," diyorum. "Sana söylemek istedim-"

Sebastian, "Sen tam bir YALANCISIN," diyor. "Ağzından çıkan lanet olası bir tek kelimeye bile inanmıyorum."

Bunu inkar edemem.

Ona aşık olduğumu anladığım anda ona gerçeği söylemeliydim.

Bana annesinin piyanosunu gösterdiğinde ona söylemeliydim.

O gece sahilde bekaretimi aldığında ona söylemeliydim.

Planetaryumda evlenme teklif ettiğinde ona söylemeliydim.

Çok fazla fırsatım oldu ve onları hiç kullanmadım. Çünkü ben bir korkaktım. Ve bencil. Babamın bana zarar vermesinden korkuyordum. Ve Sebastian'ın beni terk etmesinden daha çok korkuyorum.

Düğünden sonra fark etmez dedim kendi kendime.

Ama her zaman önemliydi ve her zaman olacak.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Sana yalan söyledim. Yanlış olduğunu biliyordum ama yapmaya devam ettim. Çok üzgünüm Sebastian. Bunun olacağını bilmiyordum. Babam-"

"BABANIZI DUYMAK İSTEMİYORUM!" Sebastian kükredi.

"BABAM ÖLDÜ!"

Göğsüme bir çivi gibi. Yaptığım şeyin korkunçluğu altında sessiz kalıyorum.

Hatırlamaya çalışsaydım, sanırım bunu biliyordum. Babam ve adamlarının Sebastian'ın ailesine ateş açtığını gördüm. Bana kendi babamdan daha fazla saygıyla davranan sıcakkanlı ve iyi huylu Enzo Gallo'nun yüzüne ve göğsüne vurulduğunu gördüm.

Bundan kimse sağ çıkamazdı. Özellikle onun yaşında bir adam değil.

Yüzüm kese kağıdı gibi buruşuyor ve gözyaşlarım daha hızlı düşüyor.

Bu Sebastian'ı daha çok çileden çıkarıyor.

" *Onun için ağlamaya cüret etme,* " diye tısladı. "Ölmesi senin suçun."

Peki ya diğerleri? diye soruyorum kendime engel olamayarak. Kardeşlerinin, Camille ve Greta'nın iyi olup olmadığını öğrenmeliyim.

Sebastian cevap vermek istemeyerek bana soğukça baktı. Ama sonunda, "Nero altı kez vuruldu. Ama henüz ölmedi. Camille, Greta ve Jace yaşıyor. Giovanni ve Brody öldü." Güçlkle yutkunuyor ve sonra, "Brody lanet olası bir mafya bile değildi," diyor. O sadece bir arkadaşı.

ne diyeceğimi bilmiyorum

Söylenebilecek hiçbir şey yok. Yaptıklarımı hiçbir şey silemez. Hiçbir şey Sebastian'ın babasını veya arkadaşlarını geri getiremez.

Kalbimin ikiye ayrıldığını hissederek ona baktım.

"Üzgünüm," diyorum. "Geri almak için her şeyimi verirdim."

"Eh, yapamazsın," diyor Sebastian.

Ve bununla, gitmek için döner.

Ama önce yatağın üstüne bir su şişesi fırlatıyor. Bana verdiği tek ve tek merhamet ipucu.

Sonra arkasını döner ve kapıyı çarparak arkasından kilitler.

17

sebastian

Hücrenin dışında, bodrumun derinliklerinde dikiliyorum, tüm vücudum öfke ve acıyla titriyor .

İhanete uğramış hissediyorum. Aptal gibi hissediyorum.

Ve en önemlisi, kendimi korkunç derecede, mide bulandırıcı derecede suçlu hissediyorum.

Yelena'ya babamın ölümünün onun suçu olduğunu ve erkek kardeşimin vücuduna tüpler girip çıkarak yoğun bakımda yattığını söyledim.

Ama gerçek şu ki, bu benim hatam.

Alexei Yen'in bizden nefret ettiğini biliyordum. Ailemden intikam almak istediğini biliyordum. Çocukları üzerinde inanılmaz bir baskı ve kontrol uyguladığını biliyordum.

Yine de kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Çünkü iyi olacağına inanmak istiyordum. Aşık olup mutlu olabileceğime ve

geçmişin tüm yanlışlarının bir halının altına süpürülebileceğine inanmak istedim.

TABİİ Yelena ve ben tesadüfen karşılaşmadık. Buna bir zamanlar inandığımı düşünmek artık gülünç.

Birbirimize bağlanma şeklimiz, o kadar çabuk aşık olmamız o kadar kader, o kadar kesinlikle doğru geldi ki, beni kadere inandırdı. Yollarımızın nasıl kesiştiğini hiç sorgulamadım. Evrenin bizi bir araya getirdiğine inandım.

Bunlar bir aptalın sanrıları. Karmanın gerçek olduğunu, her şeyin sonunda yolunda gittiğini düşünen biri. Bunun doğru olmadığını binlerce kez görmüşken buna nasıl inanabilirdim?

Amcam Bratva tarafından diri diri yakıldı. Annem rastgele, kaprisli ve tamamen önlenebilir bir enfeksiyondan öldü. Ve şimdi benim hatam yüzünden babam öldü. Bunların hiçbirinde adalet yok.

O hücreye girmemeliydim.

Yelena'yı aklımdan çıkaramıyorum - güzel gelinliği artık kirli, yırtılmış ve kana bulanmış. Yüzü kırgın ve yalvarıyor. Elllerinde ve ayaklarında zincirler. Ve Dr. Bloom'un kurşunu çıkarıp tekrar diktiği omzunu saran bandaj.

Benim için yediği mermi.

Bana hiçbir şey bilmediğini, babasının ne planladığı hakkında hiçbir fikri olmadığını söylediğinde buna bir an bile inanmadım. Başından beri bizi almaya geldiğini biliyordu. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da o silahın önüne atladığı. . .

Kimse ona bunu yaptırmadı.

İçgüdüselde, acıldı.

Beni kurtarmak istedi.

Bu, başka ne yapmış olursa olsun, beni umursadığı anlamına geliyor. O kısım tamamen yalan değildi.

Ama babamı ölümden geri getiremez.

Morgdan yeni geldim. Polis, Papa'nın cesedini Ortodoks Katedrali'nden çıkardı. Onu, Yenin'in bratoklarından üçünün cesetleriyle birlikte triptiğin altında bulmuşlar . Babamın parmak izlerini sistemlerinden arattılar ve şantaj ve kara para aklama suçlarından tutuklandığı gençlik yıllarındaki eski sicilini buldular. Cesedin kimliğini teşhis etmek için beni aradılar.

Babam her zamankinden çok daha küçük görünüyordu, o levhanın üzerinde bir çarşafın altında yatıyordu, takım elbisesini ve gömleğini çıkarmıştı. Derisi peynir rengindeydi ve üzerine düşen ağır ahşap çerçevenin her yerinde izler vardı. Ve yüzü. . . neredeyse tamamen yok edildi. Triptikten değil, Bratva'nın mermilerinden. Geriye kalan tek şey, açık ve bakan bir böcek karası gözdü.

Polis onun kim olduğunu zaten biliyordu. Beni şaşırtmak için getirdiler. Beni yan odaya aldıklarında katedralde tam olarak ne olduğunun ayrıntılarını anlatacağımı umuyordum. Diğer cesetlerin Bratva olduğunu anlamış olmalılar. Belki de intikam için onlara her şeyi anlatacağımı düşündüler.

Tek bir soruya cevap vermeyi reddettim. Ne olduğunu, babamın o gün neden kilisede olduğunu bilmediğimi söyledim. En kötüsü de, babamın yanında yatan -biri uzun ve sıska, diğeri geniş ve hantal olan- cesetlerin Brody ve Giovanni'ye ait olduğunu onlara söyleyemedim.

Giovanni'nin pek bir ailesi yoktu, sadece hapiste bir erkek kardeşi vardı. Ama Brody'nin ailesinin, Wilmette'deki küçük evlerinde sakince oturup gazete okurken ya da televizyon seyrederken, tek çocuklarına bir şey olduğundan şphelenmeden, bugün ya da yarın alacaklarından emin oldukları o şaşırtıcı telefon geldi aklıma. Saf utanç ve öfkeyle kendi yüzüme defalarca tokat atmak istedim.

Bodrum duvarlarına yaslandım - düz beton, nemli ve soğuk, çünkü bu küçük zindan evimizin en alt katı, Nero'nun eski garajının bile altında. Keşke yeryüzünden kaybolabilseydim. Çünkü olmasına sebep olduğum onca şeyle yzleşemiyorum.

Ama bu korkağın çıkış yolu olur.

Kendimi ldrmeyeceğim.

İntikam alacağım.

Bu yüzden mutfağa geri dönmek için merdivenleri tırmanıyorum. Greta küçük masada oturuyor, temiz giysiler giymiş, saçları her zamanki gibi özenle taranmış ve arkadan bağlanmış, ama yüzü ağlamaktan şiş ve şişmiş.

Onu otururken görmek garip. Greta her zaman koşuşturur, ellerini meşgul eder. Asla boş durmaz. Film izlemek için bile oturmaktan nefret ediyor.

Beni görünce ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. Sarılmasını kabul etmek acı veriyor. Bunu hak etmiyorum - onun rahatını hak etmiyorum.

"Nero nasıl?" bana soruyor

Morgdan önce hastaneye gittim. Bu, tüm manzaraların en tuhafıydı. Nero, ailemizin kimliğidir - ilkel, vahşi ve son derece canlı. Onu orada yatarken görmek, solgun ve hareketsiz, sadece onu hayatta tutan makineler yüzünden nefes alıyor. . . dayanılmazdı.

Camille hemen yanında oturuyordu, neredeyse Nero kadar solgundu. Düğünde giydiği güzel kırmızı elbiseyi değiştirmemişti. Ameliyat olduğu zamanlar dışında bir an bile yanından ayrılmamıştı ve o zaman bile vücudunda gözyaşı kalmayana kadar bekleme odasında oturmuş ağlamıştı.

Elbise solmuş ve hüznü görünüyordu, her tarafı ağabeyimin kumaşından biraz daha koyu olan kanıyla lekelenmişti. Kendini korumaya veya Ruslara karşı savaşmaya bile kalkışmadan kendini nasıl Camille'in üzerine attığını hatırladım.

Nero'nun böyle davranacağını asla hayal edemezdim. Babam, Aida ya da herhangi birimiz için kendini feda edeceğini sanmıyorum. Sadece Camille için.

"Henüz bir şey bilmiyorlar," diyorum Greta'ya. "Ameliyattan sağ çıktı ama."

Greta, "Başaracak," diye beni temin etti ve burnunu cebinde tuttuğu pek çok mendilden birine üfleyebilmek için beni bıraktı. "Nero ölmek için çok inatçı."

"Jace'e hastane kapısını korumasını söyledim. Ona herhangi bir nedenle ayrılmamasını söyledim.

Neredeyse hayatına mal olacakken Nero'yu korumaya çalışmanın ne kadar yetersiz olduğunu ikimiz de bilsek de kendimi Greta'ya karşı haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Greta beni suçlamayacak kadar nazık. Kendimi ne kadar suçladığımı zaten biliyor.

Onunla başka bir şey konuşmam gerekiyor ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden elini tuttum ve ona "Benimle bir dakika oturur musun?" diye sordum.

"Bize çay yapayım mı?" bana soruyor

"Benim için değil," diyorum. "Ama biraz istersen. . "

"HAYIR." Başını sallıyor. "Tek yaptığım, titreyene kadar çay içmek. Artık beni sakinleştirmiyor."

Ben doğmadan önce bu mutfakta duran küçücük, hafifçe sallanan masaya karşıma oturuyor. Bu evdeki pek çok şey benden önce buradaydı ve muhtemelen ben gittikten çok sonra da burada olacak. Önümüzdeki birkaç hafta içinde gerçekleştirmeyi düşündüğüm planlarla düşündüğüm kadar uzun olmayabilir.

Greta ile konuşmam gereken şey de bu.

İkimiz de oturduğumuzda gözlerinin içine baktım. Bunu yapmak zor çünkü Greta'nın yüzü çok kibar ve anlayışlı, bana karşı çok sevgi dolu. Her zaman onun gözdesi oldum, bunu biliyorum. Ve bunu hiçbir zaman bugünden daha az hak etmemiştim.

Greta, dedim. "Ruslarla bu iş bitmedi."

Alt dudakları titriyor ve ağlamamak için ağzını sert bir çizgi haline getiriyor. Bratva'nın koltuklarından kalkıp silahlarını ona doğrulttuğu andaki dehşetini hatırladığını varsayıyorum.

"Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorsun," dedim ona.

Greta yavaşça başını salladı, berrak mavi gözleri benimkilere sabitlendi.

Zorunda değilsin Seb, dedi sessizce.

"Evet ediyorum."

"Neden?" diyor. "Babanın intikam almak isteyeceğini düşündüğün için mi? Bu yüzden mi?"

"Hayır..." diyorum ama Greta beni geçerek devam ediyor.

"Çünkü bundan o kadar emin olmazdım, Seb! Enzo son birkaç yıldır bana çok şey anlattı. Yaptığı şeyler. Pişman olduğu şeyler. Siz çocuklar için umutları ve hayalleri. Ve özellikle senin için Seb. Senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Onun gibi olmadığını söyledi - sen daha çok annene benziyorsun -"

"Yanılmış," dedim kısaca, onun sözünü keserek. "Dante'den, Nero'dan, hatta babamdan hiçbir farkım yok. Aslında, daha kötü olabilirim.

"Bunu demek istemiyorsun-"

"EVET EDİYORUM!" diye havlıyorum, Greta'yı ürküterek susturuyorum. "Greta Yenin'den NEFRET EDİYORUM. Onu bulacağım ve tıpkı babama yaptığı gibi onun lanet yüzünü kafatasından uçuracağım. Bir kan sözleşmesini bozdu ve ne

yapmam gerekse de bunun bedelini ödeyecek. Onu, oğlunu ve adamlarının her birini öldüreceğim. Onları bu dünyadan sileceğim ki ailemize yeniden el kaldırmayı düşleyen bile Rusların başına gelenleri hatırlasın ve korkudan titresin.”

Greta bana kocaman açılmış gözlerle bakıyor. Daha önce böyle konuştuğumu hiç duymamıştı.

Babamı duydun, dedim ona. “ Her darbe için üç tane daha ver. Bizim öfkemiz onların açgözlülüğünü bastırıyor .”

"O gece kendinde değildi!" Greta ağlıyor. "Bunu senin için hiç istemedi."

Satranç maçımızı bitirirken aklıma gelen düşüncüyü hatırlayarak bir an sessiz kaldım.

Bir gece son oyunumuzu oynayacağız diye *düşündüm* . Ve bu son maç olduğunda, ne zaman olduğunu bilemeyeceğim.

O geceydi. Bu son seferdi. Ve tam da düşündüğüm gibi, bunun son olacağına dair hiçbir önsezim yoktu.

“Bunu kimin için istediği önemli değil; benim için ya da kardeşlerim için. O burada ve onunla tanışmaya hazır olan benim," dedim Greta'ya. “Bir yoldan aşağı iniyorum ve beni takip etmeni beklemiyorum. Beni desteklemeni beklemiyorum. Babamın vasiyetinde sana beş milyon bıraktığını biliyorsun...”

"O parayı istemiyorum!" Greta ağlıyor.

"Sen alıyorsun," dedim ona. "Sizin. Bizi sevdiniz, büyüttünüz, bizimle ilgilendiniz. Sen bizim ailemiz oldun. Başka hiçbir şey mutlu edemezken sen babamı mutlu ettin. Şimdi kendine dikkat

etmelisin. Seyahat edin, dünyayı görün, bizi ilk sıraya koyduğunuzda bir kenara bıraktığınız her şeyi yapın."

Greta şimdi kaşlarını çatıyor. Kızgın görünüyor ve Greta kızdığında dikkatli olsan iyi olur. Arkasında çok fazla dinamit bulunan kalın bir fitili var.

"Seyahat umurumda değil," diyor bana. "Bu benim evim. Sen benim ailemsin. Bazen değil - HER ZAMAN."

"Seni koruyamam," dedim ona. "Babamı veya başka birini koruyamadım. Bu bir savaş Greta. Artık ateşkes ihtimali yok. Rusları şimdi yok edeceğiz yoksa bizi birer birer öldürecekler. Birimiz diğerini yok edecek. Kazanmak ya da ölmek."

Greta bana bakıyor, yüzü lekeli ve gözleri yaşlarla dolu. Elleri önündeki masada sakince kavuşturulmuş.

"Hiç evlenmedim" diyor. "Benim hiç çocuğum olmadı. Asla kendi ailemi kurmadım. İyisiyle kötüsüyle kaderimi Gallos'a verdim. Seni ve kardeşlerini büyütmene yardım ettim. Ben de *senin çocuklarını* büyütmene yardım edeceğim ."

"Benim hiç çocuğum yok," dedim ona.

Yelena ile hayatımın nasıl olacağını hayal ederken, bunu yapmak istediğimi düşünmüştüm. Ama şimdi karım bodrumdaki bir hücrede kilitli ve o hayaller paramparça olmuş ve kana bulanmış durumda. İkimizin de geleceği yok. Bu aileyi yenileyecek bebek yok - en azından benden değil.

"Başına ne geleceğini bilmiyorsun," diye çıkıştı Greta. "Artık erkek değilsin ama hala geleceği tahmin edebileceğini düşünüyorsan erkek de değilsin."

"En azından bu iş halledilene kadar gitmelisin..."

"HAYIR!" ağılıyor, yanakları parlak renkli beneklerle alev alev yanıyor. "Burada kalıyorum! Ve elimden geldiğince çalışacağım. Sürdüğü sürece beni mutlu eden şey bu, Sebastian. Seyahat etmeyi umursamıyorum ve güvende olmayı umursamıyorum. Yapsaydım, en başından bu pozisyonu asla almazdım. Babanın beni işe aldığı gün işiyle ilgili gerçeği söylediğini biliyor musun? Bana asla yalan söylemedi, Sebastian. Gerçeklerden korunan kör bir aptal olduğumu sanma! Yaptığım şey alçakgönüllü ama ben sizden biriyim ve her zaman öyleydim.

Greta ile hiçbir tartışmayı kazanamadım. Haklı olduğundan emin olduğunda asla geri adım atmaz.

Ve bu durumda, neyi kanıtlamaya çalışıyorum? İtalya'da mı yoksa güneşli İspanya'da yalnız başına daha mı mutlu olacağını?

"Şimdi," diyor Greta, amacının anlaşıldığına karar vererek, "Garajın altında kimi kilitledin?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Garajın altındaki hücreyi bildiğini bile sanmıyordum.

Gözlerini bana çeviriyor. "Bu evin her yerini biliyorum evlat," diyor. "Sen doğmadan önce temizlediğimi unutma."

"Yelena," diye itiraf ediyorum.

"SEBASTYAN!" diye bağırıyor.

"Benimle bu konuda tartışma," dedim ona öfkeyle. Bana yalan söyledi ve hepimize ihanet etti. Babasına ne söylediği veya gitmesine izin verirse bundan sonra ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok.

"Karını bir zindanda kilitli tutamazsın!" Greta bağıırır.

"Evet, kesinlikle yapabilirim ve burada kalmaya bu kadar kararlıysan, bana yardım edeceksin," dedim.

"Nasıl yardımcı olursun?" Greta kaşlarını çatı.

"Yiyecek ve antibiyotiğe ihtiyacı var," diyorum. "Ve bandajlarını da değiştirmen gerekebilir."

"Bandajlar! Senin varmi-"

"Ona zarar vermedim. Düğünde vuruldu Dr. Bloom onu görmeye geldi, iyi olacak."

Greta bu hiç hoşuma gitmeyerek bana kaşlarını çatı.

"Gitmesine izin verme," diye uyardım Greta'yı. "Ben ciddiylim. Ona kızan tek kişi ben değilim. Ruslar da öyle olabilirdi çünkü beni öldürmelerini engelledi. Tam olarak olduğu yerde en güvende."

Greta dudaklarını birbirine bastırıyor ama itiraz etmiyor. Bu, hoşuna gitmese bile yapacağı anlamına gelir.

Bunu hallettikten sonra masadan kalktım.

Halletmem gereken başka bir konuşmam daha var ki bu Greta ile olandan daha kötü olacak.

Dante ile konuşmam lazım.

18

Yelena

Sebastian'ın beni ziyarete gelmesi ile hücre kapısının tekrar gıcırdayarak açılması arasında ne kadar zaman geçti bilmiyorum . Neredeyse tamamen karanlık, penceresiz bir odadayken zamanı yargılamak zor.

Mandalın döndüğünü duyunca doğrulup oturdum, Sebastian'a söylemek istediğim onca şeyi, burada kapana kısıldığım onca zamandan beri ıstırap çektiğim sözleri düşündüm. Ama kapıyı açan Seb değil, Greta'dır.

Herkesin yapması gerektiği gibi o da benden nefret ediyor mu diye yüzüne baktım.

Kızgın görünmüyor - sadece üzgün.

Mahvolmuş gelinliğime acılı bir ifadeyle bakıyor - ya koyu renkli kan lekeleri ona arkadaşının ve işverenin gittiğini hatırlattığı için ya da belki o güne benim yaptığım aynı iyimserlik ve neşe duygusuyla, sadece izlemek için başladığı için. hepsi gözlerinin önünde yanıyor.

"Lütfen bana saldıрма" diyor. "O kelepçelerin anahtarı bende yok, bu yüzden anlamsız olur."

"Zaten yapmazdım," dedim ona ve bu doğru. Seb'in elinde silahla buraya geldiğini bilsem bile, yine de Greta'ya zarar vermezdim. Galloları parçalayacak kadarını zaten yaptım.

Elbette Greta'nın bana inanması için bir nedeni yok ama hücreye korkusuzca giriyor. Neredeyse kendisi kadar ağır olması gereken kocaman bir tepsi taşıyor. Üzerinde sıcak su dolu leğen, el bezi, sabun, diş fırçası, diş macunu, taze sargı bezleri, makas, merhem, bir şişe hap ve katlanmış bir çift temiz pijama görüyorum. Sonra yanında bir sandviç ve bir bardak süt.

Bunların hepsini çok istiyorum.

Neredeyse hoş olduğu kadar acı verici bir şükran dalgası beni vurdu. Greta'nın nezaketini hak etmiyorum. Enzo'yu öldürttüm ve Greta muhtemelen ona herkesten daha yakındı.

Bunun için özür bile dileyemiyorum. Bu sadece Sebastian'ı kızdırdı.

Bu yüzden Greta'ya tek söylediğim, "Ne olacağını bilmiyordum."

Greta başını salladı. "Biliyorum," diyor. "Sebastian'ın hayatını kurtardın. Sen de öldürülebilirdin."

"Keşke olsaydım," diyorum donuk bir sesle.

Dramatik değilim. Sebastian'la kısa, parlak bir mutluluk dönemim oldu. Ve şimdi yok edildi. Hayatımın eski haline geri dönemem. Yine de beni bir daha sevmesinin hiçbir yolu yok.

"Öyle söyleme," diyor Greta. "Yaşadığın sürece ne olacağını bilemezsin."

Onunla tartışmak istemiyorum, bu yüzden solmuş şilteye bakıyorum.

"Yaranı kontrol etmem gerekiyor," diyor Greta. "Dikkatli olmaya çalışacağım. . "

Vücutuma en yakın tarafı kanla kaplanmış eski bandajları çıkarıyor. Vurulduğum yere hastalıklı bir merakla bakıyorum.

Yara şaşırtıcı derecede küçük - en azından ön tarafta, tek görebildiğim bu. Köprücük kemiğimin hemen altında, belki bir düzine dikişle dikilmiş. Etrafındaki et şiş ve kırmızı ama enfekte görünmüyor.

Greta antibiyotikli merhemi nazikçe ön ve arka tarafa sürüyor, sonra temiz bandajlarla omzumu yeniden sarıyor. Şişeden elime salladığı haplardan ikisini almamı söyledi.

Onları sütle birlikte yutuyorum, sonra ölçü olsun diye sandviçten bir ısırık alıyorum. Açlıktan öldüğümü fark etmemiştim.

"Devam et," diyor Greta. "Yemek yemek."

Sandviçi bir dakikadan kısa sürede yerim. Bu bir kulüp sandviçi, kızartılmış, ikiye bölünmüş ve bir arada tutmak için kürdan saplanmış. Tadının ne kadar lezzetli olduğuna şaşırmadım — Greta bana her şeyi yarım yapan biri gibi gelmedi.

Sütü de bitirdim, sonra dikkatimi sıcak suya verdim. Pistim ve yıkanmaya çok ihtiyacım var.

"Elbisenin geri kalanını çıkarmana yardım edeyim mi?" Greta diyor. "Kurtarılabilceğini sanmıyorum. . "

Gelinliğimin yaranın etrafı çoktan kesilmişti. Diğer her yerin yırtık ve kanlı olmasından bahsetmiyorum bile. Yine de, Greta'nın büyük, keskin makaslarıyla kalan kumaşı kesmesini izlemek bana acı veriyor. Bitirdiğinde, sadece askısız bir sütyen ve külotla kaldım.

Greta bundan utanmış gibi görünmüyor, ben de öyle. Sabun ve el bezini elimden geldiğince banyo yapmak için kullanıyorum ve sonra dişlerimi fırçalayıp lavaboya tükürüyorum. Oldukça iyi çalışıyor - sanırım eski günlerde insanlar işleri böyle yapıyordu. Ve burada, tıpkı kralı kızdıran bir ortaçağ köylüsü gibi bir zindandayım.

Bütün bunlarla işim bittiğinde, Greta bana temiz pijamaları sunuyor ama ikimiz de kollarım ve bacaklarım uzun zincirlerle duvara bağlıyken onları giyemeyeceğimi anlıyoruz.

"Önemli değil," dedim ona.

Greta kaşlarını çattı, belli ki tüm bu durumdan rahatsızdı.

"Sana başka bir battaniye getireceğim" diyor.

Etrafta dolaşırken köşede küçük bir tuvalet keşfettim, böylece en azından Greta'yı daha kötü bir şeyle doldurmak zorunda kalmayayım. Yanında bir lavabo var ama suyun tadı paslı ve sadece soğuk akıyor.

Ondan isteyeceğim son bir iyilik var.

"Işığın açık bırakır mısın lütfen?" Diyorum.

"Elbette," diyor Greta, daha da kaşlarını çatarak. "Sana da okuman için birkaç kitap getireceğim."

Bu benim için neredeyse çok fazla. Kucağымda sınıksız kenetlenmiş ellerime tekrar bakmam gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

19

sebastian

Dante'yi Drake'teki otel odasında buldum .

Ailemizin evine dönmek yerine orada kalmayı tercih etti. Gerçekten burada olmak istemediğinin bir başka işareti.

Ağır cüssesinin odanın içinde hareket ettiğini duyabiliyorum ama kapıyı çaldığımda cevap vermesi uzun zaman alıyor. Belki de sert bacağının üzerinde topallamak zorunda kaldığı içindir.

Yenin'in adamlarından biri tarafından kim bilir hangisi tarafından kalçasından vuruldu. Mermi femoral arterden bir inç indi.

Bratok'un silahı bir milimetre sola doğrultulmuş olsaydı , Dante saniyeler içinde kan kaybederdi.

Daha da kötüsü elindeki hasar. Sağ avucundan vuruldu. Doktor, serçe parmağının ve yüzük parmağının işlevini bir daha geri kazanamayabileceğini söyledi.

Bütün bunlar, verdiğim zarar listesine eklendi.

Dante düğünden beri tıraş olmadı. Kirli sakalı kalın ve mavimsi görünüyor ve mürekkep siyahı saçları her zamanki gibi alnından geriye doğru taranmak yerine dağınık. Yüzündeki derin çizgiler sanki on yıl yaşlanmış gibi gösteriyor.

"Nasılsın?" gibi olağan sorularla karşılama zahmetine girmiyorum. Nasıl olduğunu biliyorum - benimle aynı. Korkunç.

Otel odasına girdiğimde, çoktan askeri bir hassasiyetle yatağı yaptığını görebiliyorum. Bavulu paketlenmiş ve yorganın üstüne fermuarlı. Dante'nin kendisi, ayakkabıları da dahil olmak üzere temiz giysiler giymiştir.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

Dante, "Ben gidiyorum," diyor.

"Ne demek gidiyorsun?"

"Tam da dediğim gibi."

Bavulunun yanında duruyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Çenesi sıkıca kenetlenmiştir.

"Ya babamın cenazesi?"

Açıkça, "Bir tane almamalısın," diyor. Bu, Ruslara başladıkları işi bitirmeleri için açık bir davet olur" dedi.

Peki ya biz? İstiyorum. "Bitirmeyecek miyiz?"

"Hayır," diyor Dante. "Değilim."

"Bunu nasıl söylersin? Babama ne yaptıkları umurunda değil mi?"

Dante'nin gözlerine karanlık bir ateş gelir. Çok uzun zaman sonra ilk kez öfkesini kaybeder. Bir hamlede boğazından tuttu ve beni duvara fırlattı. Benim kadar uzun değil ama yine de oldukça iri ve tanıdığım en güçlü adam. Bir boğa tarafından suçlanmak gibi. Çarpmanın gücüyle içimdeki havayı dışarı attı, kafamın arkası duvara çarptığında beynim kafatasımın içinde takırdattı.

Yüzüme doğru, "Bana babamız hakkında konuşma," diye tısladı. "Sana en başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğimde bunu yapamazsın."

Belki de suçluluk duygusuyla irkildiğimi görüyor, çünkü beni bırakıyor ve neredeyse hemen geri çekiliyor.

"Benim hatam olduğunu biliyorum!" Diyorum. "Ama bana yardım etmelisin, Dante. Yenin'in bu işten paçayı sıyırmasına izin veremeyiz. Kan yemini imzaladı. Anlaşmayı bozmanın bedelini ödemek zorunda."

Dante, "Bir daha kimse onunla iş yapmayınca bedelini ödeyecek," diyor. Ne İtalyanlar, ne İrlandalılar, ne Polonyalılar, ne Asyalılar,

ne MC kulüpleri, ne de sikişen kimse, Seb. Kan yeminini bozmanın anlamı budur. Dışlandın, şerefın gitti. Rusya'daki Bratvalar veya başka biri tarafından korunmayacak. Kendi işini kurmaya çalışabilir, ancak destek olmadan, ticaret yapacak kimse olmadan kuruyup ölecektir. Ve sonunda, korumasız biri onu yakalayacak. Kararını öfkeyle verdi ve bedelini ödeyecek” dedi.

"Yeterince iyi değil!"

"Peki ne olacak?" Dante talep ediyor. "Onu ve adamlarını öldürmek mi istiyorsun? Bunu yapmaya çalışırken daha kaç kişiyi kaybedeceğiz?"

"Bilmiyorum. Ama geri kalanımızı rahat bırakacaklarını sanıyorsan delirmişsin demektir. Her birimizi öldürmek istediler. Sadece sen orada olduğun için hayatta kaldık ve bunu beklemiyorlardı."

Dante başını sallıyor.

"Gelmemeliydim" diyor. Simone'a bununla işim bittiğine söz verdim. Ona bir daha kanlar içinde eve gelmeyeceğime söz verdim. Şimdi bana bak. Sargılı elini iki işe yaramaz parmağıyla kaldırdı. "Yeni bir şiddet döngüsü başlatmıyorum."

"Zaten başladı!"

"Umurumda değil." Sesi kesin ve kesin. "İki çocuğum var Seb. Daha fazlasına sahip olmayı umuyorum. Simone ile geçirdiğim dokuz yılı kaçırdım. Onun yanında kalan her saniyeyi yaşamak istiyorum. O düğünde her şey farklı gitmiş olsaydı. . . Simone, kocasının uçakla eve gelmesi yerine bir telefon alacaktı. Bunu ona ya da Henry ve Serena'ya yapmayacağım. Kızım daha beni

tanımıyor bile Seb. Onu sadece bir baba fotoğrafıyla büyötmeyeceğim."

Peki ya geri kalanımız? ona soruyorum

Dante, babamızinkine çok benzeyen siyah gözleriyle bana bakıyor.

Seni seviyorum Sebastian, dedi. "Her zaman yapacağım. Ama Simone ve çocuklarım artık benim ailem. Onları ilk sıraya koymalıyım."

Gerçekten ayrılacağına inanamıyorum. Şimdi değil, ona en çok ihtiyacımız olduğı zaman.

Ama valizini kaldırıyor, sanki boşmuş gibi kolaylıkla alıyor.

Dikkatli ol Seb, dedi. "Bu kasayı soymak gibi değil, hatta senin düğününü bile. Günü kurtarmak için orada olmayacağım. Bu sefer geri gelmeyeceğim."

Ona bakıyorum, inanamıyorum.

Otel odasının kapısına doğru yürümeye başlar. Geniş sırtının benden uzaklaşmasını izliyorum.

Sonra, tam düğmeyi çevirir çevirmez, "Bekle!" diye seslendim.

Durdu, kapıyı bırakmadan omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Bende seni seviyorum kardeşim" diyorum.

20

Yelena

Greta birkaç kez daha hücreye gelip bana daha sıcak battaniyeler, yiyecek, içecek ve Enzo Gallo'nun kütüphanesinden çeşitli kitaplar getirdi.

Bunlardan biri , Enzo'yla brunch'a gittiğimizde uzun uzadıya tartıştığımız bir gizem romanı olan *Gülü'n Adı'dır* . Sırtındaki kırışıklardan ve yumuşak, hafif hırpalanmış sayfalardan kitabı birçok kez okumuş olduğunu anlayabiliyorum.

Enzo'nun kitabını bir daha asla zevk alma şansı bulamayacakken elinde tutmak ve baştan sona okumak yanlış geliyor.

Yine de, onu okumak da muhtemelen hak etmediğim bir şekilde garip bir şekilde rahatlatıcı. Sohbetimizi çok canlı bir şekilde geri getiriyor. Enzo'nun benimle eşitmişim gibi konuşması ve yanıtlarımı gerçek bir ilgiyle dinlemesi. Sıcak, kuru elini benimkinin üzerine koyup, "Okumak gibisi yok, değil mi? Bazen içimi rahatlatan tek şey bu."

Şimdi bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu hissediyorum. Başka hiçbir şey yapamayacakken bu kitabı okumak içimi rahatlatıyor. 14. yüzyılda, İtalyan rahiplerin dünyasında kayboluyorum. Ve sonunda, tekrar uyuyacak kadar sakınım.

Uyandığımda, gece mi gündüz mü saatin kaç olduğunu söylemek benim için imkansız. Pencere yok, doğal ışık yok. Ve tabii ki, yıldızların manzarası yok.

Hücrenin yapay ışığında, astronominin benim için her zaman ne kadar rahatlatıcı olduğunu hatırlıyorum. Gökyüzüne baktım ve o kadar sonsuz ve uçsuz bucaksızdı ki, kıyasladığımda babam bile önemsiz görünüyordu. Yıldızlar çok güzeldi ve dünyadaki hiçbir

şey tarafından dokunulmazdı. Daha fazlasının fikrini temsil ediyorlardı. . . sonsuz olasılığın

Ve sonra, Sebastian'ın beni dönme dolapta öptüğü o gece, Seb'in kendisini simgelemeye başladılar. O, aradığım o umut, o aşktı. Arabamızın hemen üzerinde gördüğüm o ilk parıldayan yıldız gibi hayatıma girdi. Bekaretimi kumsalda yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında ona kaptırdım. Ve tüm evren etrafımızda dönerken, gökevinin kubbesinde bana evlenme teklif etti.

Bu yüzden seçtiğim elbiseyi seçtim çünkü bana kozmosun küçük bir parçasını hatırlattı. Aşkımızın ne kadar güçlü olduğunu sembolize ediyor gibiydi. Babam ya da başka bir şey tarafından dokunulmaz olduğunu.

Ama yanılmışım.

Babam hepsini bir anda yok etti.

Ve şimdi burada bu hücredeyim, güneşsiz, aysız veya yıldızsız. Çünkü tükendiler. Çünkü Sebastian artık beni sevmiyor.

Mandalın gıcirtısını duyuyorum ve Greta'nın çay ya da çorba ile döndüğünü düşünerek doğruluyorum.

Bunun yerine Sebastian kapıyı açar.

Artık benden nefret ettiğini bilsem de içime yayılan duygu nefret değil. Hızlı ve umutsuz bir özlem. Hala yüzünü seviyorum. Hala onun karesini seviyorum. Bana olan tüm şefkatlerinden arınmış olsalar bile, o karanlık ve araştıran gözleri hâlâ seviyorum.

"Kıyafetlerin nerede?" Sebastian diyor.

Neredeyse çıplak vücuduma baktı, sonra bakışlarını hızla tekrar kaçırdı.

"Pijama giyemem," diyorum. "Bunlardan ötürü."

Bileklerimin etrafındaki kelepçeleri ve duvara kadar uzanan zincirleri göstermek için ellerimi kaldırdım.

Ah, diyor Sebastian.

Bir an düşünüyor, sonra bana doğru geliyor. Cebinden bir anahtar çıkarır ve teker teker dört kelepçeyi açar.

Bunu yapmak için bana yaklaşması gerekiyor. Teninin ısırap veren tanıdık kokusunu duyabileceğim kadar yakın. Kalbim, bir kafesin parmaklıklarına çarpan bir yumruk gibi kaburgalarımı dövüyor.

Bağlayıcılar bileklerimden kurtulurken, Sebastian derinin sürttüğü yerlerin kırmızı ve ham olduğunu gördü. Yüzüne bastırmadan önce yüzünde beliren suçluluk ifadesini görüyorum.

"Greta seni besliyor muydu?" diyor.

"Evet. Benimle ilgileniyor.

Gözlerinin omzumdaki bandaja kaydığını görüyorum. Bu sefer yüzündeki tedirgin ifadeyi bastıramıyor. Onu kurtarmaya çalışırken vuruldum ve o bunu biliyor. Yaptığım şeyi telafi etmiyor. Ama yine de bir anlamı var.

"Beni neden burada tutuyorsun?" Sebastian'a soruyorum.

Beni öldürmeyi planlayıp planlamadığını bilmek istiyorum. Çünkü yaparsa, şimdi de yapabilir.

"Neden?" diye hırlıyor. "Eve, babanla kardeşinin yanına gitmek ister misin?"

"Hayır," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü sen benim kocamsın," dedim sessizce. "Beğensen de beğenmesen de. Sana aitim . . . ya da hiç kimseye. O eve asla geri dönmeyeceğim."

Sebastian'ın yüzüğünü hala parmağımda taşıyorum. Onu benden çıkarmadı. Orada parlıyor. . . henüz sönmemiş küçük bir yıldız gibi.

Sebastian'ın yüzü bir duygu girdabı. Hepsini okuyamıyorum. Orada kesinlikle bir öfke var. Ve belki, belki. . . hüznün de.

Kendini toparlamak için bir an duruyor, sonra alçak ve soğuk bir sesle, "Bana babanın işi hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Bratoklarının her birinin adı . Sahip olduğu her bir varlık. Nerede çalıştığını, nasıl çalıştığını, uyuşturucularını, silahlarını, parasını nerede sakladığını bilmek istiyorum. Dostlarını ve düşmanlarını tanımak istiyorum. Ağzından kaçırdığı her sır. Ve bana bilmediğini söyleme Yelena, ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Sana açıkça söylese de söylemese de, bir şeyler gördüğünü biliyorum. Bana tek bir konuda yalan söylersen. . "

Tehdit dile getirilmeden havada asılı kalıyor, daha da uğursuz çünkü Sebastian ona biçim vermeye zahmet etmiyor. Yapmak zorunda değil. Ona bir daha ihanet edersem beni öldüreceğini ikimiz de biliyoruz.

Önemli değil. Sebastian bana inansa da inanmasa da ona bir daha asla yalan söylemeyeceğim.

Bir saatten fazla bir süre babamın işiyle ilgili gözlemlediğim her ayrıntıyı ona anlattım. Sebastian sadece bazı noktaları açıklığa

kavuşturmak için araya giriyor. Bitirdiğimde yavaşça başını salladı ama bana teşekkür etmedi.

Muhtemelen sessiz kalmalıyım ama ona "Ne yapacaksın?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Sebastian gözlerimin içine ölü gibi bakıyor, yüzü acımasız bir maske.

"Lanet olası her birini öldüreceğim," diyor.

Şüphelendiğim buydu, ama sözleri bana hala tokat gibi çarptı.

O adamlardan biri Adrian.

Kocamı öldürmek için düğünüme gitmesine rağmen. . . Hala kardeşimi seviyorum.

Onun hayatı için yalvarmakla uğraşmıyorum. Sebastian'ın dinlemeyeceğini biliyorum.

Tek yapabildiğim, bağırsaklarım sefaletle çalkalanırken onun hücreden çıkışını izlemek.

Hem kardeşimin hem de sevdiğim adamın buradan sağ çıkıp gideceği bir senaryo göremiyorum.

21

sebastian

Eğer yanımda Dante veya Nero yoksa, başka bir müttefike ihtiyacım var.

Bariz seçim Griffinler. Babam ölmüş olsa bile, ittifakımız hala geçerli - özellikle de her iki imparatorluğumuzun şu anki varisi Callum ve Aida'nın oğlu Miles Griffin olduğundan.

Sorun şu ki, Griffinler tam bir meşruiyet kazanmaya çalışıyor. Callum tüm lanet şehrin belediye başkanlığına aday. İsteddiği son şey, Ruslarla kanlı bir savaşa girmektir.

Ama başvurabileceğim başka biri var. Ruslara karşı kin besleyen biri. Ben öldükten sonra Alexei Yen'in'in gazabını hissedecek biri muhtemelen ona yöneldi. . .

Hırpalanmış kamyonetimle şehrin dışına, sonra da uzun, virajlı yoldan Mikolaj Wilk'in ıssız malikanesine doğru sürüyorum.

Güpegündüz bile ürkütücü görünen bir yer. Etrafı o kadar sık ve aşırı büyümüş ağaçlarla çevrili ki, güneş ışığı araba yoluna zar zor giriyor. Gotik bir malikane, karanlık ve geniş, bir ucunda büyük bir cam limonluk ve boyunca sonsuz kuleler, duvarlar ve bacalar.

Boş, yapraklarla dolu çeşmenin yanına park ettim, sonra yavaşça ön kapıya doğru yürüdüm, böylece Mikolaj'ın adamlarının beni güvenlik kameralarından iyice görebilmeleri için bolca zamanları oldu. Polonya Mafyası gaddar ve dar görüşlü ve Mikolaj'ın kendisi pek sosyal değil. O ve Nessa, çok az ziyaretçiyle evlerinde kilitli kalma eğilimindedir.

Kardeşlerden birinin açmasını bekleyerek kapıyı çaldım .

Bunun yerine, bizzat Nessa Griffin tarafından karşılandım.

Kapıyı çekip açtı, yanakları pembeleşmişti ve açık kahverengi saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapmıştı. Tek parça

streç giysi ve tayt ve aşırı derecede hırpalanmış bir çift bale ayakkabısı giyiyor. Hafifçe terliyor, muhtemelen sadece kapıya koşarken değil.

Sebastian! ağlıyor, yüzü zevk ve şaşkınlıkla aydınlanıyor. Sonra yüzündeki gülümseme donuyor. "Baban için çok ama çok üzgünüm. . " diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Bir şey yapmak istiyormuş gibi tereddüt ediyor ama ne olduğundan emin değil. Sonra birdenbire kollarını bana doladı ve bana sımsıkı sarıldı.

Güzel bir kucaklama - sıcak ve samimi. Nessa'yı her zaman sevmişimdir. Hiç bu kadar tamamen ve gerçekten nazik biriyle tanışmamıştım.

Beni onun kollarında kaskatı kesen tek şey, kocasının hem tehlikeli hem de karısına aşırı derecede takıntılı olduğu bilgisi. Mikolaj'la etkileşime sevgilisini kucakladığımı görerek başlamamayı tercih ederim.

Bu yüzden, hareketini takdir ettiğimi belirtmek için sırtına hafifçe vurdum ve Nessa beni bıraktı. Yüzüme bakarak anlayışla, "Miko'yu görmeye mi geldin?"

"Evet." Başımla onayladım.

"Gidip onu alacağım. İçeri gel!"

Kapıyı daha fazla çekerek beni içeri davet ediyor. Beni birkaç kanepe, bir yazı masası ve büyük bir şömine bulunan karanlık ve kasvetli resmi bir oturma odasına götürüyor.

Rahatına bak, dedi Nessa nazikçe. "Sana bir içecek alabilir miyim?"

"Hayır," diyorum. "Hayır teşekkürler."

"Hemen döneceğim."

O aşınmış ve yırtık bale terlikleriyle odadan koşarak çıkıyor. Nessa bir koreograf, bu yüzden aranjmanları üzerinde çalışırken bir sürü ayakkabı kullandığını varsayıyorum. Buralarda bir yerde bir stüdyosu olmalı.

Gerçekten de, birkaç dakika sonra üst katta müziğin devam ettiğini duydum - eski bir fonograf gibi uzak ve cızırtılı. Buna eşlik eden hafif ayak sesleri.

Bir dakika sonra Mikolaj oturma odasına gelir. Neredeyse sessizce hareket ediyor. Uzun boylu ve ince, sarı saçlı ve keskin hatlı. Cildinin her santiminde dövmelemler var - karmaşık tasarımlar kollarından ellerinin arkasına ve hatta parmaklarına kadar uzanıyor. Yüksek bir yaka gibi boynundan çenesine kadar yükselirler. Sadece yüzü işaretlenmemiş.

Onu sadece Nessa'ya bakarken gülümserken görmüştüm. Ama onun zeki ve son derece acımasız olduğunu biliyorum. Ailemi ve Griffin'leri aynı anda ele geçirdi ve en genç İrlandalı prensesin nazik kalbi tarafından tuzağa düşürölene kadar bir sürü belaya neden oldu.

Mikolaj hafif aksanıyla kibarca, "Günaydın," diyor. Varşova'nın varoşlarında büyüdü ve bunu sesinden hâlâ duyabilirsiniz. Dante, Miko'nun neredeyse yalnızca adamlarıyla ve hatta evinde tutsak olduğu sırada öğrenen Nessa ile Lehçe konuştuğunu söyledi.

"Günaydın," diyorum.

Mikolaj, kendine bir viski içmek için tozlu, kurşunlu camların altındaki bara gider. Sormadan bana da bir tane dolduruyor.

ondan alıyorum

Mikolaj kadehi kaldırıyor ve "Enzo'ya" diyor.

Karşılığında kadehimi kaldırıyorum, boğazım konuşamayacak kadar kalın.

İkimiz de içiyoruz.

Mikolaj benim karşımdaki kanepeye oturuyor ve bardağını yan sehpaye bırakıyor.

"Başınız sağolsun" diyor.

"Teşekkür ederim."

Bana öyle geliyor ki, tanıdığım tüm insanlar içinde hissettiğim acıyı en iyi Mikolaj anlayabilir. Ne de olsa o da sevdiği ve saygı duyduğu üvey babasını kaybetmişti.

Tymon Zajac'ı vuranın Dante olduğunu düşünürsek, bunun onu bana yardım etmesi için motive edip etmeyeceğini bilmiyorum.

"Senin için ne yapabilirim Sebastian?" diyor.

Talebimi ortaya koyabileceğim birçok yol düşünmüştüm.

Buradaki uzun yolculuk sırasında kafamda defalarca evirip çevirdim.

Sonunda, açık sözlü ve tamamen dürüst olmaya karar verdim. Mikolaj'ın diğer her şeyi göreceğini biliyordum.

"Alexei Yenin'i öldürmek istiyorum," diyorum. Ayrıca oğlu Adrian. Teğmen Rodion. Ve diğer adamlarından da elimden geldiğince çok. Babama, Nero'ya ve arkadaşlarım Giovanni ve Brody'ye yaptıklarının intikamını almak istiyorum. Bozduğu kan yemini için adalet istiyorum."

Mikolaj, hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde dinler. Cevap vermiyor, devam etmemi bekliyor.

"Yenin bizim ortak düşmanımız. O bir kin besleyen ve yemin bozan biridir. Muhtemelen ailemi suçladığı kadar Kolya Kristoff'un ölümü için de seni suçluyor. Muhtemelen Griffinleri daha çok suçluyor. Ailemi ortadan kaldırdığında, sırayla sana ve Griffinlere saldırmaya çalışacağına inanıyorum.

Mikolaj düşünürken içkisinden bir yudum daha alıyor. Bardağı nazikçe döndürüyor, böylece kehribar renkli sıvı dönüyor.

"Ruslarla anlaşmamı bozan bendim" diyor. "Nessa'ya aşık olduğumda."

"Demek istediğim buydu," diyorum. "Alexei Yenin affetmiyor."

Mikolaj soğuk bir sesle, Ben de değilim, dedi. "Bratva, teğmenlerimle arkamdan bir anlaşma yaptı. Adamlarımdan bazılarını bana ihanet etmeye ikna ettiler."

Teklifimi gerçekten düşündüğünü bilmeme rağmen içkisini tekrar düşünüyor. Keskin bir klik sesiyle bardağı sehpanın üzerine bıraktı.

"Bir kez Alexei Yenin ile tanıştım" diyor. "Moskova'da. Tymon Zajac ile oradaydım. Yenin bana zar zor baktı ve Tymon'a karşı kibirli ve kabaydı. Kan yeminini bozmasına şaşırmadım -

geleneğe hiç saygısı yok. Ve şeref de yok. KGB için çalıştığını, Bratva'yı avladığını biliyor muydunuz? Sadece kendisi bir *pakhan olmak için* . O yıldızları omuzlarına dövmeden önce ellerini kesmeleri ve gözlerini oymaları gerekirdi."

Sesi buz gibi, en ufak bir duygu belirtisi yok. Kanepeden kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Mikolaj ince, dövmeli elini bana uzattı.

"İntikamını almana yardım edeceğim. Yenin'in tüm topraklarının benim topraklarıma eklenmesini istiyorum. Bu benim fiyatım."

Pazarlık yapma isteği duymadan hemen elini sıktım. Teklifi fazlasıyla cömert.

"Birlikte iyi çalışacağımızı düşünüyorum," diyorum.

Mikolaj bana hafifçe gülümsedi.

"Yapmazsak, muhtemelen ikimiz de öleceğiz" diyor.

22

Yelena

Hücreden kaçmayı düşünmemiştim . Kaderimi öyle ya da böyle Sebastian'ın ellerine bırakmaya hazırdım.

Ama şimdi içimi kemiren korkuyu durduramıyorum.

Sebastian, intikamını almak için kanlı bir saldırıya geçmek üzeredir. Bunun için onu suçlayamam - cezayı hak ediyor.

Ama kimin yaşayıp kimin öleceğini görmek için öylece oturup bekleyemem.

En azından kardeşimi bulabilirdim. Adrian'a babamdan uzaklaşması için yalvarabilirdim. Belki Sebastian, babasını, Rodion'u ve diğer bratokları öldürürse *tatmin* olur. Ne de olsa Adrian, Sebastian'ın sevdiği kimseyi vurmadı.

Abimin yaptığından pişman olduğunu biliyorum. Silahını Sebastian'ın kafasına dayadığında gözlerindeki tereddütü gördüm. Bu yüzden düğünden önceki haftalarda benden kaçıyordu. Planı beğenmedi. Gerçekten bunun bir parçası olmak istemedi, bundan eminim.

Sanırım babamın ölüme mahkum olduğunu bildiği için şimdi giderdi.

Ya da en azından, umarım öyle olur.

Babamın elinden düşenin Sebastian olabileceği ihtimalini bile aklımdan geçiremiyorum.

Sebastian hücremden çıkar çıkmaz kaçmanın bir yolunu aramaya başladım.

Seçeneklerim sınırlı.

Duvarın zincirlerinden kurtuldum. Ancak dışarı çıkacak pencere yok ve duvarlardan veya zeminden tünel açma olasılığı yok. Gallo evinin derinliklerinde, sağlam betondan yapılmış bir odadayım.

Kapı tek seçeneğim gibi görünüyor. Çelikten yapılmıştır. Kilidi açıldığında, ağır bir manyetik kilidin gümbürtüsünü ve tıkırtısını duyabiliyorum.

Sebastian içeri girip çıkarken dikkatli. Greta daha az.

Ona saldırmaya niyetim yok - bana bunu yapmayacak kadar nazik davrandı, bunun Sebastian'ı kızdıracağından bahsetmiyorum bile. Ama onun kayıtsızlığını kendi lehime kullanabilirim.

Greta bir dahaki sefere bana yemek getirdiğinde, ustalıkla hazırladığı tavuğu ve risottoyu yemek uzun zamanımı alıyor.

"Beğenmedin mi?" Greta soruyor.

"Ben," diyorum. "Daha yeni doyuyorum. Okurken biraz sonra yemem için saklasam sorun olur mu?"

"Elbette," diyor Greta ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken. Yatağım doğrudan zemine yerleştirilmiş ve çalışkan Greta'nın onu süpürdüğünden emin olmama rağmen, zeminde sürekli bir beton tozu tozu varmış gibi görünüyor.

Okumam için beni yalnız bırakıyor.

Kitap almak gibi bir niyetim yok. O gider gitmez tabakları tepsimden alıp ters çeviriyorum.

Tabii ki, tepsinin altına yapıştırılmış, üzerinde markanın adı ve üretim yerinin yazılı olduğu büyük, dikdörtgen bir çıkartma buldum. Çok, çok dikkatli bir şekilde onu çıkarmaya başlıyorum. Yapıştırıcı güçlü olduğu için zor ve çıkartmayı yırtmak istemiyorum. Ama milimetre milimetre, onu tepside ayırabiliyorum.

Çıkartmayı çıkardıktan sonra yastığımın altına saklıyorum.

Kullanıp kullanmayacağımdan veya işe yarayıp yaramayacağından emin değilim.

Ama şimdi seçeneğim var.

sebastian

Mikolaj ve Nessa'nın evini ziyaret etmek üzerimde garip bir etki yaptı .

Ben çıkarken, Nessa bana veda etmek için aşağı indi. Büyük girişte nefes nefese duruyordu, bir gözünün üzerine düşen bir tutam nemli saç topuzundan kurtulmuştu.

Mikolaj ince, dövmele ellerinden biriyle uzandı ve nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. O el muhtemelen yüz kişiyi öldürmüştür ama Nessa ondan bir an bile uzaklaşmadı. Mikolaj'ın yüzüne baktı, gözleri güven ve hayranlıkla parlıyordu.

Mikolaj gibi bir canavarın Nessa gibi bir melek tarafından sevilebileceği kimin aklına gelirdi?

Yine de, hiç kimse veya hiçbir şey tarafından bozulamayacak bir bağı paylaştıklarını görmek açık.

Yelena ve benim sahip olduğumuz şeyin bu olduğunu sanıyordum.

Şimdi, babamın evine doğru giderken, aramızda bir şeyler olduğunu fark ediyorum.

Çünkü içimde, manyetizmadan daha güçlü, yerçekiminden daha güçlü bir çekim hissediyorum. Eve yaklaştıkça güçleniyor. Hücreye giden uzun, dolambaçlı merdivenlerden aşağı inmek zorunda kalıyorum.

Yelena'yı görmek istiyorum.

Onu görmem gerek.

Kendi kendime önceki ziyaretlerimin ona kızmak ve sonra bilgi almak için olduğunu söyledim.

Ama kendime karşı dürüst olursam, yüzüne bir kez daha bakmam gerekiyor. Alacakaranlık rengindeki o gözlerde, şimdiye kadar dokunduğum her şeyden daha yumuşak olan o dudaklarda ve ter içinde yattığımda yatağымda uyuyamadığımda rüyalarımaya giren o bedende.

Onu istiyorum ve ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Mutfaya girerken, çamaşır odasından bir sepet dolusu giysi taşıyan Greta ile neredeyse karşılaşacaktım.

Greta onu mutfak masasına koydu ve bana ihtiyatla baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diyor.

"Alt kat."

"Onu daha ne kadar aşağıda kilitli tutmayı düşünüyorsun?" Greta talep ediyor. "Bu doğru değil Sebastian."

Yüzeyin hemen altında sürekli olarak kaynayan bu öfkeyi bastırmaya çalışarak onunla yüzleşmek için döndüm.

"Sence ne *yapmalıyım* , Greta?"

"Onu affet ya da bırak!" Greta ağlıyor.

"Gitmesine izin veremem," diyorum. "Ve onu ASLA affetmeyeceğim."

Bunu tam bir kesinlikle söylüyorum. Ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken gerçek gibi gelmiyorlar.

Kendime soruyorum, onu affetmem için ne gerekir?

Benimkini kurtarmak için hayatını çoktan riske attı. Ondan daha ne isterim?

Yalvarmasını istiyor muyum? Küsmek mi? Gerçekten üzgün olduğunu bana ne kanıtlayabilirdi?

Ben bunu merak ederken, Greta hüsrarla ellerini havaya kaldırdı "Bu sen değilsin, Sebastian! Ne yapıyorsun? Yenin'in seni bir tür canavara dönüştürmesine izin veriyorsun."

Bunu bana söylemek istemediğini söyleyebilirim - ifadesi perişan. Ama yine de bunu kastediyor.

Greta'ya öfke olmadan, sadece ciddiyetle bakıyorum. "İçimde hep bir canavar vardı," diyorum. "Yenin sadece bırak."

Greta soluk mavi gözleri suçlarcasına başını salladı. "Ona zarar vermesen iyi olur," diyor.

Herhangi bir söz vermeden yanından geçiyorum.

Çamaşır odasının kapısında bir an duraksadım. Ağır, endüstriyel boyuttaki çamaşır ve kurutma makinesini ve Greta'nın içinde deterjan kapsülleri, yumuşatıcı ve mandal bulunan temiz kavanoz sırasını görüyorum.

Aniden son kavanozu açtım ve bir avuç toplu iğne alıp sustalı bıçağımın yanına cebime tıktım.

Sonra merdivenlerden indim, garajı geçtim, bu evin en alt ve en gizli katına kadar indim. Silahlarımızın altında, kasamızın altında, yerin derinliklerinde.

Gelinimin beklediği yer orası.

Kapıyı zorlayarak açıyorum ve onu öylesine ürkütüyorum ki elinden bir kitap düşüyor. Babamın kitaplarından biriydi - ışıklı elyazması tarzında bir gül ve kurukafa resmi olan kapağını tanıyorum.

Yelena her zaman yaptığı gibi daha ağzımı açmadan yüzüme bakıp niyetimi okumaya çalıştı.

Bugün onları tahmin etmeyecek.

Ona doğru yürüdüm ve beni karşılamak için ayağa kalktı, ellerini içgüdüsel bir koruma hareketiyle kaldırdı. Onları bir kenara itiyorum. Onu ensesinden yakaladım, yakaladım ve kabaca öptüm.

Şokla kaskatı kesildi.

Dilimi o hassas, yumuşak dudakların arasına soktum ve onu öyle sert öptüm ki ağzımda kan tadı aldım.

Onu bıraktığımda, bana endişeli ve kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Beni hala seviyor musun?" İstiyorum.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Benim için ne yaparsın?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor. "Herhangi bir şey," diyor.

"Emin misin?" Ona sorarım.

"Evet."

"Gerçekten emin olmadan söyleme."

Yelena bana şimdiye kadar gördüğüm en net ve ciddi ifadeyle bakıyor.

"Bir hata yaptım Sebastian. Bencil ve aptaldım. Ama seni seviyorum. Ve bunu kanıtlaman için *her şeyi* yapacağım ."

Orada durduğuna bakıyorum - şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın ve en vahşisi. Yarı giyinik, günlerce bir hücrede kilitli olmasına rağmen boyun eğmemiş ve kırılmamış durumda. Boyun eğmeyecek. Ne o canavar Rodion'a, ne de onun psikotik babasına.

Ama bana teslim olabilir.

Hücre kapısını arkamdan iterek kapatıyorum. Uğursuz bir metal şangırtısıyla kapanıyor. Oda sadece titrek bir tepe lambasıyla aydınlatılıyor. Nemli ve iç karartıcı bir alan. Ama şu anda mükemmel hissettiriyor. Doğru geliyorsa.

Yelena'ya doğru bir adım atıyorum. Gergin görünüyor. Bu da doğru - gergin olmalı.

Yorgun, omzuna aldığı bir kurşunun ardından iyileşirken ve günlerce bu bodrumda kilitliyken bile Yelena o kadar güzel ki ona bakmak insanın içini acıtıyor. Gümüş rengi saçları sırtından aşağı dökölüyor, birbirine dolanmış ama yine de çok güzel. Cildine beton tozu bulaşmış ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla her zamankinden daha solgun. Sadece cildinin kirin altında ne kadar berrak ve parlak olduğunu vurgulamaya hizmet ediyor. Gözleri, düz, koyu kaşlarının altında her zamankinden daha büyük görünüyor ve dolgun dudakları hafifçe titriyor.

Üzerinde Greta'nın aşağı kata getirdiği pijama vardı; yumuşak pamuklu, önü düğmeli.

"Çıkar şunları," diye havlıyorum.

Beni ihtiyatla izleyen Yelena düğmeleri çözmeye başladı. Parmakları kararsız olduğu için ilk birkaçıyla beceriksizce oynuyor. Ama hepsini geri almayı başarır ve yukarıdan, sonra dipten kayar.

Şimdi orada sadece sutyeni ve külotuyla duruyor, erkeklerin sahip olmak için savaşıp can verecekleri o vücudu gösteriyor. Güçlü, uzun boylu, asi ve şu anda tamamen benim kontrolümde olan vücut.

Onunla tanıştığım andan itibaren savaşçı bir prenses gibi görüldüğünü düşündüm.

Şimdi barbarlardan esir alındı. Şimdi o bana ait.

Onu ben aldım. Onunla evlendim. Ve artık ona sahibim.

Beni sevdiğini mi söylüyor?

Bunu kanıtlayabilir.

"Duvara yaslan," diye emrediyorum.

Güçlkle yutkunurken Yelena'nın boğazında bir kıpırtı görüyorum. Yine de bana itaat ediyor, şilteden uzaklaşıyor ve sırtını soğuk beton duvara yaslıyor.

Kilidini açtığımndan beri yerde duran kelepçeleri alıyorum.

Onları bileklerinin ve ayak bileklerinin etrafına tekrar kapatıyorum. Metalik bir çıt sesiyle kapandılar. Soğuktan ya da sinirden kollarının tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum. Zincirleri sıkıca çektim, böylece duvara bağlandı,

ayak bilekleri açık ve elleri sadece birkaç santim hareket edebiliyor.

Nabzının boğazında attığını görebiliyorum. Sessiz kalmaya çalışsa da hızlı nefesini duydum. Cildinin baştan çıkarıcı doğal kokusuyla birleşen adrenalinin keskin keskin kokusunu bile alabiliyorum.

Korkuyor ve ben de onu böyle istiyorum. Son birkaç gündür yaşadığım ıstırabın en ufak bir parçasını hissetmesini istiyorum. Kendini gerçekten bana vermek isteyip istemediğini veya baskı altında çatlayıp çatlamayacağını bilmem gerekiyor.

Bu yüzden cebimden bıçağımı çıkardım ve bıçağı hızla açtım.

Ben bıçağı kaburgalarına dayarken Yelena jilet gibi keskin kenara bakıyor. O kaçmıyor. Tamamen hareketsiz duruyor, çenesi kenetlenmiş.

Eğilip dudaklarımı kulağının hemen yanına koydum.

"Senin sınırlarını zorlayacağım Yelena," dedim ona. "Ne zaman istersen, bana durmamı söyleyebilirsin. Duracağım ve gideceğim. Ama kalmak istersen. . . benim olmak istiyorsan . . bu sefer o kadar kolay olmayacak. HEPİNİZİ istiyorum. Senin her bir parçanı istiyorum. Bedenin ve ruhun, sen bana aitsin. Çıplak, savunmasız ve istekli olmanı istiyorum. Bu sefer benden hiçbir şey saklamadığını bilmek istiyorum. Anlıyor musunuz?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri geniş ve kırpıyor.

Gerçekten anlamıyor.

Ama yakında yapacak.

Hızlı bir bıçak darbesiyle straplez sütyeninin bandını kestim. Sütyen vücudundan ayrılarak o yumuşak, sıcak göğüsleri ortaya çıkarıyor. Hücrenin soğuk havasına maruz kaldıkları an meme uçları sertleşiyor ve sanki beni ağzıma bir tane almaya davet ediyormuş gibi hafifçe yukarı doğru bakıyor.

Yapacağım. Ama henüz değil . . .

Bunun yerine iç çamaşırını da kestim ve külotunun kalıntılarını kalçalarından yırttım. Şimdi onun sıkı küçük amcığı çıplak, dudakları hafifçe aralanmış çünkü ayak bilekleri iki fit arayla duvara zincirlenmiş. Bacaklarını kapatamıyor. Neredeyse hiç hareket edemiyor.

Onu tamamen benim insafıma zincirlemek inanılmaz derecede erotik. Şiddetle kısılmış gözlerindeki kararlılığı görmek daha da erotik.

Bu zorluğun üstesinden geleceğini düşünüyor.

Sanırım onu kıracağım.

Yakında kimin haklı olduğunu anlayacağız.

Çıplak göğüslerini ellerimle kabaca okşuyorum. Vücudumun ağırlığıyla onu duvara bastırdım. Nefesi kesilene kadar göğüs uçlarını sertçe sıktım ve kulağına homurdandım, "Acıyor mu? Durmamı mı istiyorsunuz?"

"HAYIR!" diyor, inatçılığı benimkiyle buluşuyor.

Mandalları cebimden çıkarıyorum. Bir tanesini açtım, sonra sol meme ucunun etrafında kapanmasına izin verdim. Yelena keskin bir nefes alıyor ama bağırıyor. Yanlarından duvara zincirlenmiş yumruklarını sıkıldığını görüyorum.

Göğüs ucu normal açık ten renginden dudaklarıyla aynı tonda koyu pembeye döner. Mandalın kabzasına sımsıkı yakalanmış, göğsünden sıyrılıyor. Diğer tahta iğneyi sağ göğüs ucunun çevresine sıkıştırıyorum.

Baskı sabit ve amansız. Göğüs uçları her geçen dakika daha da koyulaşüyor ve ağrıyor olmaları gerektiğini biliyorum. Yelena şikayet etmez. Onu öptüğümde, beni iki kat daha sert öpüyor. Parmaklarımı hafifçe aralanmış kedi dudakları arasında kaydırmak için uzandığımda, onun kaygan ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

İyi iyi iyi. Ya gelinim beni özlüyor ya da kaba muamelede kendi katarsisini buluyor.

Islaklığını kayganlaştırıcı olarak kullanarak parmaklarımı klitorisinde ileri geri kaydırıyorum. Klitorisinin tıpkı meme uçları gibi şişmeye ve ayağa kalkmaya başladığını hissediyorum. Yelena, kısıtlı konumundan elinden geldiğince elimi ezmeye çalışıyor.

İnliyor ve bana sürtünüyor, zevkini göğüslerinin rahatsız edici ağrısından uzaklaştırmak için kullanmaya çalışıyor.

Amını ovuşturmaya devam ediyorum, yanaklarına o pembe kızarıklık gelene ve nefesi hızlanana kadar hızı ve basıncı artırıyorum ve orgazm olmaya başladığını biliyorum. Sonra elimi çekip ondan uzaklaştım.

Yelena hayal kırıklığıyla inledi. Ona dokunmaya devam etmemi istiyor. Bunu çok istiyor. Ama yeni başlıyorum.

Meme uçları şimdi derinden kızardı. Mandalın sol göğsündeki tutuşunu serbest bırakmak için yaya yavaşça, acıyla bastırıyorum.

Çıkarır çıkarmaz, ağzımı onun kabarık, şiş meme ucunun çevresine koydum ve emdim.

Yelena'nın çıkardığı ses daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Bu derin bir inilti: kısmen acı ve kısmen mükemmel bir rahatlama. Ağrıyan meme ucunu yatıştırıyorum ve hassas ve tıkalıyken onu uyarıyorum.

Diğer tarafta da aynısını yapmam için can attığını biliyorum ama onu bekletiyorum. Mandalı çıkarmadan mandalını çekiyorum. Yelena sırtını büküyor, gözleri kapalı, usulca inliyor.

Sonunda iğneyi çıkardım ve sağ meme ucunu ağzıma aldım, ne kadar şişip ısındığının ve Yelena'nın hassas memesini emmemin yarattığı yoğun uyarılmayla zar zor başa çıkarak duvara nasıl kıvrandığının tadını çıkardım.

Tekrar dik durarak pantolonumun ön fermuarını açtım. Benim horoz serbest yaylar, kaya gibi sert ve zonkluyor. Başını girişine doğru bastırdım ve içeri çarparken yüzünü izledim. Yelena inliyor ve omzumu sertçe ısıyor. Beni o kadar sert ısıyor ki neredeyse kan çekecek.

Umurumda değil. Hissedebildiğim tek his, sikimin onun sıkı, sıcak amının içinde tamamen kayması. Onu en son becerdiğimden bu yana bir haftadan az bir süre geçmesine rağmen, sanki yüz yıl geçmiş gibi geliyor. Ona olan özlemim, ona olan takıntım, hepsi kükreyerek, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geliyor. Onu gittikçe daha sert itiyorum ve bu yeterli değil, daha fazlasını istiyorum. Onu acımasızca o duvara yasladım, tüm vücudunu betona yasladım.

Kaba çimento muhtemelen sırtını kaşıyor. umurumda değil

Şu anda Yelena'nın her duyguyu tıpkı benim gibi hararetli bir şekilde hissetmesini istiyorum. Ne pahasına olursa olsun, onu her gördüğümde beni nasıl paramparça ettiğini, ona olan bağımın nasıl acı verici ve ürkütücü olduğunu, beni nasıl dizimden daha çok, annemi kaybetmekten daha beter, daha beter incittiğini anlamasını sağlamalıyım. hayatımda başıma gelen her şeyden daha Yine de ona hala ihtiyacım var. Durduramıyorum, kapatamıyorum.

Onun benim üzerimde bir gücü var ve benim de gücümü onun üzerinde kullanmam gerekiyor. Onun da beni çok istediğini, benim onun için yapacağım gibi kendisinin de benim için paramparça olacağını bilmeye ihtiyacım var.

Onu daha fazla pozisyona sokabilmek için hararetle kelepçeleri açtım. Onu yatağın üzerine atıyorum ve arkadan üzerine biniyorum. O uzun, gümüşü saçı yakaladım ve iki kez elimin etrafına dolayıp sımsıkı tuttum. Sonra, onu sımsıkı tutmak için saçlarını kullanarak arkadan girerken kafasını geriye doğru çektim.

Onu sert ve sert beceriyorum, kalçalarım kıkına çarpıyor. Onunla en sevdiğim pozisyona asla karar veremiyorum çünkü her biri o anda en iyisini hissediyor. Şu anda, onun sıkı belinin o tatlı, kalp şeklindeki kıkına doğru genişlediği görüntüsü, beni bir hayvan gibi homurdanıp kızdıran ilkel bir şehvet uyandırıyor.

Zaten terliyorum ve onun içinde patlamak için can atıyorum ama bunu yapmayı reddediyorum.

Bu gece her şeyi alıyorum.

Kısa bir mola vermek için Yelena'dan çıktım, aletim onun ıslaklığıyla parlıyordu.

Hiç bu kadar zor görmemiştim. Damarlarla dolu, vücudumdan dümdüz duruyor.

Yelena arkasını dönüp bana baktı ve topuklarının üzerinde oturdu. Yüzü kızarmış ve gözleri vahşi görünüyor.

"Şimdi ne istiyorsun?" o soruyor.

İtaatkar olmaya çalışıyor. Üzgün olduğunu göstermeye çalışıyor.

Ama yine de gözlerindeki o ateşi görüyorum. Gökyüzü kutusuna adım attığı zamanki gibi görünüyor. Meydan okumayı sever.

"Aletimi yala," diye emrediyorum.

Yelena, içinde olduğu için hala sıcak ve ıslak olan aletime bakıyor.

Tereddüt etmez. Karnının üzerine uzandı ve aletimi eline aldı, bana baktı. Tabandan başa kadar tüm uzunluğu boyunca yalıyor. Sürekli benimle göz teması kuruyor, dilini kafamın etrafında döndürüyor ve sonra her şeyi ağzına alıyor. Diğer elini hayalarımı nazikçe kucaklamak için kullanarak hevesle yalıyor ve emiyor.

Aşırı derecede iyi hissettiriyor. Bana bakıyor, beğenip beğenmediğimi anlamak için yüzümü izliyor. Beni memnun edip etmediğini görmek için izliyorum.

Onu sırtüstü çeviriyorum ve sikimi tekrar içine sokuyorum. Onu on, yirmi kez ittim, sonra aletimi çıkardım ve beni emmesi için tekrar ağzına götürdüm.

Kedisi ve ağız arasında gidip geliyorum, her birini istediğim kadar kullanıyorum. Her birinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissederek, kendimi defalarca doruk noktasına getirerek ileri geri gidiyorum.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu çılgınca ve pis ve asla durmasını istemiyorum.

24

Yelena

Yatağa uzandım ve Sebastian'ın amımı becermekle ağzımı becermek arasında gidip gelmesine izin verdim . İlk başta garipti, çünkü onun aletinin tadına bakabiliyordum, ama aslında tatsız değil. Misk gibi ve hafif tatlı bir tadım var. Sikiinin ağzıma girmesi hissi, tekrar amcığıma geri döndüğü zamanki kadar zevkli.

Dudaklarım ve dilim şiş ve hassas ve göğüs uçlarım hala mandallardan dolayı ağrıyor. Ne zaman beni tekrar becermeye başlasa, çıplak göğüslerim onun göğsüne sürtünüyor ve vücuduma zevk kıvılcımları saçıyordu.

Bana ne olduğunu bilmiyorum.

Sebastian'ı o kadar çok özledim ki, bana bir daha asla dokunmayacağını düşünerek o kadar perişan oldum ki, bana her şeyi yapmasına izin verdim. Bana her dokunduğunda, o kadar güçlü bir rahatlama hissediyorum ki, sert ya da kızgın olması önemli değil, hepsi iyi hissettiriyor.

Aslında sert olmasını istiyorum.

Bunu benim kadar zor hissettiğini bilmek istiyorum.

Buraya gelip soğukkanlılıkla beni becerse, dayanamazdım.

Beni paramparça etse bile içinde hala arzu olduğunu bilmek istiyorum.

Nefes nefese kaldığını ve homurdandığını duyuyorum, tenindeki teri görüyorum, gözlerindeki o çılgın bakışı görüyorum, sanki beni bütün olarak yutmak istiyormuş gibi. Hepsini istiyorum, gittikçe daha fazlasını.

Ben de kendimi yarı yarıya deli hissediyorum. Sırtını tırmalıyor, omzunu ısıyor, beni daha sert ve daha derin becermesi için onu zorluyorum. Zevk istiyorum ve acı istiyorum. Cezayı istiyorum. Ben bunu hak.

Sebastian dudağımı ısırarak beni vahşice öpüyor.

"Bana ne dersem yapacağını söyle," diye homurdandı.

"Yapacağım."

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Herşeyden dahafazla."

"Sonra arkanı dön ve yüzünü yere koy ve kışını kaldır."

İtaatkar bir şekilde ters döndüm, yüzümü şilteye dayadım, kalçalarımı kaldırarak dizlerimin üstüne çöktüm.

"Yanaklarını ayır," diye emrediyor.

İlk defa gerçek bir korkunun ürperdiğini hissediyorum.

Sebastian'ı elimden gelen her şekilde memnun etmeye hazırdım. Ama bunu beklemiyordum.

Birden kendimi korkunç derecede açıkta hissediyorum.

İstedigini yapmaktan utanıyorum ve bundan sonra ne talep edeceğinden korkuyorum.

"Durmamı mı istiyorsunuz?" diyor Sebastian soğuk bir şekilde.

Gözlerim sımsıkı kapalı ve yüzüm yanıyor, uzanıp kıcımı yanaklarımı ellerimin arasına alıp hafifçe birbirinden ayırıyorum.

Şimdi tamamen açığa çıktım ve ona neredeyse durmasını söylemek istiyorum. Ama başka bir yanımda, daha derindeki yanımda, pes etmeyi ya da teslim olmayı reddeden yanımda, yolun sonuna kadar gideceğime karar verdi. Ne olursa olsun.

Sebastian'ın yüzünü amcığıma gömdüğünü hissettiğimde küçük bir çığlık attım. Dili neredeyse dayanılmaz derecede sıcak ve istekli. Ama dilinin klitorisime değmesinin şaşkınlığı, yukarı doğru çıkmaya başladığında hissettiğim şaşkınlığın yanında hiçbir şey. . .

Amımı yiyor, sonra da kıcımı yiyor. Aynı anda aşağılayıcı ve inanılmaz derecede erotik. Hayatımda oraya hiç dokunulmadım. Tiksinmeliyim ama bunun yerine, beni en yasak yerde uyandıran sıcak, sıcak dilinin şaşırtıcı derecede zevkli hissini hissediyorum. Biraz rahatlamaya başlıyorum. Sebastian, dili kıcıma masaj yaparken parmaklarını klitorisimi ovma için kullanıyor. Ve *gerçekten çok* iyi hissettiriyor .

İnlemelerimi bastırmak için yüzümü şilteye daha çok bastırdım. Bunu ne kadar sevdiğimi itiraf edemem.

Sebastian bir eliyle amımı ovuştururken diğer eliyle kıcıma parmağını kaydırıyor.

Gerildim ve o havladı, "Rahatla!"

Onun emrettiği gibi yapmaya çalışıyorum. Bedenim bu yepyeni yere girilmesine isyan ederken, ben onun yaptığını kabul etmeye çalışıyorum.

Duygu yoğun ve hafif derecede rahatsız edici. Sebastian aynı anda klitorisime masaj yapmaya devam ediyor. Ve acımasızca, amansız bir şekilde, vücudum tüm bu alanın içten ve dıştan erotik olduğuna karar veriyor. Hepsi şehvetli, hepsi iyi hissettiriyor.

Ne kadar rahatlarsam, parmağının yavaşça kıcıma girip çıkmasını o kadar çok kabul edebiliyorum. Garip, ama aslında oldukça inanılmaz hissettiriyor.

Ta ki Sebastian, aletinin ağır kafasını onun yerine kıcıma bastırana kadar.

"Yapma!" Nefesim kesildi. "Sen çok büyüksün!"

Parmağı o kadar yoğun olsaydı, aletinin nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

"Benim durmamı istiyorsun?" tekrar sorar.

tereddüť ediyorum.

Ona durmasını söylersen ne olacağını bilmiyorum. Belki gider ve tüm bu karşılaşma sona erer. Onunla yeniden bağlantı kurmak için tek şansım bu olabilirdi. Ya da belki beni her iki şekilde de affeder. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Gerçek şu ki, aslında Sebastian'a bir şey kanıtlamaya alışmıyorum.

Bunu kendime kanıtlıyorum.

Söylediğim doğrudu - onun için her şeyi yaparım.

Daha önce korku ve bencilliğime dayalı bir karar verdim.

Bunu bir daha yapmayacağım. Bu beni korkutsa da, utansam da. .
. Hiçbir şeyi geri çekmeden kendimi ona verirsem ne olacağını
görmek istiyorum.

"Hayır," diyorum. Durma. Ben seninim - beni istediğin gibi becer.

Sebastian, ıslak ve kaygan hale getirmek için aletini dudaklarımın
arasına sürüyor. Sonra kafasını tekrar kıcıma bastırıyor. Derin bir
nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum.

Yavaş yavaş aletini kıcıma sokmaya başladı.

Bekaretimi yeniden almak gibi ama on kat daha kötü. Uyumun
sıklığı deliliktir. Sadece ilk birkaç santimi almak sonsuza kadar
sürecek gibi görünüyor.

Sebastian yavaş gidiyor ama çok yoğun. Penisinin her
milimetresini hissedebiliyorum. Beni daha önce deneyimlediğim
hiçbir şey gibi esnetiyor ve dolduruyor.

Kıçım amımdan bile daha hassas. Her şeyi daha fazla
hissedebiliyorum. Sebastian tüm bu alanı harekete geçirdi, bu
yüzden duyumları tamamen yeni bir şekilde deneyimliyor. Ama
yine de vücudumu terletiyor ve titretiyor çünkü beynim bu tür
duyusal girdileri nasıl yorumlayacağını tam olarak bilmiyor.

Sonunda, Sebastian'ın siki tamamen içeride. Bir beysbol sopası
büyüklüğünde, muazzam bir his veriyor. İmkansız geliyor.

Alışmam için bir süre hareketsiz kaldı. Sonra yavaş, sık
vuruşlarla kıcımla becermeye başladı.

Sıkıca içeri giriyor ve sıkı bir şekilde dışarı çıkıyor. Gerginlik asla gevşemez, bir saniye bile. Bu, aletin her yerini, kafasını ve gövdesini, her çıkıntısını ve damarını hissedebildiğim anlamına geliyor. Penisinin seğirdiğini ve nabzını içimde hissedebiliyorum.

Sebastian üstüme çöktü, ağırlığını iki yanımdaki dirseklerine verdi, göğsünü sırtıma bastırdı. Nazik olmaya çalışarak hâlâ kıcıma giriyor ama inlemelerinden bunun onun için ne kadar iyi hissettirdiğini, kendini tutmanın ne kadar zor olduğunu duyabiliyorum.

"Bunu beğendin mi?" Fısıldıyorum.

"Bu gerçek dışı. . " diye inliyor.

"O zaman kıcımı boşalt, baba. . . Onu istiyorum . . "

Sebastian beni kendi tarafıma çekiyor, bu yüzden hala içimde, beni kaşıklıyor. Kıcıma sığ bir şekilde girip çıkarken uzun, güçlü parmaklarıyla klitorisimi ovmaya başladı.

O kadar yoğun ki, zar zor düşünebiliyor, zar zor nefes alabiliyorum. Benden çıkan sesler ham ve gırtlaktan geliyor. Kendimi kirli ve yaramaz hissediyorum ve çılgınca tahrik oldum. Nihai itaatkar hareket olarak Sebastian'ı bu şekilde boşaltmak istiyorum. Ama titremeye ve kenetlenmeye başlayan benim, bedenim o kadar zevkle doluydu ki artık kontrol altına alınamıyor. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

Amımı Sebastian'ın eline sürttüm. Bu, kıcımı onun aletin etrafında daha da sıkıştırmasına neden oluyor. Sebastian biraz daha hızlı itmeye başladı ve ben biraz daha sert bir şekilde gıcırdadım, tüm vücudum bu yeni duyum kombinasyonuyla yanıyordu.

Orgazm sert ve hızlı bir şekilde oluşuyor, bir an daha fazla tutamayacak hale gelene kadar ikiye katlanıyor. Klitorisimi avucuna bastırdım ve içimi ve dışımı vuran, tüm vücudumu titreten derin ve yürek burkan bir doruk noktası hissettim.

Aynı zamanda Sebastian patlar. Horozunun seğirdiğini hissediyorum, sonra cumunun farklı nabızlarının içimde yükseldiğini hissediyorum. Erimiş cum ondan sıcak ve yoğun bir şekilde akıyor. Sebastian bir kükredi.

İkimiz de nefes nefese ve ter içinde, çizilmiş ve yara bere içinde şilteye yığılıyoruz. Seks agresif ve hayvansıydı. Kaba ve kirli.

Ve henüz . . . Üzgün hissetmiyorum. Kendimi kullanılmış hissetmiyorum.

Garip bir şekilde tatmin olmuş hissediyorum. Sanki ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey verilmiş gibi.

Düğünümüzden beri ilk kez yaptığım hatayı ve sonrasında olan tüm o korkunç şeyleri düşünmüyorum.

Beynim en azından şimdilik tüm bunlardan arınmış görünüyor.

Sadece Sebastian'ın ve kendi nefesimi dinliyorum. Ağır kollarının etrafımı sardığını hissediyorum. Henüz beni bırakmadı, bırakmaması için dua ediyorum.

Sebastian beni kucağına aldığı anda, sonunda derin ve kalıcı bir uykuya dalabilirim.

Uyandığımda , Yelena bir kedi yavrusu gibi bana kıvrılmış,
yanımda uyuyordu.

Yüzü artık gerginlikten gergin görünmüyor. Bunun yerine rahat
ve huzurlu. Evlenmeden önce, sadece ikimiz baş başa
kaldığımızda olduğu gibi.

Durumumuzun gerçekliğinden uzakta, uykusunda mutlu bir
şekilde orada yattığını görmek, kalbimi göğsümde sıkıştırıyor.
Ona duyduğum aşk hala orada, her zamankinden daha güçlü.
Ama acı ve pişmanlık içinde sıırılsıklam. Ona bakmak canımı
yakıyor ama yine de bakışlarımı kaçıramıyorum.

Yüzüne düşen soluk saçlarını nazikçe düzelttim. Onu alnından
usulca öpüyorum.

Sonra yataktan kalkıyorum.

Hiçbir kasını kıpırdatmıyor. Gittiğimi duymuyor.

Manyetik sürgünün yerine oturmasını dinleyerek kapıyı
arkamdan kapattım.

Yelena'nın kendi güvenliği için.

Zihnim açık ve her zamankinden daha odaklı. Önümde bir
satranç tahtası gibi dizilmiş ne yapmam gerektiğini
görebiliyorum.

Hiçbir zaman planlamacı, stratejist olmadım. Asla bu aileye
liderlik etmem istenmedi.

Ama babam öldü. Dante Paris'te. Nero bir hastane yatağında
yatıyor.

Bir tek ben kaldım. Bunu bitirebilecek tek kişi.

Babamın dün gece çatıda birbirimize karşı oynadığımızda söylediği şeyi hatırlıyorum:

Açılışı bir kitap gibi oynayın. Oyun ortası bir sihirbaz gibi. Ve oyunsonu bir makine gibi.

Bütün bunlar başladığında, kurallara göre oynadım. Her şeyi olması gerektiği gibi yaptım, Yenin ile görüşüm ve sözleşmeyi imzaladım.

Şimdi onun yerine sihirbaz olma zamanı. Onu şaşırtmanın ve şok etmenin zamanı geldi. Değer verdiği her şeyi o nasıl olduğunu anlamadan ellerinde toza çevirme zamanı gelmiştir.

Ve sonra sonunda. . . Herhangi bir makine kadar soğuk ve acımasızca hepsini öldüreceğim. Tereddüt etmeden, hatasız ve acımadan.

Artık Yelena'ya kızgın değilim. Onun da benim kadar aşk ve umuttan kör olduğunu anlıyorum. Ama tam olarak olduğu yerde en güvende. Bundan sonra olacakların bir parçası olamaz.

Onu hücrede sorguladığım gün Yelena ile doğruladığım bilgileri gözden geçiriyorum.

Alexei Yenin'in merkezde Kral olduğu satranç tahtasını, onu ölümüne koruyacak adamlarıyla güvenli bir şekilde çevrili olarak hayal ediyorum. Bir satranç maçında amaç, rakibinizin taşlarından Kral'ı savunmasız bırakacak kadar ele geçirmektir. Onu güvenli bir yerden çekmelisin.

Bir satranç oyununda her taşın bir puan değeri atanır. Puanların oyun üzerinde hiçbir etkisi yoktur; önemli olan tek şey Kralı ele geçirmektir. Ama bu size ne kadar iyi yaptığınıza dair bir fikir

verir. Diğer oyuncunun güçlerini ne kadar azaltmayı başardığınız.

Yenin'in adamlarını o parçalar olarak hayal ediyorum.

Düşük seviyeli *bratokları* elbette piyonlardır. Onda bu adamlardan bir düzine kadar var ve ana odak noktam onlar olmasa da öldürmem gerektiği kadarını öldüreceğim. Yenin ölürse tek başlarına intikam almaya gelmezler. Biri düğünde çoktan vurulmuştu: Bebek yüzlü şoför Timur.

Bir sonraki seviyede Yenin'in *boyevileri*, savaşçıları var. Bunlar onun Şövalyeleri olacaktı. Yelena, dört ana uygulayıcısı olduğunu söylüyor: Iov, Pavel, Denis ve Pyotr. Kilisede iki kişi öldürüldü: Sözde adam kaçıran Iov, triptik tarafından ezildi ve Adrian'ın silahıyla vurduğum adam Pavel. Kalan ikisi, St. Petersburg'dan eski bir çıplak parmaklı boksör olan Denis ve Yelena'nın babası onu Chicago'ya gelmesi için işe almadan önce kiralık bir serbest katil olduğunu söylediği Pyotr.

Sonra Yenin'in *tugayları var* - işinin belirli bir yönünden sorumlu teğmenler. Yelena en güvendiği yardımcılarının da düğünde olduğunu söylüyor: amcası Vale ve kuzeni Kadir. Vale beni vurmaya çalıştı ve onun yerine Yelena'yı vurdu. Muhasebe ve rüşvetle o ilgilenirken Kadir, Yenin'in seks kulüpleri ve striptiz kulüplerini Ukrayna ve Beyaz Rusya'dan taze kızlarla doldurmaktan sorumlu. O iki adam Yenin'in Piskoposları.

Adrian Yenin, Kraliçe — Yenin'in sağ kolu olarak düşünülebilir. Ama gerçekte, Adrian genç ve deneyimsiz ve özellikle gaddar değil. O daha çok bir Kale gibidir: belirli manevralar için önemlidir, ancak gerçekten çok önemli değildir.

Yenin'in en güçlü ve tehlikeli varlığı olan Kraliçe Rodion'dur. Aynı zamanda Yelena için en büyük tehdit. Onu ortadan kaldırmazsam, Yenin ve ben ikimiz de ölsek bile Rodion onun için gelecek. Bundan eminim.

Güçlerimi Yenin'inkine benzetiyorum.

Elimde, düğünden tamamen şans eseri zarar görmeden tek başına kurtulan Jace var. En güvendiğim kişi olduğu için onu hastaneye 7/24 Nero'nun odasını koruması için gönderdim. Nero'nun yanından ne sebeple olursa olsun ayrılmamasını, kapıdan içeri girmeye çalışan doktor ya da hemşire olmayan herkesi vurmasını söyledim.

Ayrıca, Matteo Carmine'nin iki oğlu da Nero'nun kapısının önündeki koridorda durmuş, asansörü ve merdivenleri izliyor. Nero en üst katta tutulduğu için bu, Yenin'in adamlarının başladıkları işi bitirmelerini engellemeli.

Carmine'ler, babama en sadık üç İtalyan ailesinden biridir. Diğer ikisi Marinolar ve Bianchiler. Bosco Bianchi tam bir aptal ama geçen sene onu zor durumdan kurtardığımız için bize borçlu. Antonio ve Carlo Marino güçlü dövüşçüler. Onları ve babamın en iyi üç uygulayıcısını kullanacağım: Stefano, Zio ve Tappo.

Stefano ellisini geçmesine rağmen amansız bir dövüşçü - son otuz yıldır babamın adına borçları tahsil ediyor. Zio, grubun en küçüğü ve nispeten deneyimsiz, ama o benim kuzenim ve birkaç yıl önce kız kardeşinin kalp ameliyatı için her türlü masrafı ödeyen babama son derece sadık. Tappo, bir infazcı için şaşırtıcı derecede küçüktür, ancak geldikleri gibi gaddardır. Rakiplerini tek yumrukla nakavt etmesiyle tanınan hafif sıklet bir MMA

şampiyonuydu. Ben bile ona meydan okumadan önce iki kez düşünürdüm.

Çok büyük bir ordu değil. Şimdi, babamın kaç adamının yaşlanıp daha az zahmetli görevlere yerleştiğini fark ediyorum. Çoğu şu anda işimizin inşaat veya konaklama kollarında çalışıyor. Artık neredeyse gangster bile değiller.

Endişelenirdim ama Mikolaj Wilk ve dört adamı da bende.

Braterstwo'yu herhangi birinin karşısına koyardım ve Miko'yu hepsinin karşısına koyardım. Ruslar kadar gaddar ve daha da kurnazlar.

Sabah erkenden, Yelena hücresinde uyurken, saldırımızı başlatmak için Mikolaj'ın malikanesine geri dönüyorum.

26

Yelena

Uyandığımda Sebastian gitmişti.

Sevdiğiniz kişiyi görmeyi umduğunuz çıplak bir şilte kadar boş bir şey yoktur.

Nereye gittiğini merak ederek uzun süre o boşluğa baktım. Ve geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum.

Ağır bedeninin yattığı çukura yuvarlandım ve saçının ve teninin kokusunun hâlâ üzerimde olup olmadığını anlamak için yüzümü yastığın yarısına gömdüm.

Önceki gece bir rüya gibi görünüyor.

Ağrıyan kaslarım bana her şeyin gerçek olduğunu hatırlattı. Sebastian ve ben hayvanlar gibi saatlerce seviştik. Hiçbir şeyi geri çekmeden kendimi tamamen ve tamamen ona verdim. Benden ihtiyacı olan her şeyi aldı ve karşılığında kendini geri verdi. Gerçek Sebastian. Karanlık ve kızgın ama hala bana aşık.

Onun olduğunu biliyorum. Gitmesini umursamadığına dair bir işaret olarak görmüyorum. Öyle olsaydı buraya hiç gelmezdi. Beni bu kadar saplantılı ve çaresiz bir şekilde beceremezdi.

Beni affetmek için yapması gerekeni yapıyordu. Beni tekrar geri götürmek için.

Bunların hepsini anlıyorum.

Ve şimdi nereye gittiğini anlıyorum.

Seks, aramızdaki uçurumu iyileştirdi. Ancak intikam ihtiyacını karşılamadı.

Temel ikilemimle bir kez daha yüzleşerek o yatağın üzerine oturuyorum.

Sebastian tanıdığım ve sevdiğim herkesi öldürmeye gitti.

Çoğunu gözümü kırpmadan kaybedebilirim. Bazılarının ölmesini bile isteyebilirim - örneğin Rodion.

Babamın öldürüldüğünü duymak hoşuma gitmeyecek ama kabul ediyorum. Kan sözleşmesini bozunca kendi ölüm fermanını imzaladı.

Ama Adrian. . . Adrian hala benim ikizim. Annem öldükten sonra ve ben Sebastian'la tanışmadan önce, bu gezegende beni seven tek kişi Adrian'dı. Hataları var ama beni her zaman teselli etmeye

ve korumaya çalıştı. O benim kardeşim ve ne yapmış olursa olsun onu sevmekten vazgeçemiyorum.

Bu yüzden burada oturup ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Tam olarak olduğum yerde kalıp kaderin karar vermesine izin mi vermeliyim?

Yoksa araya girip Sebastian'ı sonsuza kadar kaybetme riskini mi almalıyım?

Verdiğim zarara rağmen daha önce yaptıklarım için beni affetti. Kırdığım güvene rağmen.

Ama intikamına müdahale edersem. . .

Her şeyi yeniden mahvetme düşüncesi beni hasta ediyor. Tam olarak olduğum yerde kalmalıyım. Burada, tam Sebastian'ın beni istediği yerde olursam hiçbir şeyi mahvedemem.

Kendime söylediğim şey bu. Ta ki beynim, Sebastian'ın şu anda nerede olabileceği, ne yapıyor olabileceği düşünceleriyle bana eziyet etmeye başlayana kadar. Ve karşılığında babamın ne yapıyor olabileceği.

Ya Sebastian kendini öldürürse? Ya hepsi yaparsa?

Dünya etrafımda yanarken burada öylece oturamam.

Şilteden fırlayıp odayı arşınılıyorum. Sonra kendimi tekrar oturmaya zorladım. Sonra bir kez daha zıplıyorum.

İşkence çekiyorum, zihnim kafatasımın içinde, tıpkı vücudumun hücrede volta atması gibi, dönüp duruyor.

Saatler bu şekilde geçiyor. Greta'nın le yemeği için geleceğini biliyorum. Eğer oyunculuk yapacaksam, bunu bir an önce yapmalıyım. Her şeyi yapabileceğimi varsayarsak.

Kendimi karar vermeye zorlayarak son kez yatağa oturdum. Kalmak mı yoksa gitmek mi? Harekete geçmek mi yoksa beklemek mi?

Sonunda doğru bir seçim olmadığını anladım. Sebastian'ı ve kardeşimi kurtaracak gücüm yok, gerçekten değil. Ve pişmanlıktan kaınma yeteneği yok. Sonuç benim elimde değil. Tek yapabileceğim denemek.

Bu yüzden sessizce yatağın üzerine oturuyorum, sonunda beynim ve vücudum sakinleşiyor. Elimi yastığımın altına soktum ve bir tarafı hâlâ yapışkan olan çıkartmayı buldum. Neyse ki dün gece Sebastian'la bu odayı yerle bir ederken aklıma kaybetmedim. Etiketini elimde, avucumla kalam arasında saklayarak tutuyorum.

Sadece birkaç dakika sonra, Greta hücreye girerken kapının gıcirtısını duydum. Kolları ağır yemek tepsiyiyle dolu olduğu için kapıyı arkasından kapatmıyor. Tepsiyi yatağın yanına taşıyor ve koymak için dizlerini büküyor.

Tepsiye uzanıyormuş gibi yaparak süt bardağını devirdim.

"Ah zr dilerim!" Ağlarım. "Havlu almama izin ver."

Lavabodan bir el bezi alıyormuş gibi yaparak yataktan fırladım. Açık kapı çerçevesinin yanından geçerken manyetik sürgünün yerine oturduğu deliğin üzerindeki çıkartmaya bastırıyorum. Bardağı düzeltmekle ve sandviimi kurtarmaya çalışmakla meşgul olan Greta hiçbir şey fark etmiyor. Ona el bezimi getirdim ve dökülen sütü temizlemesine yardım ettim.

Ben yemek yerken o benimle oturuyor.

Biraz gergin görünüyor. Sanırım benim için endişeleniyor.

Bana tereddütle, "Dün gece Sebastian'la konuştun mu?" diye sordu.

"Evet söylerim. "Buraya geldi."

"Öylemiydi . . . verimli bir sohbet?"

"Evet söylerim. "Eninde sonunda bir anlaşmaya varacağımızı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Greta, yüzü rahatlamış bir ifadeyle. "Zaman verildiğinde Sebastian'ın tüm bunları aşabileceğini biliyordum. Yelena'nın iyi bir kalbi var ve seni çok seviyor, sevdiğini biliyorum."

Benim için yaptığı onca şeyden sonra Greta'yı aldattığım için üzülüyorum.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım.

Ben de onu seviyorum Greta, dedim ona. "Ne olursa olsun."

Greta başını salladı, sonra eğilip sargılı omzuma dikkat ederek bana sarıldı.

Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, dedim ona.

"Ah," diyor, minnettarlığımı bir sineği eziyormuş gibi savurmak için elini sallayarak. "Mühim değil."

"Bana göre bir şey," diyorum.

Dakikalar içinde temizlediğim tepsimi, önceki geceki faaliyetlerden gözü dönmüş halde alıyor.

"Daha fazla süt ister misin?" bana soruyor

"Hayır," diyorum. "Mkemmeldi."

Hücreden çıkar, kapıyı arkasından kapatır. O, manyetik kilidin normal dönme sesini çıkardığını fark etmese de -ben fark ediyorum, çünkü dikkatle dinliyorum- ama buna eşlik eden sürgü şakırtısı yerine oturmadan. Kapı erevesindeki çıkartma tarafından engellendi.

Greta'nın yukarıda olduğundan ve geri gelmediğinden emin olmak için tam yirmi dakika bekledim.

Sonra kapıya doğru yürürüm ve çekerim.

Menteşeleri üzerinde kolayca açılır.

Karanlık koridora baktım, kalbim ağzımda atıyordu.

Bunun hakkında düşünmeme gerek yok - ben zaten kararımı verdim. Derin bir nefes alarak hücreden çıktım.

27

sebastian

Sihirbaz olma zamanı .

Alexei Yenin'in sahip olduğ her şeyi alıp yok etmenin zamanı geldi.

Ona doğrudan saldırmamı bekliyor. Kana susamışlığımın onu bulup öldürmek için her şeyi yapacak kadar kr olduğmu düşünüyor.

Bunun yerine, aynı anda üç hedefe saldırı başlatacağım. Hiçbiri Yenin değil.

Yelena ile sohbetim sırasında, ailemin aslında Yenin'in operasyonlarını ne kadar az anladığını fark ettim. Onun uyuşturucu ve silah ticareti şehrin batı köşesiyle, çevredeki diğer gruplar tarafından kontrol edilen bölgeyle sınırlı olduğu için önemsiz biri olduğunu düşündük.

Ancak operasyonu düşündüğümünden çok daha büyük.

Parasını üç ana yoldan kazanıyor: yasadışı kumar, porno üretimi ve şehrin batısındaki bir rüzgar çiftliği.

Bildiğimiz kumar, çünkü ailem şehirdeki en büyük poker yüzüğünü yönetiyor. Yenin'in yan tarafta bir spor bahisleri operasyonu yürüttüğünü biliyorduk ama ölçeği hafife aldık.

Yelena bana, Yenin'in parasını bahislerden kazanmadığını söyledi. Kârını, yüzde iki yüz faiz oranında bahis oynamak için borç vererek yapıyor. Sonra, kaçınılmaz olarak hepsini kaybeden talihsiz kumarbazlardan acımasızca toplar.

Parayı yerel olarak ödünç vermesine rağmen, işlemleri neredeyse tamamen çevrimiçi olarak gerçekleşir. Uygulayıcıları tahsilatlarla ilgilenirken, Bensenville'deki bir depoda çalışan Rus programcılardan oluşan bir ekibi var.

Şimdiden Nero'yu özlüyorum - Yenin'in ağını asil bir şekilde mahvetmek için ne yapacağını çok iyi biliyordu. Muhtemelen uzaktan hackleyebilirdi. Ancak Nero zar zor bilinçli ve kesinlikle çalışmıyor. Bu yüzden kendim çözmek gerekecek.

Porno üretimi de aynı şekilde bir sürprizdi. Yenin'in Ukrayna ve Romanya'nın daha fakir bölgelerinden kız ithal ettiğini biliyorduk, ama bunun sadece iç karartıcı küçük genelevini doldurmak için olduğunu düşündük. Bana kızların aslında fetiş videoları çekmeye alışkın olduklarını ve aynı şekilde OnlyFans ve Pornhub aracılığıyla çevrimiçi olarak sattığını söyleyen Yelena'ydı.

Son olarak, rüzgar çiftliği var. Görünüşe göre bu yepyeni bir girişim. Yelena, kulak misafiri olduğu küçük parçalara ve ağabeyinin ona anlattıklarına dayanarak bana açıkladı.

"Bu yeni bir endüstri" dedi, "Yani kötü bir şekilde düzenlenmiş. Yüksek fiyatlarınız, karmaşık finansmanınız var. Ve sonra devlet sübvansiyonları var. Adrian, yeşil enerji hibeleri alarak ve fonları cebe indirerek yalnızca bu yıl on milyon doları gözden kaçırdığını söyledi. Dışarıda sekiz tane yel değirmeni olması gerekiyor ama aslında sadece ikisi çalışıyor."

Üç nakit kaynağını da aynı anda yok etmeyi planlıyorum. Mikolaj ve ben saldırıyı dakikasına kadar ayarladık.

Mikolaj ve adamları spor bahisleri halkasını devirecekler.

"Sunucuları yok etmeden önce sistemi sildiğinden emin ol," dedim ona. "Yalnızca birkaç yeni bilgisayar maliyetiyle tekrar çalışmaya başlamasını istemiyoruz."

Endişelenme, dedi Miko umursamazca. "Wroclaw'dan bir çocuk getiriyorum. On beş yaşına geldiğinde Savunma Bakanlığı'ndan silah şemaları çalışıyordu. Bu yüzden, Yenin'in koştugu her şeyin üstesinden gelebileceğinden eminim."

Antonio ve Carlo Marino'yu Yenin'in genelevine kızları temizlemeleri ve derme çatma film stüdyosunu yakmaları için gönderdim.

"Bosco Bianchi'yi getirin" dedim onlara. "Ama onu kızların yanına yaklaştırma."

"Onlarla ne yapmamızı istiyorsun?" dedi.

"Bırak gitsinler. Ya da yeni bir iş isterlerse 48. Cadde'deki Bareback'e gidebileceklerini söyleyin - Lorenzo her zaman işe alıyor."

"Bosco'yu getirmek zorunda mıyız?" Antonio kaşlarını çatı.

"Evet dedim. "O hiç yoktan iyidir."

Carlo, "Önce onu içeri sokacağız," diye homurdandı, "böylece birimizi kazara arkadan vurmasın."

Stefano, Zio ve Tappo'yu rüzgar çiftliğine götüreceğim.

GİTMEDEN ÖNCE , üç infazcımı South Shore inşaatının son aşamasına götürüyorum. İki işaretsiz beyaz inşaat minibüsü ve bir ton nitrogliserin bulduk.

Yıkım ruhsatlarına sahip olmanın güzel yanı, çok çeşitli patlayıcılara yasal erişimdir.

Şimdi, inşaat uzmanı değilim - çeşitli sendikalar ve taşeronlarla irtibat kurmak bir yana, mürettebatımızın çoğuna nezaret eden Dante'ydi. Ama her zaman ilgilendiğim bir şey varsa, o da boku havaya uçurmaktı.

South Shore'da yeni inşaata başlamadan önce mevcut tüm elik fabrikalarını yıkmak zorunda kaldık. Hepsi için oradaydım - suçlamaları ayarlamak, zamanlamayı senkronize etmek ve patlatmak.

Bir binayı yıkmak sadece bomba yerleştirmekle ilgili değildir. Mevcut yapıyla çalışmanız gerekir, böylece her şeyi olabildiğince temiz ve etkili bir şekilde yıkabilirsiniz.

Bir yapıyı yıkmanın dört ana yolu vardır: i içe geçme, i patlama, kademeli çökme ve rüzgar türbinleri için kullanacağım teknik: devrilme. O pislikleri sonuna kadar indirmek istiyorum ve bunu sessizce yapmak istemiyorum.

Sekiz türbinle dolu araziye çıkarken Stefano'ya durup kenara çekmesini söylüyorum. Sadece tek şeritli bir yol, her iki tarafında çitle çevrili alanlar bulunan bu yöne doğru gidiyor. Türbinler, biçilmiş çimenlerin üzerinde huzur içinde otlayan uysal kahverengi ineklerle dolu bir otlakla aynı alanı paylaşıyor. Yolun karşısındaki sığır ızgarası, ineklerin ait olmadıkları yerlere gitmelerini engelliyor.

Sığır ızgarası basit bir yapıdır: enlemesine bir metal çubuk ızgarası ile kaplanan yolda bir knt. Kolayca açıp altındaki boş alanı ortaya çıkardım. Zio, bölgeyi uzak bir fnyeye bağlı jelatin patlayıcılarla doldurmama yardım ediyor.

"Birkaç ineği havaya uçuracak mısın?" diye sordu Zio, dağınık saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Zio sadece yirmi yaşında ve sürekli uykulu bir görünüme ve bütün gün çalışan bir taşcının buruşuk kıyafetlerine sahip. Ama göründüğünden çok daha zeki.

"Onun gibi bir şey," diyorum.

Ağır metal ızgarayı yerine yerleştirdikten sonra türbinlere doğru devam ediyoruz.

Ayrılarak, saldırılarımızı her yapının tabanına yerleştirdik. Hafif esintide sadece iki türbinin kanatlarının döndüğünü fark ederek her birini kendim kontrol ediyorum. Diğerleri öldü, tıpkı Yelena'nın dediği gibi. Sekizi de hırpalanmış ve çökmüş görünüyor ve bakımsız. Bunlar üç milyon dolarlık makineler - ya da en azından yeniyken öyleydiler. Eminim Yenin boktan enerji operasyonunu kurarken onları çalmak için almıştır.

Türbinleri uzaktan defalarca görmeme rağmen, daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Beklediğimden çok daha büyükler - neredeyse doksan fit boyunda ve tabanda on beş fit eninde. Bol miktarda nitrogliserin getirdiğime sevindim.

"Hazır mıyız?" Tappo gergin bir şekilde bana soruyor.

Patlayıcılara büyük bir güvensizlikle bakıyor. Kimse Tappo kadar korkusuz bir dövüşçü değil ama o elleriyle çalışmayı tercih ediyor. Patlayıcılara güvenmiyor ve Stefano minibüsün arkasındaki nitronun hepimizi yok edeceğini düşünerek bir çukurun üzerinden her geçtiğinde neredeyse derisinden fırlıyordu.

"Evet," diyorum. "Geri kalanımız siper alırken sen bombaları patlatmak için burada kal."

"Ciddi misin?" ağlıyor, yeşil görünüyor.

Hayır, seni aptal, bende bir fünüye var, dedim ona, uzaktan kumandayı kaldırarak.

"Oh, siktir git," diye homurdandı, oldukça uzağa park ettiğimiz minibüslerin arkasına geçmek için çabalıyordu.

Diğerleri siper alırken ben de daha iyi görebilmek için minibüsün tepesine çıkıyorum. Şarapnel riskini almayacak kadar geride olduğumuzdan oldukça eminim ve gösterinin tadını çıkarmak istiyorum.

Türbinler tarlada duruyor, bu mesafeden solgun ve ürkütücü, gökyüzüne karşı kontrast oluşturan bir pervane mezarlığı gibi. Ateşleyiciye basıyorum.

Bir an hiçbir şey olmuyor. Ardından, sekiz türbinin hepsinin tabanında, havada açılan parlak alevli çiçekler gibi patlamalar çiçek açar.

Tabanda sondaj delikleri açtık, patlayıcıları kulelerin doğu tarafında yoğunlaştırdık, böylece türbinler aynı yönde devrilecekti. Çeliğin yırtılma sesi öfkeli bir çığlık gibidir - ardından 164 tonluk metalin gök gürültüsü aşağı yuvarlanır. Gökyüzüne sekiz sütun duman yükseliyor.

Zio, sonrasını net bir şekilde görmek isteyerek yanıma tırmandı.

"Lanet olsun," dedi yumuşak sesiyle. "Ne güzel, değil mi?"

"Benim için," diyorum.

"Yangın yüzünden mi yoksa Yenin'i gerçekten kızdıracağı için mi?"

"İkisi de," sırtıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" Stefano yerden titriyor.

"Bekleyeceğiz," diyorum.

Kırk dakika sonra, engibeli yolda kükreyen siyah bir Mercedes SUV geliyor. Hızla gidişini izliyorum. Aracı tanıyorum ama kimin sürdüğünü seçemeyecek kadar uzaktayım.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil.

SUV sığır ızgarasının üzerinden geçerken, ikinci fünüyedeki düğmeye basıyorum.

Patlama arabayı havaya fırlatır ve uçtan uca ters çevirir. Bir hendekte durmadan önce dört kez yuvarlanır.

"Gidip kim olduğuna bir bakalım," diyorum adamlara.

İki minibüse binip enkaza doğru gidiyoruz.

İçerideki herhangi birinin karşılık verecek durumda olduğundan şüphe duysam da, elimde silahla buruşuk Mercedes'e yaklaştım. Gerçekten de sürücü ölmüş, başı direksiyona dönük ve boş gözleri bana bakıyor. Yanındaki yolcu da benzer bir durumda, yüksek hızda kafasının yan cama bağlanmasını engelleyen hava yastığına bastırılmış.

Ama arkadan birinin inlediğini duyuyorum.

Kapı derinden çökmüş ve açılması neredeyse imkansız. Kapıyı açmak için Stefano ve benim birlikte çekmemiz gerekiyor.

Arka koltuktaki adam, cam parçalarının gömülü olduğu kesiklerle kaplı. Yüzü o kadar kanlıydı ki onu tanımam bir dakikamı aldı. Ben Vale Amca, Yen'in'in kardeşi. Yelena'yı vuran pislik.

Kolundan tuttum ve kolun en az iki yerinden kırık olduğu gerçeğini göz ardı ederek onu araçtan çıkardım. Ayakta duramayarak çakılların üzerinde yuvarlanarak çılglık atıyor.

Botumu onu sırtına itmek için kullanıyorum.

"Telefonunu getir," diyorum Tappo'ya.

Tappo, şanssız bir şekilde ceplerini arar.

"Burada," diyor Zio, telefonu arka koltuğun enkazından alırken.

Ekran bir düzine yerden çatlamış ama hala çalışıyor.

"Parola nedir?" Vale'ye soruyorum.

Vale kanlı dişlerinin arasından, "Lanet olası annen cehennemde yanıyor," diye hırladı.

Silahımı kaldırıp onu sağ diz kapağından vuruyorum.

Yolda kıvranan bir kurt gibi uluyor.

"On bir mermim daha var," dedim sakince. "Kardeşine zaten faydası olmayacak bir şey için köpek gibi ölmene gerek yok."

"Seni kahrolası *guido* parçası-"

Silahı tekrar kaldırıyorum.

"1974!" diye bağırıyor.

Silahı indirdim ve kodu giren Zio'ya başımı salladım. Telefon ekranının kilidi açılır.

"İyi seçim," diyorum.

Kafasına, tam gözlerinin arasından vuruyorum.

"Merhamet yok, ha?" Stefano tek kaşını kaldırarak diyor.

"Bu *merhametti* ," dedim ona.

Telefonum cebimde titriyor. çıkardım. Mikolaj'ın numarası ekranda.

"Nasıl gitti?" ona soruyorum

"Elbette hatasız. Sunucularını sildik. Depoyu yaktı. Ve defterlerde tuttuğu her kuruşu kişisel hesabıma aktardı. Neredeyse on iki milyondur - senin payını havale edeceğim."

"Çok cömert," diyorum.

Mikolaj soğukkanlı, kesik sesiyle, "Basit bir adalet," diyor. "Elde ettiğin diğer ganimetler için de aynısını yapacağına eminim."

"Yapacağım," katılıyorum.

Diğer hatta Carlo Marino'yu gördüğüm için onun aramasına geçiyorum. Nefesi kesiliyor ve acı çekiyor.

"Sorunlar mı?" ona soruyorum

"Birkaç tane," diye itiraf ediyor. "Beklediğimizden daha fazla adamları vardı. Bosco, Durak'ı oynayan Bratva ile dolu bir odaya hata yaptı.

"Onu vurdular mı?"

"HAYIR. Koşarak camdan atladı. Sürekli yaşayan boku kendi içinden çıkardı ve omzunu yerinden çıkardı, ama bunun dışında iyi. Aslında - oldukça iyi bir dikkat dağıtmaydı. Onu yakalamaya çalışırken ben ve Antonio ateş etmeye başladık."

"Darbe yemişsin gibi konuşuyorsun," dedim, Carlo'nun sesindeki gerginliği duyarak.

"Evet," diyor, "Ama Bratva tarafından değil. Aşağıya indik. Kızların çoğu çoktan kaçmıştı çünkü üst kattan silah sesleri duydular ve korktular. Ama içlerinden biri bir gardiyanın kafasına tavayla vurdu ve silahını aldı. Beni vuran o. Onları

öldürmeye çalışmadığımızı anlayınca kötü hissetti. Üzgünüm, kurşunu silaha geri koymaz ama."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Dr. Bloom'u görmek için."

"Güzel," başımı salladım.

"Bosco beni tek kollu kullanıyor, o yüzden başarabilecek miyim göreceğiz. Antonio'yu yolunuza geri göndereceğim."

"Peki. Sonra konuşuruz."

telefonu kapatıyorum. Şimdiye kadar çok kötü değil. Ama bu sadece başlangıç. Ben hamlemi yaptım. Şimdi sıra Yenin'de. Onu yeterince tehdit ettiysem, güç parçalarını göndermesinin zamanı gelmiştir.

Bir kez elendiler. . . kral korumasız kalacak.

28

Yelena

Sebastian'ın evinden gizlice çıkmak çok da zor değil . Greta'yı duymak çok kolay, çünkü temizlikle uğraşırken, özellikle de kendi kendine mırıldanırken sessiz olmak için hiçbir çaba göstermiyor.

Şu anda en üst katta, muhtemelen müzik odasının tozunu seslerinden alıyor. Çiçek parfümünün hafif kalıntılarıyla bu parlak, güneşli alanı hayal etmek beni ürkütüyor. Sebastian beni annesinin odasına, bu evdeki en değerli yere götürdü. Benden hiçbir şey saklamadı. En başından beri her şeyi paylaştı.

Keşke ben de aynısını yapsaydım.

Ön kapıdan çıkıp gitmeyi planlamıştım ama şimdi bu planı yeniden gözden geçiriyorum. Üzerimde çiçekli bir pijama takımı var. Doğru, Chicago sokakları çok daha garip şeyler gördü, ama ben çıplak ayakla dolaşmak istemiyorum.

Gıcırdayan merdivenlerde olabildiğince sessiz hareket ederek yatak odalarının çoğunun bulunduğu ikinci kata çıkıyorum. Sebastian'ın odasını ziyaretimden, tüm Gallo kardeşlerin çocukluk yatak odalarını hala evde yaşadıkları zamanki gibi tuttuklarını gördüm.

Aida Gallo'ya ait olan odayı arıyorum.

Babam düğünde Griffin'leri istemediği için onunla hâlâ yüz yüze tanışmadım. Rakamları kendi lehine tutmak için onları yasakladığını şimdi anlıyorum. Sanırım Kolya Kristoff'un öldürülmesine neden olan aynı hatayı iki rakip aileye aynı anda saldıracak yapmak istemedi. Acaba en yakın müttefikleriyle kan yeminini bozduktan sonra Griffinlerin onunla ittifak yapacağına inanacak kadar yanılıyor mu, yoksa onlarla birbiri ardına savaşmanın daha kolay olacağını mı düşünüyor?

Umarım asla öğrenmez. Umarım Sebastian, Griffin'lerle karşı karşıya gelme fırsatı bile bulamadan onu sonsuza kadar ezer.

Ama şimdi bunu düşünemem. Kaçışımı bitirmeliyim.

Evin en küçüğü olan Seb'inkinin hemen yanındaki yatak odasına giriyorum.

Bu odanın Gallo'nun tek kızına ait olduğunu asla bilemezsin - açıkça kadınsı bir şey içermiyor. Duvarlardaki çizik ve eziklerden

ve kapının arkasındaki yamalı delikten, burada daha çok bir Tazmanya canavarı yaşamış gibi görünüyor. Bir bacak yataktan kırılmış, çerçeveyi dik tutmak için ters çevrilmiş bir süt sandığı yerine itilmiş. Solumdaki duvar zımbalanmış albüm kapakları ile kaplı ve sağındaki duvarda Hugh Hefner Way'den çalıntı bir sokak tabelası var. Bu, Aida'nın bir hayran olduğunu mu gösteriyor, yoksa Hefner'ın bir işareti hak etmediğini düşünüyor mu, tahmin edemedim.

Randevu müzayedesinin olduğu gece Aida ve kocası Callum Griffin'i gördüm. Seb ile aynı masayı paylaştılar. Sebastian'a bakarken dikkatim dağılmıştı ama yine de Aida'da bakışları ona doğru çeken bir tür galvanik enerji vardı. Onu şimdi bu odada hissedebiliyorum - şimşekli bir fırtınadan sonra havada kalan yük gibi.

Sonunda o ve ben tanıştığımızda, bunun arkadaş olarak olacağını düşünmüştüm. Belki kız kardeş olarak bile.

Bunun yerine tüm Galloların yapması gerektiği gibi benden nefret edecek. Benim yüzümden yetim kaldı.

Dolabını açıyorum. Kıyafetlerinin çoğu çıkarılmıştı, ama birkaç tişört hâlâ eğri askılardan sarkıyordu ve bir çift pis eski spor ayakkabısı da köşede karmakarışık. İşin garibi, bir spor ayakkabı diğerinden çok daha kirli.

Omzu yırtılmış eski bir Van Halen tişörtü ve hırpalanmış Converse giydim. Çok küçükler - Aida benim gibi bir dev değil. Ama hiç yoktan iyidirler. Pijama pantolonum yetecek çünkü şort bırakmamış.

Bunu sıraladıktan sonra başımı kapıdan dışarı uzatıp Greta'yı dinledim. Hâlâ en üst katta, temizlik yaparken "You Can't Hurry Love" şarkısını mırıldanıyor. Merdivenlerin en çok gıcırdayan ortasına basmamaya çalışarak hızla merdivenlerden aşağı iniyorum.

Galloların evlerinin altında bir garaj dolusu araba olduğunu hatırladığımda ön kapıya yönelmek üzereydim. Sebastian bunu tura dahil etmedi ama bana kardeşi Nero'nun mekanik olan her şeye olan hayranlığından bahsetti. Aslında, muhtemelen bu yüzden hücrem her zaman biraz benzin kokardı - garajın hemen altında olmalıydı.

Merdivenlerden aşağı inmek içimi korkuyla ürpertiyor. Orada kilitli kalmak pek hoş değildi. Kuyu . . . birkaç istisna dışında.

Beni bir tür mahzene götüren yanlış bir dönüş yapıyorum ve sonra adımlarımı takip edip garajı buluyorum.

İyi aydınlatılmış ve titizlikle temiz, her alet düzgün bir şekilde uygun yerde dizilmiş. Çoğu eski model bir araba veya motosiklet içeren bir düzine ayrı yatak var.

Nasıl sopa kullanılacağını bilmiyorum ve benden daha yaşlı bir Mustang bulmaya çalışmakla ilgilenmiyorum. Bu yüzden buraya da tamamen normal bir BMW'nin park etmiş olduğunu görünce rahatladım. Anahtarların kontakta olması için dua ederek kapıyı açtım. Onun yerine bardaklıkta beni beklerken buluyorum onları.

Rahat deri koltuğa kaydım, burun deliklerime odunsu bir narenciye kokusu doldu. Enzo Gallo'nun arabasına bindiğimi fark edince ellerim direksiyonda donup kaldım. O kolonyayı hatırlıyorum. Koyu renk saçlarında şok edici beyaz çizgiler olan,

kaliteli yün bir takım elbise giymiş seçkin bir yaşlı adamın görüntüsünü canlı bir şekilde geri getiriyor. Gülümsemesinin bıyıklarının kenarlarını nasıl yukarı kaldırdığını, kalın kaşlarını gözlerinin üzerine indirdiğini hatırlıyorum. Yeni dairem için bana kuyruklu piyano aldığında gülümsedi. Şu anda Sebastian'la birlikte kalmam gereken daire. . .

Anahtarları kontağa takarken elim titriyor. Motoru çalıştırıyorum, garaj kapısı otomatik olarak açılıp sokağa çıkmamı sağlıyor.

Nereye gideceğimden emin değilim.

Adrian şu anda herhangi bir yerde olabilirdi - Sebastian ve babamla aynı şey.

Aklıma gelen tek şey babamın evine gitmek.

evim olarak görmüyorum . Başlamak için asla ev gibi hissetmedim. Ayrılırken, bir daha geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

O eve doğru araba sürmek, hücreye doğru merdivenlerden inmekten beter.

Huzurlu, ağaçlıklı sokak gözüme çekici gelmiyor. Sanki bakımlı mükemmelliği, babamın yüksek taş duvarlarının ardında saklanan yozlaşmanın bir işaretiymiş gibi içimi korkuyla dolduruyor.

Saklanıp bekleyebilmek için komşumun garaj yollarından birine girmeyi planlamıştım. Bunun yerine, bir güneş gözlüğü alıp yüzüme takmam ve güneşliği indirmem gerekiyor çünkü Rodion'un Escalade'inin doğruca bana doğru geldiğini

görüyorum. Arabamı durduramıyorum ya da dönemem, çok geç - sabit bir hızda sürmek dışında bir şey yaparsam fark edecek.

Yaklaştıkça yaklaşmak bir işkence. Araçlarımız aramızda sadece birkaç metre olacak şekilde geçecek. Arabasına mı baksam yoksa gözlerimi dümdüz karşıya mı çevirsem karar veremiyorum.

Bakmamak elde değil.

Arabayı süren kardeşim Adrian'ı ve yolcu koltuğunda oturan Rodion'u görünce şaşırdım. Arabalarımız geçerken arkalarına bakmasınlar diye GPS'e bir şey giriyorlar.

Bir sonraki garaj yoluna giriyorum, kalbim göğüs kemiğime karşı çılgınca güm güm atıyor.

Ağabeyimin şimdi nerede olduğunu biliyorum ama babamın av tüfeğine binen saldırı köpeği varken onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Sonra, fark etmeyecekleri kadar uzaklaştıklarını düşündüğümde, garaj yolundan geri geri çıkıyor ve onları takip ediyorum.

Başka bir arabayı takip etmek sinir bozucu. Çok yaklaşırsam, kesinlikle fark edeceklerdir. Ama geride kalırsam, bir sonraki ışıktaki ya da köşeyi döndüklerinde onları kaybederim.

Rodion araba kullansaydı, dikiz aynasında sürekli olarak BMW'yi fark edeceğinden emin olurdu. Şans eseri, erkek kardeşim daha az deneyimli ve daha az gözlemci.

Adrian'ın neden araba kullandığı başlı başına bir soru. Şaşırdım, sadece Eski Şehir'e doğru ilerlerken onları takip edebiliyorum.

Sonunda, Escalade kaldırıma yanaşıyor. Ben de arabamı bir teslimat minibüsünün arkasına saklayarak kenara çekiyorum. Neler olduğunu görebilmek için yolcu koltuğuna tırmanmam gerekiyor.

Rodion, omzuna astığı uzun, siyah, dikdörtgen bir çantayla Escalade'den iniyor. Bir balık n' cips dükkanı ile bir apartman binası arasındaki ara sokağa doğru yürümeye başlar.

Hızlı bir rahatlama hissediyorum - Rodion gittiğine göre, ağabeyimin yanına gidip kenara çekmesini sağlayabilirim. Eğer baş başa konuşabilirsek, eminim onu babamın düğünden sonra bir araya getirmeye çalıştığı her ne kadar saçma plandan vazgeçmeye ikna edebilirim.

Arabanın motorunu bir kez daha çalıştırmaya hazır olarak koltukların üzerinden geriye doğru kayıyorum.

Sokağın karşısına bakıp damarlarımda kanımı donduran bir şey görene kadar.

Midtown Medical'in tam karşısındayız.

Nero Gallo o hastanede, en üst kattaki özel bir odada. Altı kurşun yarısından iyileşme sürecinde bir yatakta yatıyor, temelde çaresiz.

Eminim Sebastian'ın ağabeyinin çevresinde konuşlanmış bir sürü koruması vardır.

Ama Rodion'un başladığı işi bitirmeye ve Nero'yu öldürmeye niyetli olduğundan da aynı derecede eminim. Başka neden burada olsun ki?

Adrian'ın arabası kaldırımından uzaklaşıyor. Eğer kardeşimin peşinden gideceksem, bunu şimdi yapmalıyım. Bu onunla konuşma şansım.

Eğer bunu yaparsam. . . Nero'yu Rodion'un insafına bırakacağım. Ve Rodion'un hiç merhameti yok.

Daha tam olarak karar veremediğim yolcu tarafının kapısını açıp arabadan atlıyorum. Rodion'un gözden kaybolduğu yönü takip ederek ara sokakta aceleyle ilerliyorum.

Bir an kafam karıştı - hangi yöne gittiğini göremiyorum. Uzun bir ara sokak. Bu kadar çabuk ortadan kaybolmamalıydı. Belki de gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başlamıştır?

Ben de köşeyi döndüğünü düşünerek ara sokaktan aşağı koşmak üzereydim ama sonra yukarıdan bir itişme sesi duydum. Yukarı baktığımda, apartmanın yangın merdivenine tırmanan Rodion'un karanlık, hantal şeklini görebiliyorum.

Kahretsin. Çatıya çıkıyor.

Yangın merdiveni kısmen geri çekilmiştir. Merdiveni kavramak için olabildiğince yükseğe zıplamam ve sonra kendimi yukarı çekmem gerekiyor. O kadar uzun olmasaydım, ona hiç ulaşamazdım.

Rodion beni duymasın diye homurdanmalarımı minimumda tutmaya çalışıyorum. Titreyen, takırdayan merdiveni tırmanmaya başlamadan önce onun tamamen çıkmasını bekledim. Aşağıya bakıp beni görürse, mahvolurum.

Çıktığım her katta ellerim daha çok terliyor. Bina yirmi kat yüksekliğinde olmalı. Burada olmaktan hoşlanmıyorum, biraz

bile. Dönme Dolaba veya Skybox'a çıkmak yeterince kötüydü ama en azından bunlar kapalı alanlardı. Yangın merdiveninin korkuluğu zar zor belime kadar geliyor. İğrenç metal kenardan devrilmenin ne kadar kolay olacağını feci farkındayım.

Kaldırım altımdan çekilirken aşağı bakmamaya çalıştım. Burada esintiyi hissetmemeye ya da bulutların yukarıdan ne kadar yakından görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum.

Rodion'un nereye gittiğini görmek için çatıya baktım. Bir an sonra, onu binanın diğer tarafında, bir tür üç ayaklı cihaz kurarken gördüm.

Çantasından bir keskin nişancı tüfeği çıkarırken ağzım çöl gibi kurudu. Rodion, Nero Gallo'yu hastane penceresinden vurmaya planlar.

Birini arayacak bir telefon bulabilmek için çılgınca yangın merdiveninden aşağı koşmayı düşündüm: polisi veya Sebastian'ı. Ama bunun ne kadar yararsız olacağını zaten biliyorum. Nero, kimse buraya gelmeden çok önce ölmüş olacak.

Ona yardım edebilecek tek kişi benim.

Çatıya çıkmak bile istemiyorum. Bütün vücudum bunu yapmamam için bana bağırıyor.

Çatı düz ve açık, çevresinde sadece iki ayaklık yükseltilmiş bir beton çıkıntı var. Duvar yok, korkuluk yok, beni kenardan düşmekten ve düşmekten alıkoyacak hiçbir şey yok. Aşağıdaki binadan birkaç havalandırma davlumbazı görünüyor, ama bunun dışında burada hiçbir şey yok.

Kuyu . . . hemen hemen hiçbir şey. Bina eski ve kötü durumda. Birkaç yerde, çevre çöküyor. Bana en yakın köşede, yaklaşık bir tuğla büyüklüğünde gevşek bir beton parçası görüyorum. Gözlerim, keskin nişancı tüfeğini sehpası üzerindeki yerine yerleştiren Rodion'a sabitlenmiş halde sessizce hareket etmeye çalışarak ona doğru süründüm.

Çatıda dolaşan güvercinleri de ürkütmemeye çalışıyorum. Cıvıldamaları ve çırpınmaları, etrafta sürünerek çıkardığım gürültüyü gizlemeye yardımcı oluyor. Bunun için minnettarım. Ama onları korkutursam, Rodion kesinlikle geri döner.

Sessizce, beton yığınının kurtuldum. Elimde ağır ama keşke daha büyük olsaydı. Rodion bir canavardır. Onu alt etmek için sadece bir şansım olacak.

Şimdi yüzükoyun yatıyor, tüfeğin görüş alanından bakıyor. Yolun karşısına, ta hastaneye bakıyor. Göremeyeceğim kadar uzakta ama Nero Gallo'yu yatağında solgun ve hareketsiz yatarken hayal edebiliyorum. Belki de yanında Camille vardır.

Elini tutuyor olabilir. Sevgilisinin kafasının her an bir kan sisi içinde kaybolabileceğinden tamamen habersiz.

Rodion'un devasa çerçevesine gizlice yaklaşıyorum. Red Light, Green Light'ın olabilecek en kötü versiyonu. Ayakkabım her an bir çakıl taşı ya da bir parça kırık camı kırabilir ve Rodion dönebilir.

Neyse ki namlusunu ayarlamaya, nişangahı tekrar kontrol etmeye ve parmağını tetiğe dolamaya dalmış durumda.

O kadar yakınım ki giysilerindeki bayat sigara kokusunu ve iğrenç kolonyasını alabiliyorum. Betonu iki elimle sıkıca

kavradım, kaldırdım ve kafasının arkasına çarpmaya hazırlandım.

O sırada güvercinlerden biri, kanatlarını darbeli bir şekilde patlatarak çatıdan havalanır. Belki bir şey onu korkutmuştur. Belki de beni ölü görmek istemiştir.

Rodion'un kafası dönüyor. Şişkin, kan çanağına dönmüş bakışlarıyla beni düzeltti. Ne olursa olsun kafasını ezmeye çalıştım, ama yuvarlanarak benden uzaklaştı ve beton, omzuna sadece bir bakış atarak vurdu. Onu devre dışı bırakacak kadar yakın bile değil. Bu arada, vuruşumun gücünden dengem bozuldu.

Bunun yerine keskin nişancı tüfeğini kapmaya çalışırken sendeledim. Belki onu yakın mesafeden vurabilirim diye düşündüm. Silah beklediğimden daha ağır, hantal ve kullanışsız. Rodion ayağa fırladı. Onu kolayca elimden aldı, o kadar sert çekti ki neredeyse parmaklarımı kıracaktı.

Silahı bana doğrultmak yerine kenara fırlattı. Ağzı hafifçe açık, içindeki karanlık boşluğu gösteriyor. Hiç ses çıkarmıyor ama dudaklarının şeklinden neredeyse gülüyormuş gibi görünüyor.

Etrafımda daireler çiziyor, yarı çömelmiş, beni bir hamle yapmam için cüret ediyor.

Ben mahkum olduğumu biliyorum. Rodion benden daha büyük ve daha güçlü. O nasıl dövüşüleceğini biliyor, ben bilmiyorum. Bana numara yapıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışırken geriye doğru tökezlediğimde ağzı tekrar açıldı ve onun kahkaha versiyonu olduğundan emin olduğum hafif bir oflama sesi çıkardı.

Kara gözleri parlıyor ve yuvarlak, çirkin yüzü güneşten ve buraya tırmanma çabasından kıpkırmızı. Kocaman, yaralı elini kaldırıp bana işaret ediyor ve ona saldırmam için beni cesaretlendiriyor.

Bunun yerine düşen beton parçasına atlayıp onu kaptım. Elimden geldiğince sert fırlatıp dişlerini kırmaya çalıştım. Kolayca savurup sonra bana saldırıyor.

Kollarını bir santim kaydırmayı başardım ama atkuyruğumu tuttu ve beni geri çekti. Yüzüne olabildiğince sert vurdum. Bir kum çuvalını yumruklamak gibi. Darbeyi zar zor fark ediyor gibi görünüyor. Bunun yerine domuz gözleri parlayarak yumruğunu geri çekti ve tam vurulduğum yerden omzuma vurdu.

Bana tüm gücüyle vurmadı bile, ama acı patlayıcı, kör edici. Nefesim kesilerek yere yığıldım, sağ elim alev alev yanan bir ısırap topuna dönüşen noktayı kenetledi. Dikişlerin yırtıldığını hissettim ve eminim yine kanamaya başladım.

Rodion beni boğazımdan yakaladı ve tekrar dikleştirdi. Ayaklarımı yerden kesiyor, ben çaresizce tekmelerken Aida'nın çok küçük spor ayakkabıları sallanıyor. Rodion beni çıkıntıya doğru taşımaya başladı.

Bu benim en kötü kabusum: beni çatıdan aşağı atacak ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ellerinin serbest kaldığını hissedeceğim, havada ağırlıksız bir şekilde süzülüğümü, sonra mide bulandırıcı bir güçle acımasız betona doğru koştüğümü hissedeceğim.

Belki de bu yüzden hep yüksekten bu kadar korkmuşumdur.

Beynimin bir yanı geleceğe baktı ve bu şekilde öldüğümü gördü.

Kollarını tırmalıyorum, tekmeliyor ve kıvraniyorum ama eli boğazıma kenetlenmiş durumda. Daha şimdiden görüşüm bulanıklaşıyor, başım dönüyor ve hafifliyor.

Soğuk, ölü gözlerine bakıyorum ve onu durdurmak için yapabileceğim bir şey var mı diye merak ediyorum.

Kollarını kaşımayı bıraktım. Onun yerine sağ elimi yüzüme götürdüm. İlk iki parmağımı kaldırıp neredeyse selam verir gibi alnıma dokunduruyorum.

Bu, Rodion'un işaretlerinden biri, babamdan söz ederken kullandığı işaret.

İşaretlerini daha önce hiç kullanmadım. Onları tanıdığımı asla kabul etmedim.

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum.

Tereddüt etti ve sanki ona bir mesajım varmış gibi işareti tekrar yaptım. Babamdan bir mesaj.

Beni yavaşça yere indirdi ve konuşabilmem için boğazımdaki tutuşunu gevşetti.

“Babam diyor. .” Vrakladım ve sonra sahte bir öksürük vererek zamanı oyaladım.

Ayaklarım yere değdiği anda öne atılıp sırtına uzandım. Ellerim, pantolonunun beline sıkıştırdığı Beretta'nın sapını kavradı. Rodion'un yumruğu burnumun birkaç santim önünde sallanırken onu serbest bıraktım ve kendimi geriye doğru fırlattım.

Emniyete basıp silahı tam göğsüne doğrultuyorum. Onu art arda üç kez vuruyorum, siyah tişörtünün özelliksiz genişliğindeki kurşun delikleri kayboluyor.

Rodion zar zor sarsılıyor. Bir an için onun gerçekten yenilmez olduğunu düşündüm. Sanırım Terminatör gibi üzerime gelmeye devam edecek.

Bu yüzden onu iki kez daha vurdum. Bu sefer sendeleyerek geri çekildi, dizlerinin arkası beton bariyerle buluştu. Üstü ağır, geniş cüssesi göğsünde ve omuzlarında yoğunlaşmış durumda. Geriye doğru devrilir, çatıdan aşağıdaki kaldırıma yuvarlanır.

Hala silahı iki elimde tutuyorum, biraz önce durduğu yere doğrultuyorum.

Kendimi nefesimi indirmeye zorlamak zorundayım, nefesim düzensiz ve neredeyse histerik.

Bu çatıya çıkmaktan hoşlanmıyorum. Bir zerre bile değil.

Yürüyemeyecek kadar zayıf olduğum için yangın çıkışına doğru emeklemem gerekiyor.

Aşağı inmek neredeyse hepsinin en kötü kısmı. O kadar şiddetli titriyorum ki, köhne metal yapı altımda takırdamayı bırakmıyor. Aşağıya bakarsam, aşağıda kanlar içinde ve topallayarak bekleyen Rodion'u göreceğimi düşünüyorum, ama yine de bir şekilde canlı, bir korku filmi canavarı gibi.

Sokakta parçalanmış vücudunu görebilmek için kendimi beton bariyerin üzerinden bakmaya zorlayamadım. Yine de lastiklerin gıcırtısını ve indiğini gören insanların bağırışlarını duydum.

Sonunda yangın merdiveninden aşağı inerken hala bağırışları duyabiliyorum. Uzaktan ve giderek yaklaşan bir siren çalışıyor.

Enzo'nun BMW'sine koştum, dizlerim altımda titriyordu.

Yaptım. Nero'yu kurtardım.

Ama Adrian'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

29

sebastian

Vale'nin telefonuna gelen metin mesajlarını tercüme edebilmesi için Mikolaj ile buluştum . Lehçenin yanı sıra Rusça da okuyor ve dudaklarında ince bir gülümsemeyle hızlıca göz gezdiriyor.

"Korkuyorlar," diyor. "Telefonuna cevap vermesi için Vale'ye bağdırmak. Sonra mesaj atmayı bıraktılar - öldüğünü anlamış olmalılar.

"Önce yararlı bir şey söylediler mi?"

"Bond Sokağı'na gelmesini söylediler," diyor Miko, tek kaşını kaldırarak. "Bond Caddesi'nde ne var?"

"Büyük olasılıkla bir silah deposu. South Shore gelişimine saldırarak misilleme yapmayı planladıklarını varsayıyorum."

"Güney Sahili'ne gidelim mi o zaman?" Miko diyor.

"Bond Sokağı'ndan bulabilirsek olmaz," diyorum.

Son mesajlarının üzerinden sadece on beş dakika geçmişti. Bence hala kendilerini silahlandırıyorlar ve savaşı ailemin en pahalı varlığına değil, depolarına götürmeyi tercih ederim.

Gerçekten de, Bond Caddesi'ne gittiğimizde, pis bir tuğla binanın önüne park etmiş iki siyah SUV görüyoruz.

"Dışarı çıkmalarını beklemek ister misin?" Mikolaj'a söylüyorum.

Başını sallıyor. "O zaman tamamen bağlanmış olacaklar."

"Orada çoktan hazırlanmış olabilirler."

"Belki silahlarla," diyor Miko. "Bunlarla olmaz."

Range Rover'ının bagajını açıp etrafı karıştırıyor. Bir süre sonra bir gaz maskesi çıkarıp bana fırlattı.

Yüz siperini kafamdan geçirerek sırtıyorum. Mikolaj da elinden geleni yapıyor. Renkli camın ardından bakan buz mavisi gözleri, bir tür kıyamet veba doktoru gibi çifte filtreyle kaplı zayıf yüzünün alt yarısı bir yana, normal şartlar altında yeterince ürkütücü görünüyor.

Kardeşlerine iki maske daha uzatır .

"Ya ben?" diyor uzun boylu, koyu saçlı bir asker. Yanlış hatırlamıyorsam adı Marcel'di.

Nefesini tut, diyor Miko. "Tüm sahip olduğum bu."

"Ben gireceğim, sen arka kapıyı kapat," diyor yoldaşı, kendi maskesini kafasına geçirerek.

Mikolaj'ın *veletleri* deponun arkasından dolanırken o ve ben ön tarafa yaklaşıyoruz.

"Hazır?" diyor.

Başımınla onayladım.

Kolunu geri çekerek ilk göz yaşartıcı gaz kutusunun pimini çekip en yakın pencereden fırlattı. Teneke kutu düzgün bir yay çizerek camı delip içeri doğru yuvarlanıyor. Kapının karşı tarafındaki pencereden kendiminkini atıyorum.

Gazın tıslamasını duyabiliyorum, ardından ürkmüş bir şekilde bağırıp koşuyorum. Çok geç - bağırışlar keskin öksürüklere ve

öğürmenin havlama sesine dönüşüyor. Bratva'lardan biri, körlemesine dumana ateş ederek kafasını tamamen kaybeder.

Yenin'in adamları öksürerek ve tökezleyerek dört bir yandan kapılardan dışarı fırladı. Onları yakalamak çocuk oyuncağı. Rodion'u arıyordum ama onun yerine Adrian Yenin'in kusursuz sarışın kafasını görüyorum. Solgun yüzü kızarmış, gözleri kanlanmış ve akıyor. Yine de benimle dövüşmeye çalıştı, ta ki Mikolaj bacaklarını altından çıkarana, bir avuç saçı yakalayana ve boğazına bıçak dayamak için başını geriye doğru çekene kadar.

"Lanet olası arabaya bin," diye tısladı Miko.

Rehineler açısından bu, gördüğüm yerde öldüreceğim Rodion'dan daha iyi bir ödül.

Vale'nin telefonundan Yenin'i arıyorum.

Açmadan önce birkaç kez çalıyor.

"Bir cesetten arama almadığımı varsayıyorum," diyor.

"Henüz değil," diye yanıtlıyorum. "Oğlunuz bende."

Yenin bunu düşünürken hattın diğer ucunda sessizlik olur.

Sanırım teslim olmamı istiyorsun, dedi tembelce.

Hayır, diye çıktım. "Sanırım seni şimdiye kadar senden daha iyi tanıyorum. Sadece tanışmak istiyorum. Yüz yüze."

Daha fazla sessizlik. Sonra Yenin, "Midewin Çayırını biliyor musun?" diyor.

"Evet söylerim.

"İki saat sonra oraya gel. Gizli, sessiz, sonuna kadar açık, korumasız, bu yüzden ikimiz de belirli bir seviyeye sahip olabiliriz. . . güven. Sen adamlarını getir. benimkini getireceğim Bir konuşma yapacağız. Ya da kararlıysan. . . daha az medeni bir şey."

Oğlunun halini bile sormadan telefonu kapatır.

Arka koltuğa bağlanmış Adrian'a baktım.

"Seni canlı geri getirmeyi umursadığını sanmıyorum," diyorum.

Adrian öfkeyle bana bakıyor, ağzındaki tıkaç yüzünden konuşamıyor.

Gözleri Yelena'nunkine çok benziyor. Bana sabitlenmeleri beni suçlu hissettiriyor, bu yüzden tekrar arkamı dönüyorum.

Mikolaj beni izliyor, göz yaşartıcı gaz Adrian'ın giysilerine nüfuz ettiği için hâlâ gaz maskesi takıyor ve hâlâ arabada sızıyor. Gözlerimi yakıyor.

Yenin'e inanacak kadar aptal mıyım diye kontrol ediyor.

Daha önceydim. Ama ne kadar aptal olsam da, en azından hızlı öğrenen biriyim.

"İki saat sonra buluşmak istemesi tuhaf," dedim. "Tam orada."

"Evet," diye homurdandı Mikolaj. "Kulağa daha çok dikkat dağıtmak gibi geliyor."

Kendi telefonumu alıp Greta'yı aradım. Neredeyse anında cevap veriyor, sesi biraz telaşlı çıkıyor. Sorunun ne olduğunu sorma zahmetine katlanmıyorum.

Yelena'yı getir, dedim ona. "Ve evden çık. Güvenli eve git-"

Sözümü kesiyor. Yelena burada değil. Hücreden kaçtı. O gitti."

Hızlıca Adrian'a baktım, sonra telefonu kulağıma yaklaştırdım.

"Bu nasıl oldu?" tısladım.

"Üzerinde bir çıkartma vardı. . . boşver," diyor. "Nasıl olduğu önemli değil. En başta onu hapse atmak saçmaydı! Şimdi o —"

Greta'nın azarlamalarını dinleyecek vaktim yok.

"Boş ver," diye çıkıştım. "Artık evden çık. Paketlemek için durma. Sadece bırak. Bana söz veriyor musun, Greta?"

"Evet," diyor, sesi biraz korkmuş çıkıyor.

"Güvenli eve git ve ben seni tekrar arayana kadar orada kal."

"Oraya kendin gitmelisin!" Greta ağlıyor.

"Yapacağım," dedim ona. "Seni sonra almak için. Bu yapıldıktan sonra."

Bu söz hakkında tam olarak ne düşündüğünü gösteren sinirli bir ses çıkarıyor.

telefonu kapatıyorum.

Miko hala beni izliyor.

"Kıra gitmeyeceğiz sanırım."

"Hayır," diyorum. "Yenin ailemi kökten yaprağa yok etmek istiyor. Bizi utandırmak ve yok etmek istiyor. Ve en çok da bize zarar vermek istiyor. Yüz yıldır o evde yaşıyoruz. İşlerimizden veya varlıklarımızdan çok, evimizi yıkmak istiyor."

"Emin misin?" Miko diyor.

omuz silkiyorum.

"HAYIR. Ama onu dışarı çekmek istiyorsak . . . bu mükemmel bir yem olabilir.

30

Yelena

Kardeşimi nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok . Ve Sebastian'ı nasıl bulacağına dair hiçbir fikrim yok.

Ama kolayca bulabileceğim bir kişi var: Aida Gallo.

Sanırım artık ona Aida Griffin demeliyim.

Sebastian'ın bana söylediğine göre, kocasının yanından nadiren ayrılıyor.

Ve Callum Griffin zamanının çoğunu şehir merkezindeki Meclis Üyesinin ofisinde geçiriyor.

Enzo Gallo'nun BMW'sini sürerek oraya gidiyorum. Aida'nın babasının arabasını ön tarafa park etmiş görmenin kötü şokunu yaşamasını istemeyerek, belediye binasından birkaç blok öteye park ettim.

Sebastian, Aida'nın Callum'un ofisinde yarı zamanlı olarak görünüşte onun asistanı olarak çalıştığını ama aslında diğer etkili İtalyan aileleriyle olan bağlantıları aracılığıyla onun en önemli anlaşmalarından bazılarına aracılık ettiğini söyledi.

Muhtemelen hayır kurumu müzayedesinde giydiği gibi şık iş kıyafetleri içinde onunla içeride buluşmayı bekliyorum. Bu yüzden, belediye binasının merdivenlerine süslü bir bebek

arabasını iten bir kadına neredeyse hiç aldırış etmiyorum.
Acelemlerle neredeyse ona çarpacaktım.

"Ah! Üzgünüm!" Diyorum.

Kadın şaşkın bir ifadeyle bana tepeden tırnağa bakıyor. "O benim gömleğim mi?"

"Aman Tanrım, Aida!"

"Bedende" diyor. "Nereye gittiğini merak ettim. . . Sebastian bu konuda garip bir şekilde kaçamaklı davranıyordu."

"Çünkü beni garajın altına kilitledi."

"Hm. Tuhaf," diyor Aida.

İfadesini okumak zor. Rüzgârın önünden kaçan fırtına bulutları gibi, o gri gözlerin üzerinde bir dizi duygu uçuşuyor gibi görünüyor. Tarih müzayedesinde tanık olduğum sınırsız neşeye kesinlikle sahip değil. Dudaklarında gülümsemeden eser yok.

Aida. . " Diyorum. "Baban için çok ama çok üzgünüm."

Çenesi titriyor ama başını acımasızca sallayarak ifadesini yeniden net bir şekilde sallıyor.

"Senin hatan değildi," diyor.

"BT . . . Ne?"

"Sizi müzayede gecesi gördüm. Meryl Streep olmadığınız sürece. . . Ağabeyim için sırlıslıkla olduğundan oldukça eminim."

Ağzım açık kalıyor. Aida hakkında duyduğum her şey, onun saf bir ateş olduğu. Ondan en son beklediğim şey beni affetmesiydi.

“Ben de bir mafya kızıyım” diyor. “Kendi hayatında ne kadar az güce sahip olduğunu biliyorum. . . ta ki bir adamın elinden koparana kadar.”

Pusetteki bebek yüksek sesle ve öfkeyle ciyaklıyor.

Siyah buklelerinin yarattığı şok ve öfkeli ifadesinden irkilerek ona baktım. Gri gözleri Aida'ninkiler kadar sertti - pürüzsüz, tombul yüzüne kıyasla ürkütücüydü.

Aynı sana benziyor, dedim hayretle.

Aida, "Mümkünse, bence daha kötü bir öfkesi var," diye gülüyor. "Zavallı Cal."

"Onun adı ne?" Soruyorum.

Mil.

Bebeğe yukarıdan baktığımda, çok garip bir duygu patlaması hissediyorum. Hiçbir zaman özellikle bir çocuk istemedim. Henüz kendi hayatımı zar zor yaşamış gibi hissettim. Ama böyle, Sebastian'ınki gibi yumuşak koyu bukleleri ve belki onun da sonbahar-kahverengi gözleri olan bir bebek sahibi olma düşüncesi... . .

Bir şeyi bu kadar ani ve bu kadar zor isteyebileceğini bilmiyordum.

Aida, dedim aceleyle. Sebastian bu sabah ayrıldı. Eminim bir çeşit intikam peşindedir. Onun nerede olduğunu bilmiyorum. . . ama endişeliyim.”

Aida kaşlarını çattı, bir an için bebeği kadar vahşi görünüyordu.

"Sebastian'la son konuşmamdan, Nero'nun iyileşebilmesi ve babamı gömebilmemiz için sakinleşeceği izlenimine kapılmıştım. . . Sonra yeniden değerlendiririz."

Çaresizce başımı sallıyorum.

"Yaptığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Aida çantasından telefonunu çıkardı ve bir numarayı tuşladı - muhtemelen Sebastian'ın numarası. Bekliyor, telefon birkaç kez çalıyor. Sonra, tam telefonu kapatmak üzereyken birisi cevap verir.

"Şu an pek iyi bir zaman değil, Aida."

Rahatlayarak gevşiyorum. Aida'nın arama hoparlörü olmadığı için kelimeleri zar zor duyabiliyorum ama Seb'in sesini nerede olsa tanırım. O yaşıyor ve nispeten iyi durumda.

Ah, değil mi? Aida sertçe söylüyor. "Kendi başına tam ölçekli bir savaş başlatmaya çalıştığın için mi?"

Bir duraklamanın ardından Sebastian, "Ben hallediyorum. Ve ben tek başıma değilim - Miko benimle.

"Beni neden aramadın ?"

Seb iç çeker. "Şehrin First Lady'si olmak üzeresin. Bu benim hatamdı. Onu temizleyecek olan benim."

Midem bulanıyor. Babamla yaptığım anlaşma hata mıydı? Yoksa sadece mıydı? . . Ben?

"Neredesin?" Aida talep ediyor.

Sebastian, "Evdeyim," diyor. Ama buraya gelme, Aida. Yardım etmek istiyorsan, git Nero ile ilgilen. Bu gece bir ameliyat daha olacak, Camille'i rahat bırakabilirsin. . "

"Seb, ben..."

"Gitmem gerek," diye sözünü kesiyor. Ve aramayı sonlandırır.

"Kahretsin," diye tısladı Aida, telefonunu tekrar çantasına koyarken.

"Evde mi?" Doğru duyduğuma emin olarak söylüyorum.

"Evet," Aida başını salladı.

"O zaman ben oraya gidiyorum," diyorum, gitmek için arkamı dönüyorum.

Bekle, dedi Aida. "Cal'i de alalım."

Gergin ve endişeli hissediyorum, mümkün olduğunca çabuk Sebastian'a dönmek istiyorum ama Callum Griffin'in de bizimle olmasının faydasını görüyorum. Gözünü belediye başkanlığına dikmiş olsa da, o hala İrlanda mafyasının evladı. O kalem iten bir politikacı değil. O hesaba katılması gereken bir güç.

Belediye Binası'na giden merdivenleri tırmanırken, Aida'nın tekerlekli sandalye rampasına gitmeden Miles'ı yukarı çıkarabilmesi için pusetin önünü kaldırdım.

Aida'yı tanıyan birkaç kişi başını sallıyor ya da ona el sallıyor. Çoğunlukla yan gözle bakıyorum, çünkü o şık bir takım elbise giymişken ben hâlâ yırtık pırtık Converse, pijama pantolon ve yırtık bir Van Halen tişörtü giyiyorum. Daha da kötüsü, omzum yeniden kanıyor ve bandajdan sıırıslıkam oluyor, gömleğin ön tarafını lekeliyor.

Aida şifreli bir şekilde, Biliyorsun, o ayakkabılar bir zamanlar hayatımı kurtarmıştı, dedi. "Ya da en azından biri yaptı. . "

"Şanslı olmalılar," diyorum. "Bugün ben de yakın bir sıyrık yaşadım."

Şanslı, dedi Aida. "Ama senin bedeninin değil."

Topallayarak ilerliyorum, ayak parmaklarım birbirine dolanmış ve ayakkabının önüne sıkışmış durumda.

"Ben on numarayım," diye itiraf ediyorum.

Aida, "Sekiz buçuk," diyor.

Callum'un ofisine ulaştık. Aida'nın bebek arabasını itebilmesi için kapıyı tutuyorum. Resepsiyonist ayağa fırlayarak, "İyi günler Bayan Griffin! Meclis Üyesi az önce döndü, tam orada. . "

Beni görünce uzaklaşıyor. "İkinizden biri için bir şişe su alabilir miyim?"

"Evet, lütfen," diyorum hevesle.

Bir adrenalın şokunun ardından yoğun bir şekilde susarsınız. Ağzım toz gibi kuruyor.

Sekreter suyu getirmek için acele eder.

Bu sırada Callum Griffin, Aida'nın sesini duymuş olarak ofisinden çoktan dışarı çıkmıştır.

Uzun boylu, sade koyu renk bir takım elbise giymiş, özenle taranmış kahverengi saçları ve durumu bir bakışta anlayan soğuk mavi gözleri. Beni görünce hiç şaşırmadı - sadece gözlerinin hızlı, analiz edici bir şekilde kaydırılması ve ardından şimşek hızında parçaları bir araya getirirken beyninin hızlı tik takları.

İhanet ettiği tek duygu, karısını ve oğlunu görünce duyduğu bir anlık zevktir. Aida'yı yanağından öpmek için eğildi, sonra bebek arabasındaki Miles'a baktı, çenesi gururla gerilmişti.

"Bugün nasıldı?" Aida'ya sorar.

"Tabii ki bir melek," diyor Aida.

Callum buna bir an bile inanmayarak homurdandı.

"Eh, şimdi bağırmıyor, yani bu bir şey."

"Evden dışarı çıkmayı seviyor."

Görünüşe göre başka biri de evden çıkmış, dedi Callum kıyafetime kaşını kaldırarak. "Yelena Yenina, sanırım. Yakın zamanda kocanızdan mı kaçtınız?"

"Bir nevi," diyorum. Soğuk, doğrudan bakışları altında yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Kaçmaya çalışmıyorum, aslında geri dönmek istiyorum. Bence Sebastian'ın yardımımıza ihtiyacı var. . "

"Yardımmız mı?" Callum, ses tonu daha da buz gibi, diyor.

Aida, "Seb, Ruslarla kapışıyor," diyor.

"Pek bir plan olmadan, öyle görünüyor."

Aida onun gözlerinin içine bakar, vücudu gergindir. Cal, dedi sessizce. "Babamı öldürdüler."

"Bunu biliyorum" diyor. "Ve onu sana geri getirmek için her şeyi yaparım - HER ŞEYİ - Aida. Ama bu mümkün değil. Yenin kan banyosu istiyor. Sebastian bunu ona vermeye kararlı görünüyor."

Durup karısına bakıyor. Şimdi Callum'un düşündüğüm kadar duygusuz olmadığını görebiliyorum. Aslında, içinde birkaç dürtünün aynı anda savaştığı açıktır: bu duruma duyduğu öfke. Karısına istediğini verme arzusu. Ve yaparsa ne olacağı korkusu.

Bak, Aida, dedi, sesi şaşırtıcı derecede nazikti. Dante haklı olabilir. İntikam, yalnızca kendilerini düşünen insanlar içindir."

Odadaki gerilimden habersiz görünen Miles'a anlamlı bir bakış attı - sonunda kaşlarını çatmayı bıraktı ve bebek arabasında uyuyakaldı.

Aida, dört farklı erkeğe sadakati arasında kalan dudağını ısıırıyor: Bir tarafta kocası ve oğlu, diğer tarafında babası ve erkek kardeşi.

Bir an için kocasıyla aynı fikirde olacağını düşünüyorum. Sonra başını sertçe sallıyor.

"Seb'i bu konuda yalnız bırakamayız" diyor. "Ona Callum borçlusun, biliyorsun. Ve ben de öyle. Bizi bir araya getiren gece onu mahvetti. Beni asla suçlamadı. Hiç şikayet etmedi. Ayrıca Cal, Alexei Yenin tam bir psikopat -alınma Yelena. Hepimizin peşinden geliyor. İkinci Dünya Savaşı'na katılacaksak, bunu şimdi yapalım, Pearl Harbor'dan sonra değil."

Callum kaşlarını çattı. "History Channel'ı bana karşı kullanma, Aida."

"KAL!"

"Tamam tamam!" ellerini tutar. "Ona yardım edeceğiz. Ama Miles'ı ailemin evine götürmemiz gerekiyor—"

"Açıkça."

"Ve sen bir yelek giyiyorsun. Ve yanımızda erkekleri de getiriyoruz."

"Makul," diyor Aida, onun beklediğinden daha çabuk kabul ettiği gerçeğini saklamaya çalışarak. İlki başarısız olursa, devam etmeye hazır yaklaşık sekiz tartışması daha olan birinin görünümüne sahip.

Sekreter, elinde birkaç farklı su şişesiyle koşa koşa odaya geri gelir.

"Üzgünüm!" o pantolon "Buzdolabında sadece köpüklü vardı, ben de biraz Evian almak için koridora koştum. . "

"Teşekkürler," diyorum, aşırı yüklü kollarından bir şişe kaparken. "Gitmeye götüreceğim."

31

sebastian

Müzik odasında duruyorum . Annem öldüğünden beri burası evimizin türbesi. Şapel, en kutsal mekan. Ama Rus Ortodoks kilisesinde öğrendiğim gibi, kutsal mekanlar pek bir anlam ifade etmiyor.

Buraya en son geldiğimde Yelena'yla birlikteydim.

Şimdi erkek kardeşini odanın ortasındaki bir sandalyeye bağladım.

Birkaç gün önce nikahımı kıydı. Sadece birkaç dakika sonra kafama bir kurşun sıkmayı planlayarak yüzüğü parmağıma taktı.

Hayat sonsuz şaşırtıcıdır. Hepsi bizim için.

Adrian'ın ağzını tıkamaya zahmet etmedim. Konuşmak isteyip istemediği umurumda değil. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

İnatla sessiz kaldı, kız kardeşininkine rahatsız edici bir şekilde benzeyen menekşe rengi gözleriyle beni izliyordu.

Odadaki ışık solmaya başladığında, cildi sanki çoktan ölmüş gibi solgun ve ağarmış görünüyor. Bir ceset kadar hareketsiz. Odada ileri geri ilerlememi takip ederken sadece gözleri hareket ediyor.

Kırda babasıyla buluşmam gereken iki saatlik zaman aralığı neredeyse geçmişti. Yenin, Vale'nin telefonunu ne aradı ne de mesaj attı. Ondan beklemiyorum. Şu anda arabasıyla şehir dışına çıktığına bir an bile inanmıyorum. Aslında Mikolaj'ın her an beni arayıp Yenin'in zırhlı arabasının sokağımdan aşağı doğru geldiğini haber vereceğini düşünüyorum.

Yine de Yenin'i pek düşünmüyorum.

Aklımdaki Yelena.

Evimi terk ettiğinde nereye gitti? Neden kaçtı? Onu inciteceğimi mi düşündü?

Dün gece kendini tamamen ve tamamen bana verdi. Sanırım benim için olduğu kadar onun için de katartikti.

Ama belki de bu sabah fikrini değiştirmiştir.

Ya da belki de yaptığımı düşündü.

Gitmeden önce onunla konuşmalıydım.

Sorun, ne onun ne de benim başarılı bir şekilde yol alamadığımız bu imkansız ikilem. Ailelerimizin her birinin hayatta kalması, diğerinin sevdiği insanları yok etmesine bağlı. Hiçbir konuşma

bunu değiştiremez. Ve Yelena'nın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, yapılması gerekeni yapmaya o kadar katlanamıyorum.

Keşke onunla tanıştığım gün onunla kasaydım.

Kazananın ve kaybedenin olduğu bir oyunda, tek mutlu son hiç oynamamaktı.

Pencereden dışarı, gün batımının son ışıklarıyla kızaran gökyüzüne bakıyorum. Henüz yıldız yok.

Belki Adrian, Yelena'nın nereye gittiğini biliyordur. Olursa bana söylemez.

Bunca saat sessizlikten sonra konuşan sesi beni ürkütüyor.

"Babamı hafife alıyorsun" diyor.

Bu açıklamayı dikkate alarak ona baktım.

"Sanmıyorum," dedim sonunda.

Adrian, "Harika biri," diyor. "Ve acımasız. O bir doğa gücü. Onun önünde durmaya çalışan herkes süpürüldü."

"Bu yüzden mi Yelena'ya onun için ihanet ettin?" Adrian'a soğuk bir şekilde soruyorum.

Yüzü kızardı ve bileklerini arkasında bağlı tutan kollarının halata gerildiğini görebiliyorum.

"Yelena bize sırtını döndü," diyor soğuk bir sesle. "Tam babamın her zaman söylediği gibi olduğunu kanıtladı - kadın zayıflığına sahip bir kadın."

"Sen ve babanız bir erkek küstahlığına sahipsiniz."

Adrian, "Bunun kibir mi yoksa doğruluk mu olduğunu oyunsonu gösterecek," diyor.

"Oyunsonu" kelimesini kullanması beni sarstı.

"Satranç oynuyor musun?" ona soruyorum

"Elbette isterim," diyor soğuk bir sesle. "En iyi ustaların hepsi Rus'tur."

Jose Raul Capablanca veya Magnus Carlsen ne olacak?" diye sorabilirim. Ama bu odada kayınbiraderler olarak karşı karşıya otursaydık bu tartışmamız olurdu. Acımasız düşmanlar olarak değil.

Başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Yelena bana Adrian'ın da bir atlet olduğunu, okulda boks, eskrim ve jimnastik yaptığını, koşmayı ve yüzmeyi sevdiğini söyledi. Bana mizahını ve ona karşı nezaketini anlattı.

Şimdi yüzünde bunların hiçbirini göremiyorum. Sadece nefret ve Ortodoks katedralinde tamamlamadığı görevi bitirme arzusu.

Adrian, "Bu ev bir bok çukuru," diyor. "Ve baban yarı bunaktı. Onu öldürerek sana iyilik yaptık."

Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Belki de babasına yem olarak kullanılmak istemediği içindir. Belki de onu çözecek kadar aptal olduğumu düşünüyor, böylece onu daha iyi dövebiliyorum.

Farkına varmadığı şey, tüm vahşi duygularımın yanıp söndüğü. Sonunda babamın tavsiyesine uyuyorum - bana verdiği son parça.

Son oyunu bir makine gibi oynayın.

Artık lanet olası bir androidim. Hiçbir şey beni yolumdan saptıramaz. Rodion ölür. Yenen ölür. Adrian ölür. Bu kez yarım kalmış işler olmayacak. Af yok. Benden ve ailemden intikamını alacak hiçbir düşman hayatta kalmadı.

Oda şimdi neredeyse tamamen karanlık. Onun alay hareketine cevap bile vermediğim için Adrian'ın cesareti kırılmış görünüyor.

"Senin önünde babanı öldürdüğümde üzülür müsün merak ediyorum," diyorum ona. "Babanı suratından vurduğunda yaptım. Babam iyi bir adamdı ve beni severdi. Aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum. Üzerinize çöken rahatlama sizi şaşırtabilir. Eğer bunun olduğunu görmek için hayattaysan."

Adrian korkmuş görünüyor ve bu onu genç gösteriyor.

İçimde bir sempati tohumu filizlenmeye çalışıyor. bir anda yıkarım.

Mikolaj'dan gelen bir mesajla cebimdeki telefonum titredi:

Geliyorlar.

Grubun ortasında Yenin'in zırhlı aracıyla Meyer Bulvarı'nda sürünen üç siyah SUV'u görebilmek için pencereye GERİ DÖNDÜM

.

Annemin müzik odası evin sokağa bakan, evin etrafını saran masif meşe ve karaağaçların gölgesinde kalmayan yegane odalarından biridir.

Yerden tavana uzanan renkli cam pencerenin önünde duruyorum, boyum neredeyse 1,80'lik çerçevemle aynı.

Şimdi Vale'nin telefonunu çıkarıp arayan benim.

Bir dakika sonra Yenin cevap verir. Aslında konuşmuyor, sadece aramayı cevaplıyor ve sessizce dinliyor.

"Hafızam çok kötü olmalı," diyorum, "çünkü Midewin'de buluşacağımızı sanıyordum."

SUV'lardan ikisi kaldırıma yanaşıyor. Yenin'in koyu renk giysiler içindeki adamlarının yüzlerini Cadılar Bayramı maskeleriyle kapatarak dışarı atlamalarını izliyorum. Bir Michael Meyers, bir Slenderman, bir Yapboz ve bir Korkuluk görüyorum. Elllerinde çok iyi tanıdığım koyu renkli, silindirik nesneleri tutuyorlar. Sırada ne olacağını bildiğim için iç çekiyorum.

"Bunu yapmazdım" diyorum Yenin'e.

Bununla pencerenin yanındaki lambayı yakarak bulunduğum odayı aydınlatıyorum. Yenin'i arabasının içinde göremiyorum ama ışığın gözünü pencereme çekeceğini biliyorum. Beni orada dururken görecektir.

Üç hızlı adımla Adrian'ın sandalyesinin arkalığını tuttum ve onu pencerenin önüne sürükledim. Şimdi camın önünde silüet oluşturan Yenin'in oğlu, ben ise herhangi bir silah ateşinden korunarak pencere çerçevesinin yanında duruyorum.

"Oğlunuz bende," dedim ona. "Kızın da." O kısım yalan ama Yenin'in bunu bildiğinden şüpheliyim. Yelena nereye gitmiş olursa olsun, orası babasına değil. "İntikamını almak için ikisini de feda edecek misin?"

"Ben sadece altmış yaşındayım," diyor Yenin, tüyler ürpertici bir sakinlikle. "Daha fazlasını yapabilirim."

Adamları, görünmeyen sinyaline yanıt vererek evime hücum etti. Aralarında Rodion'un devasa bedenini göremiyorum ama burada olmalı, belki Yenin'in zırhlı arabasında. Yenin'in son dansa üsteğmeni olmadan gelmesi mümkün değil.

Pencerenin yanında durup izliyorum.

Tam da umduğum gibi. . . tıpkı tahmin ettiğim gibi. . . Yenin zırhlı arabasından indi. Kendine hakim olamıyor. Çabalarının sonucunu izlemesi gerekiyor. Camdan değil - açıkta. Korumasız.

Maskeli ve silahlı en az bir düzine asker var. Ön kapıyı kırarlar ve yangın bombalarını içeri atarlar. Sağır edici bir patlama sesi duyuyorum ve tüm ev eski çerçevesi üzerinde sallanıyor.

Kevlar yelek giyiyorum ama bunun el bombalarına veya tüm yapının çökmesine karşı pek bir faydası olmayacak. Hemen evin arkasına doğru koşmaya başladım.

"BEKLEMEK!" Adrian arkamdan bağılıyor.

Ona dönüp bakmıyorum bile. Bir sonraki el bombası patladığında, Adrian'ın sandalyesinin arkamdan devrildiğini duydum.

Arka merdivene koşuyorum. Aşağı inmek yerine yukarı çıkıyorum - ta çatıya kadar. Son birkaç saatimi ailemin evinde, annemin sığınağında geçirdim. Şimdi babamın yanına gidiyorum.

Güvertede koşuyorum, çardağın altında o kadar olgun üzümlerle dolu ki neredeyse asmaların üzerinde şaraba dönüşüyorlar. Her zaman satranç tahtasını kurduğumuz küçük masanın yanında,

babamın en sevdiği sandalyesini görüyorum. Yıpranmış yün battaniyesi hâlâ koltuk minderinin üzerinde düzgünce katlanmış halde duruyor.

Aşağıdaki pencerelerden şimdiden dumanlar yükseliyor. Eski ahşap ateşin muazzam ısısına yenik düşerken ev gıcırıyor ve inliyor.

Altımda her taraftan silah sesleri geldiğini duyuyorum. Mikolaj ve adamları, Bosco Bianchi Antonio Marino, Stefano, Zio ve Tappo'nun yardımıyla iki yönden yaklaşarak Yenin'in askerlerine saldırıyor.

Yine de sayıca azız, o yüzden oraya gitmem gerekiyor. Polisler gelmeden önce bu savaşın hızlı ve kararlı olması gerekiyor. Yenin bu sefer elimden kaçmıyor.

Verandanın köşesine ulaştığımda, evin hemen yanında büyüyen yaşlı meşe ağacının dallarına tırmanıyorum. Hayatım boyunca burada yaşadım - görünmeden aşağı inebileceğim bir düzine farklı yer biliyorum.

Pennywise maskeli bir adam görene kadar alt dallardan birinde aşağı bakarak bekledim. AK'sini omzuna almış, Miko'nun adamlarından birine nişan alıyor. Üstüne çöktüm ve bacağı altında kırılırken lastik maskenin ardından boğuk acı çığlığını duydum.

Glock'umu çekip göğsünden iki kez vurdum. İnlemeyi keser.

Ailemin evi çıra kutusu gibi alevler içinde yanıyor. Her şey yanıyor - büyük büyükbabamın tozlu çerçevelerindeki resimleri. Yatak odamın duvarlarındaki posterler. Annemin piyanosu.

Babam hala hayatta olsaydı, bunun olmasına asla izin veremezdim - bu onu öldürürdü. Ama Yenin gibi ben de intikamımı almak için sevdiğim bir şeyi kaybetmeye hazırım. Onu arabasından çıkarmak için benim için çok değerli olan bir parçayı feda ettim.

Ve şimdi onu, sokağın karşı tarafında, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, omuzlarına dökülmüş ince gri saçları, ateş ışığıyla aydınlanmış sarp yüzüyle dikilirken görebiliyorum.

Uzaktan sirenlerin sesini duyuyorum. Onu öldürmek için dakikalarım var. Sadece dakikalar.

Ona doğru koşmaya başladığımda evin içinde bir şey patlıyor. Patlamanın gücüyle yanlara savruldu, kurşunlu cam parçaları yüzümün ve vücudumun sağ tarafını kesti. Cehennemden gelen ısı o kadar yoğun ki, çatışma dışarıya, sokağa doğru sürülüyor. Yukarı baktığımda, Mikolaj'ın Jigsaw'u yüzüne vurduğunu ve ardından Slenderman'ın karnına, göğsüne ve boğazına bir, iki, üç kez bıçmek için kemerinden bir bıçak çektiğini görüyorum.

Mikolaj şaşırtıcı bir hız ve zarafetle hareket eder. Kendisi de bir dansçı gibi - karısının acımasız ve ölümcül bir benzeri. Bir saniyeden kısa sürede Michael Meyers'i saçından yakaladı ve boğazını da kesti.

Neredeyse Nero'nun benimle olması gibi. Nero her zaman bıçakları silahlara tercih eder.

Ama bunların hiçbirini değerlendirecek zamanım yok. Tek bir şeye odaklandım: Sokağın karşısındaki düşmanımın kır saçlı hali. Yansıyan alev ışığında Şeytan'ın kendisi gibi parlıyor.

Kendimi çimlerden yukarı ittim ve ona doğru koştum, Glock hâlâ elimdeydi.

Yenin, en büyük korumalarından ikisini yanında tuttu. İkisi de maske takıyor ama ikisi de Rodion kadar büyük değil.

Teğmeninin nereye gittiğini merak ederek endişelendim. Yenin'in onu önemsiz bir şey için göndereceğini hayal bile edemiyorum.

Yelena için endişelenmeden edemiyorum. Rodion'un nereye gideceğine dair bir seçeneği olsaydı, bu, saplantısının nesnesini bulup eve sürüklemek olurdu. Yelena'yı bulsaydı. . . ona dokunsa bile. . .

Yenin'in korumaları geldiğini görüyor. Silahlarını çoktan çektiler. Soldaki, ikisinden daha hızlı reflekslere sahip ama yeterince hızlı değil. Bana nişan alamadan onu boynundan ve göğsünden vurdu. Arkadaşı biraz daha başarılı. Gözlerinin arasından vuramadan beni orta kütleden vuruyor. Benim yeleşimin kurşunundan daha güçlü olması onun için çok kötü.

Darbe canımı yakıyor ve dengemi bozuyor. Bu iyi bir şey olduğu ortaya çıktı, çünkü Yenin'in şutunun dışarı çıkıp kafa yerine pazımı sıyırdığı anlamına geliyor.

Bir atış daha riske atmak istemediğimden, bir futbolcu gibi ona doğru ilerliyorum. Silahlı elini iki elimin arasına alabilmek için Glock'umu bıraktım ve Colt'u zırhlı arabasının altından sıyrılınca kadar bileğini defalarca betona vurdu.

Herhangi bir noktada Yenin'i gerçekten hafife almış olsaydım, bu şu an olurdu. 60 yaşında bir adam, benden on santim kısa. Onu kaldırıma çarpabilmeliyim.

Ancak, yalnızca bir ömür boyu savaşarak geliştirilebilecek türden bir güce ve stratejiye sahip. Bana bir hayvanın kuduzluğu ve keskin nişancı hassasiyetiyle saldırıyor. Elinin iiyle burnuma vurdu, sonra boğazıma dirsek attı. Sonra gerçek hedefine gidiyor: dizim. Ayağını daha önce paramparça olmuş diz kapağıma, tam da en savunmasız yerine indirdi.

Sanki   yıl önce g l kenarındaki iskeleye zamanda yolculuk yapmışım gibi. Diz kapağım, sinirlerimdeki tüm sinyalleri silen bir acı s pernovasında bir kez daha parçalandı. Hareket edemiyorum hatta nefes bile alamıyorum. Tek yapabildiğim çığlık atmak.

Yenin yuvarlanarak benden uzaklaşmaya çalışıyor, mavi gözleri zaferle parlıyor. Ayağa kalkıyor, silahına mı kapılacak yoksa suratıma tekme mi atacak, hiçbir fikrim yok. Acı çeken beynim, onun kaçmaya çalıştığına karar veriyor ve başka ne olursa olsun, bunun olmasına izin vermeyeceğim. İçimde kalan tüm g cle onu dizlerinden yakaladım ve bacaklarını altından çektim, onu bir kez daha kaldırıma düşürdüm. Sonra diz kapağımın parçaları birbirine s rt n rken duyduğum acıyı duymazdan gelerek onun üzerine atladım.

Bu artık bir kavga değil. Bu lanet bir kavga. Birbirimize yumruk atıyor, tırmalıyor ve kafa vuruyoruz, bende ısırıp yırtmak, parmaklarını ve göz kapaklarını koparmak, ulaşabileceğim her yerini yok etmek istememe neden olan bir gaddarlıkla savaşıyoruz. O nefret dolu mavi gözleri buldum ve onu k r etmeye çalışarak baş parmaklarımı içeri soktum.

Bu adam babamın elini dostlukla tuttu ve sonra babamın çenesini uçurdu, bu yüzden yüzünü bile tanıyamadım. Babamın hayatının

son yıllarını - birlikte son satranç oyunlarımızı, babamın torunlarını kucağına almak için son fırsatlarını - çaldı. Yenin, bu zevkleri asla kendi başına tatma şansına sahip olmayacaktır. Böbürlenmiyor. Kazanamaz. Onu bu dünyadan silip atacağım ki bir daha bir an bile tatmin hissetmesin.

Yenin güçlü ama ben daha güçlüyüm. O acımasız ama ben kahrolası bir sadistim. Yarattığı canavarın ellerinde ölüyor.

Ellerimiz birbirimizin gırtlığına kenetlenmiş ve tüm gücüyle sıkıyor. Boynundaki kemiklerin kırılma sesini duyana kadar onu iki kat daha sert bir şekilde boğdum. Kan akana kadar parmaklarım etini deşiyor ve gözlerindeki tek ışık yanan evimin kıvılcımları olana kadar sıkmaya devam ediyorum.

Ancak o zaman bırakırım.

Ve hala bitirmedim.

Etrafımda uçuşan mermilere aldırmadan yolun karşısına geçiyorum. Güçlü bacağıma yaslanarak, çığlık atan dizimi peşimden sürükleyerek topallayarak ilerliyorum.

Mikolaj'ın adamları hala Yenin'in son askerleriyle savaşıyor. Yangın şiddetleniyor ve sirenler yaklaşıyor. Kırık cam üzerinde lastiklerin gıcirtısı ile başka bir arabanın yanaştığını duyuyorum. Biri adımı haykırıyor.

Yürümeye devam ediyorum.

Ateşten başka bir şey görmüyorum. Öfkeden başka bir şey hissetmiyorum.

Bu henüz bitmedi - Rodion ve Adrian ölene kadar değil.

Sessiz devin hantal figürünü arıyorum. Ya da Yelena'nın erkek kardeşinin beyaz-sarı saçlarının şoku.

Neredeyse Adrian'ın üzerine basacaktım.

Ön bahçedeki çamurlu, ezilmiş çimenlerin arasında yatıyor. Saçları artık hiç sarı değil çünkü çoğu yanmış. Yüzünün ve vücudunun tüm sağ tarafı kömürleşmiş. Sol bileğindeki ipin tüten kalıntıları ve bağlı olduğu kırık sandalyenin bir parçasını görebiliyorum.

Bana baktı, bir gözü şişmiş, diğeri berrak ve o özel menekşe tonunda.

"Lütfen . . ." diye bağıyor.

Yerde etrafa bakıyorum. On metre ötede atılmış bir Kalaşnikof var. Onu alıyorum ve bir kez daha düşmanıma doğru topallayarak ilerliyorum.

Namluyu tam gözlerinin arasına doğrulttum, parmağım tetiğe dolandı.

"SEBASTYAN!!!" birisi bağırır.

Birisi değil.

Yelena.

Sesini nerede görsem tanırım.

Yerimde dondum. Beynimin her dürtüsü Adrian'ı hemen öldürmem için bana bağıyor. Bir şans daha verilse beni vururdu. Sevdiğim herkesi vururdu. Yelena'yı bile vurabilir.

Ama Yelena bana yaklaşır yaklaşmaz beynim kontrolden çıkıyor. Vücudum devralıyor. Güneşe dönen bir çiçek gibi, düşünmeden ve seçmeden ona doğru döner.

Pis, çılgın, çizilmiş ve hırpalanmış görünüyor. Duman lekeli, yırtık ve kanlı giysiler içinde. Yine de o kadar güzel ki buna dayanamıyorum.

Güzel gözleri yüzüme dikilmiş, yaşlarla dolu ve bana yalvarıyor.

Lütfen Sebastian, diye yalvardı. “Lütfen onu öldürme. . . Sana yalvarıyorum. Lütfen yapma.”

Silah hala kardeşine doğrultulmuş durumda.

Durmayacağıma dair kendime söz verdim. Bir makine olacağıma yemin ettim.

Ama kalbim atıyor, Yelena bana yaklaştıkça otomatik bir dürtüyle göğsümü zorluyor.

Lütfen, diye fısıldıyor.

Elimi hâlâ kontrol edip edemediğimi görmek için parmaklarımı esnettim.

Evet. İstesem Adrian'ı vurabilirim.

Ama artık istemiyorum. Yelena'yı görmek acımın son kalıntılarını da silip süpürdü. Geri geldi. Ve Adrian için değil - bunu onun yüzünde görebiliyorum. O benim için burada.

Tüfeği yere bırakıyorum.

Yelena hıçkırarak üzerime atıldı, neredeyse beni deviriyordu. Acıyla homurdanıyorum.

"İyi misin?" Yelena ağlar.

"Evet söylerim. "Sen?"

"Evet."

Onunla tanıştığım ilk gün gördüğüm gaddarlıkla bana sıkıca sarıldı. Bana bir Valkyrie gibi sarılıyor. Aramıza girmeye çalışan her şeyi öldürecekmiş gibi.

Sonra beni bıraktığında ağabeyinin yanına uğradı ve "Adrian!"

Ağabeyi ona bakıyor, dişlerini acıyla gıcırdatıyor.

Yelena, "Ambulans geliyor," diye ağlıyor. "Devam etmek . . "

"Bu . . . Bu . . ." Adrian homurdandı.

"Ne?" Yelena diyor. "Sen ne diyorsun?"

"Senin hatan . . ." Adrian tıslıyor. Ablasına sevgiyle bakmıyor, hatta hala hayatta olduğu için rahatlamıyor. Ona saf bir nefretle bakıyor.

O bakışı görüyorum ve tüfeği kapıp onu burada ve şimdi öldürmek istiyorum. Onu ambulanda ya da hastane yatağında istemiyorum. Zihni hâlâ Yelena'ya karşı öfkeyle dolup taşarken, onun vücudunda iyileşmesini istemiyorum.

Yelena ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana hızlıca baktı. Dudakları birbirine bastırıyor ve başını hızlıca sallıyor.

Bunu yapmayacak. Benim yapmamı da istemiyor.

Bundan hiç hoşlanmıyorum. Beni endişelendiriyor ve korkutuyor.

Ama Yelena'ya olan aşkım endişemden daha güçlü.

Biri beni omzumdan tutup kendine çekiyor.

"Seb!" Aida bağıırır. Yüzü de aynı şekilde dumanla kaplı ve boşdaki elinde bir silah tutuyor. Callum hemen yanındadır ve herhangi birinin ona arkadan saldırmaya çalışması ihtimaline karşı onu korur. Avlu ölü Ruslar ve Mikolaj'ın en az iki adamıyla dolu. Bosco Bianchi'ye benzeyen yüzü aşağı bakan bir figür görüyorum.

Ama silah sesi kesildi. Sirenler yakınlarda çalışıyor ve savaşıacak kimsenin kaldığını sanmıyorum.

"Hadi gidelim!" Aida ağlıyor.

"Mikolaj nerede?" Soruyorum.

"Adamlarıyla çoktan gitti."

Callum, "Biz de aynısını yapsak iyi olur," diyor. "Ya da hiçbir rüşvet bizi bu boktan fırtınadan kurtaramayacak."

Ağır bir şekilde Yelena'ya yaslanarak Callum'un arabasına olabildiğince topalladım. Yelena ve ben arkaya binerken, Callum sürücü koltuğuna oturuyor ve Aida pompalı tüfekte oturuyor.

Callum caddede hızla uzaklaşırken, Aida yanan evimize harap olmuş bir bakış attı. Dikiz aynası ekip arabalarının, itfaiye araçlarının ve ambulansların yanıp sönen ışıklarıyla dolu.

Adrian'ı zamanında bulacaklarını varsayıyorum ama umarım bulmazlar.

Arabanın arkasında Sebastian'a yaslandım . Omuzlarıma doladığı ağır, sıcak kolu şu anda aklımı başımdan almamı sağlayan tek şeydi.

Ağabeyimin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum - yakışıklı yüzünün sağ tarafı çok kötü yanmıştı ve bundan daha da kötüsü, bana baktığında gözlerindeki nefret. Onunla kendimizi bir savaşın zıt taraflarında bulacağımızı asla, asla, asla düşünmezdim. Ama bu, babamın son eylemiydi - hayattayken her zaman yapmaya çalıştığı gibi, aramıza girmek.

Cesedini sokakta yatarken gördüm.

Adrian'ın aksine, babamı kanlı ve hırpalanmış görmek hiç sempati uyandırmadı. Ben de beklediğim rahatlamayı hissetmedim. Bunun yerine, bir kitabı kapatıyormuş gibi hissettim. Sonunda onun sonu.

Yüzümü Sebastian'ın omzuna yasladım. Duman ve kan kokuyor. Bunun altında teninin kokusunu buluyorum.

Ne kadar kirli ya da karışık hale geldiğini umursamadan saçlarımı nazikçe okşuyor.

"Nereye gidiyorsun?" Araba dönüş yaparken Callum'a diyor.

Hastane, dedi Cal. "Nero yakında ameliyattan çıkacak. Ve görünüşe göre ikinizin de bir doktora ihtiyacı olabilir. ."

Sebastian inatla, "Ben iyiyim," diyor. Durumun bu olduğundan gerçekten şüpheliyim. Arabaya binmek için bana iyice yaslanmak zorunda kaldı. Sanırım yine dizinden yaralandı.

Callum bizi Midtown Medical'e götürüyor. Tüm yolun kordonla kapatıldığını görünce kafası karışmış bir halde duraklar.

"Burada neler oluyor?" diyor.

"Sokağın o tarafında bir şey var. . " Aida, yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken, diyor. "Ne olduğunu göremiyorum. . "

Onlara, "Birisi o apartmanın çatısından düştü," dedim.

Hepsi bana bakmak için dönüyor.

"Kim düştü?" Callum talep ediyor.

"Rodion," diyorum, çoğunlukla Seb'e.

"Ro—nasılsın... . " Bana kafası karışmış bir şekilde bakıyor ve sonra hem anlayış hem de korkunun yüzünü kapladığını görüyorum. Yelena, diyor. Orada mıydın?

Başımı salladım, aniden konuşamayacak durumda olduğumu fark ettim.

"Ama nasıl . . . neden yaptın . . "

Apartman kompleksinden hastaneye bir ileri bir geri baktığını görüyorum, tam karşısında ve yüzündeki rengin ağartıcı olduğunu görüyorum.

"Aman Tanrım" diyor.

Çatıdaki o anlar bana çok canlı bir şekilde geri dönerken kalbim hızla atıyor. Rodion'un elinin boğazıma dolanması ve beni çıkıntıya taşıırken ayaklarımın havada sallanması. . .

Callum ve Aida da parçaları bir türlü birleştiremiyor.

"Rodion kim?" diye soruyor.

Sebastian, "O, Yenin'in baş teğmeni," diye açıklıyor. "Nero'yu öldürmek için buradaydı, değil mi?"

"Evet," diyorum sessizce.

"Ve sen onu durdurdun?" Aida diyor.

Sebastian şaşkınlıkla bana bakarak "Nero'nun hayatını kurtardın," dedi.

"Adrian'ı takip etmek istemiştim," diye itiraf ettim Seb'e. "İşte bu yüzden bu sabah ayrıldım. Kardeşimi daha önce bulmayı umuyordum. . " Bir hıçkırığı geri yutmak zorundayım. "Ona bir şey olmadan önce. Onu gitmeye ikna edebileceğimi umuyordum. Babamızı terk etmek için."

Sebastian'ın ağzı açık. Burada, bu sokakta, ağabeyimle onun arasında verdiğim kararı anladığını görebiliyorum. Bu sefer kendi ailem yerine Sebastian'ın ailesini seçtim. Hatalarımı telafi etmek için elimden geleni yaptım. Ama bedelini ödeyen Adrian oldu.

Sebastian kollarını bana doladı ve bana sıkıca sarıldı. Dürüst olmak gerekirse biraz fazla sert, çünkü omzum hala yanıyor ve Rodion'un vurduğı yer ağrıyor, dikişler yeniden açılıyor. Ama umurumda değıl - kollarının sıcaklığıyla birlikte gelirse, acıyı hissetmeyi tercih ederim.

Sebastian kulağıma, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bunu nasıl yaptın?" Aida merakla sorar. "Onu çıkıntının üzerinden mi devirdin? Onu vurdun mu?"

Yüzümü buruşturduğumu gören Sebastian, "Bu konuda konuşmak istemiyorsa onu rahat bırakın," diyor.

Beni bu kadar kolay bağışladığı için hâlâ Aida'ya çok şey borçluymuşum gibi hissediyorum, o yüzden yine de cevap verdim.

"Onu ben vurdum," diyorum. "Ama yakındı. Sınırı aşan neredeyse bendim."

Sebastian'ın yüzündeki korkuyu görebiliyorum. Sanki çatıdaki kavga, geçmişte ve bitmiş bir şey değil de, beni hâlâ koruyabileceği bir şeymiş gibi, beni her zamankinden daha sıkı tutuyor.

"Buna inanamıyorum," diyor. "Yani, sanırım yapabilirim. Seni sinirliyken gördüm. Ama Tanrı aşkına Yelena, o bir canavar. . "

"En sevdiğim öğleden sonra değildi," diyorum.

Hastaneye girdiğimizde hemşire, hepimizin durumunu göz önünde bulundurarak orada sadece ziyaretçi olarak bulunduğumuzdan oldukça şüpheleniyor. Çatışma neredeyse bitmek üzereyken oraya varmamıza rağmen, Callum ve Aida bile darmadağın ve pis görünüyorlardı.

Hemşire isteksizce rozetlerimizi veriyor ve üst kata çıkmamıza izin veriyor. Sebastian'ın iki adamı asansörü ve koridoru koruyor. Uzun olan Seb'e, "Ameliyattan çıktı. O odada Camille ile birlikte."

Nero hala uyuyor olabilir diye sessiz kalmaya çalışarak hepimiz koridorda koşturduk.

Ama kapıdan içeri baktığımızda, yatağında doğrulmuş, solgun ve zayıf ama şaşırtıcı derecede uyanık olduğunu görüyoruz.

"Neden hepiniz benden daha kötü görünüyorsunuz?" diyor.

"Yenin öldü," diyor Seb açıklama yapmak için. "Evi yaktı"

" *Bizim* evimiz mi?" Neron diyor.

"Evet," diye başını salladı Seb. "Üzgünüm. Ona izin verdim.

"Pekala, siktir," diyor Nero.

O ev yüz yıldır onların ailesinde olduğundan bunu anlayabiliyorum. Bu kadar uzun süredir ayakta duran bir şeyin birkaç saat içinde yok edilebilmesi şaşırtıcı.

"En azından arabalarımı hareket ettirdin mi?" Nero soruyor.

"Hayır," diye yüzünü buruşturdu Seb.

Nero ona ters ters bakıyor ve bedeni ne kadar zayıf olursa olsun öfkesinin hâlâ canlı ve iyi olduğunu görüyorum.

Camille, Nero'nun uyluğunu çarşafın arasından sıkıştırıyor. "Sorun değil," diyor. "Favorileriniz bizim mağazamızda."

Callum ona, "Bazı insanlar da öldü," diye hatırlattı.

Nero omuz silkiyor, bu pek umurunda değil. "İnsanlar, 1930 Kızılderili İzci Motosikletinden daha sıradan." Ancak bir süre sonra merakına yenik düşer. "Kim öldü?" O sorar.

"Örneğin Bosco Bianchi," diyor Seb.

"Öfff," diye homurdandı Nero. "Bir contaya bile değmez."

Kapı eşiğinde gizleniyorum, utanıyorum ve burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Nero'nun da, Camille'in de beni görmek istediğinden şüpheliyim.

Ben sıvışmak için bir bahane bulamadan, Nero keskin gri gözlerini bana dikti ve "Bu kadar gergin olma, baban öldüyse hepimiz rahatlayabiliriz," diyor.

"Gerçekten üzgünüm..." diye başladım ama beni el sallayarak geçiştirdi.

"Aa, sakla onu. Düğünün berbattı ama haberin olsun. Sana dört dilim değıl de sadece iki dilimlik ekmek kızartma makinesi aldığım için memnunum.

Aida homurdandı ve bunun Nero'nun şaka anlayışı olduğunu görüyorum. Ya da belki onun affetme fikri. Öyle ya da böyle, alacağım.

Camille hastanede geçirdiğı tüm saatlerden dolayı tamamen bitkin görünüyor, ama çenesini avucuna dayayıp Nero'nun yatağına yaslanırken gülümsüyor. Onun tamamen uyanmış ve bu şekilde -her zamanki hali olduğunu varsaydığım gibi- konuşması onu çok heyecanlandırmıştı.

Cal, "Fazla kalamayız," diyor. "Miles'ı ailemin evinde bıraktık."

Aida, "Kısa sürede geri dönmezsek, Imogen muhtemelen ona yirmi kıyafet daha almış ve saçını kesmeye çalışmış olacak," diyor.

Cal, "Bu biraz çılgınca," diyor.

"O bir *bebek*, " Aida gözlerini deviriyor. "Senin üç yaşına kadar senin gibi yumurta gibi kel olmadığına şükret."

Sonunda büyüdü, dedi Cal, bilinçli bir şekilde başını ovuşturarak.

Aida, "Her neyse, hepinize hoşçakalın," diyor ve bize hafifçe el sallıyor. "Yaşadığına sevindim, ağabey."

"Ben de," diyor Nero. Cevap verirken Aida'ya değıl Camille'e bakıyor.

"Biz de gitsek iyi olur," diyor Seb.

Asansöre geri dönüyoruz, Callum ve Aida'nın önümüzden gitmesine izin veriyoruz çünkü Sebastian da ben de hem katı hem de yavaşız. Çıkarken Seb, omzuma bakması için bir asistana rüşvet verdi. 600 dolara, adam yaraya birkaç dikiş daha atıyor, sonra bana fazladan bir doz antibiyotik ve birkaç paket ağrı kesici veriyor.

Bana her ne verdiyse, etkisini hemen gösteriyor. Kendimi sıcak ve gevşemiş hissediyorum ve omzumdaki ağrı hafif bir sancıya dönüşüyor. Seb bir çifti kendisi yutuyor, bu yüzden yürümek için bana bu kadar çok yaslanmak zorunda kalmasın.

Hastaneden birkaç blok ötede aksayarak indiğimizde, bir Uber'e binebiliriz, artık yol kapalı değil, binalardaki tüm ışıklar parlak ve parılıyor. Gölden esen bir esinti havanın temiz ve taze kokmasını sağlıyor.

Sebastian kolunu bana doladı.

"Dairemize arabayla geri dönelim mi?" bana soruyor

Nereye gideceğimizi düşünmemiştim bile. Belli ki Sebastian'ın ailesinin evine geri dönemeyiz. Babamın evine gitmemin hiçbir yolu yok. Bu yüzden, düğünümüzden hemen sonra gitmemiz gereken yere gitmemiz mantıklıydı: Seb'le birlikte seçtiğimiz güzel çatı katına, henüz kötü bir şey olmamışken, geleceğimiz parlak ve umut dolu görünürken.

Şimdi oraya gitmeyi her şeyden çok istiyorum.

Her şeyin yoluna gireceği hissini yeniden kazanmak istiyorum. Sebastian ve ben ikimiz birlikte bir hayat kurabilir ve onu istediğimiz gibi şekillendirebiliriz.

Yüzümü yakından izliyor.

Sadece bu gece nerede uyuyacağımızı sormuyor. Tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi soruyor - bu rüyayı gerçeğe dönüştürmeyi deneyebilir miyiz, treni tekrar raylara koyabilir miyiz?

"Evet," diyorum ona. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Sebastian kaldırımında durur. Beni tutuyor ve beni öpüyor.

Dudaklarındaki dumanın tadını alabiliyorum. Hoş değil.

Ateş her zaman ölüm ve yıkım anlamına gelmez. Bazen yeni şeylerin yeşermesi için eski ve çürümüş çalılar temizler.

Uber'i apartmanımıza geri götürüyoruz.

Burayı birlikte seçip, satın almak için zaman bulduğumuz birkaç mobilyayı göndereli çok uzun zaman olmadı.

Kapıyı açtığımızda içerisi temiz ve yeni kokuyor, Sebastian ya da benim gibi değil. Antiseptik ve isimsiz - onun sabunundan, kolonyasından ya da en sevdiğim kahve çekirdeklerinden eser yok.

Pırıl pırıl modern mutfağı ve kanepesiz geniş oturma odasını zar zor tanıyorum, sadece Enzo'nun bana son hediyesi olarak verdiği güzel piyano.

Henüz ev değil.

Ama olacak. Çok yakında olacak.

Burada geçirdiğimiz her saat, kişiliğimizden biraz daha bu alana damgasını vuracak. Burada gülüp konuşacağız, anılar ve deneyimler oluşturacağız.

Seb, "Seni eşiğin üzerine taşımalıydım," diyor.

"Alınma aşkım ama şu an kendini taşıyamıyorsun," diyorum.

Yarım bir gülümsemeyle "Endişelenme, çok fazla enerjim kaldı" diyor. "Nihayet . . . teknik olarak hala balayımızdayız."

Bu gülümseme onu yeniden çocuksu ve gülünç derecede yakışıklı gösteriyor. Beni kaçıran bir kişiden kurtarmaya çalışan adama benziyor. Beni bilardoda yenen ve dln alamayacak kadar centilmen olan kişi.

Elinden tutarak onu yatak odasına doğru çekiyorum.

Dikkatlice, nazikçe birbirimizin kıyafetlerini çıkardık. Beraber duş alıyoruz, sırayla birbirimizin derisindeki kanı, çamuru ve dumanı temizliyoruz. Neyin kir, neyin morluk olduğunu söylemek zor. Her birimiz, vücudumuzun her yerinde gülünç derecede kesik ve hırpalanmış durumdayız.

Yine de önemli değil. Birlikte olmak için neler yaşadığımızın kanıtı. Garip bir şekilde beni mutlu ediyor. Çünkü bunların hiçbiri bizi ldremezse, hiçbiri bizi ayıramazsa, o zaman hiçbir şey yapamaz.

Tamamen temiz ve hala biraz nemliyken, yatağa, henüz üzerinde uyumamış, yepyeni çarşafların üzerine yuvarlanıyoruz.

Sebastian bacaklarımın arasında yüzükoyun yatıyor. Uzun, yavaş vuruşlarla amımı yalıyor. Duşta yüzünü yeni tıraş ettiği için ağzı inanılmaz derecede sıcak, dudakları ve dili yumuşak.

Sırtımı yastığa yasladım, sanki yüzüyormuşum ve sürükleniyormuşum gibi, sanki bu dünyadaymışım ve onun dışındaymışım gibi hissediyorum.

Geçen gün sert sekse ihtiyacım vardı, can atıyordum, doymuyordum. Ve bugün bu nezakete, bu ilgiye ihtiyacım var.

Sebastian her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilir. Vücudumu benden daha iyi tanıyor gibi görünüyor. Bana, benim kendime dokunabileceğimden daha iyi dokunuyor, karnımdan yukarıya ve bacaklarıma zevk dalgaları gönderiyor.

Bana ne kadar çok dokunursa, o kadar hassas oluyorum. Amım zonkluyor. Derisinin her milimetresini hissedebiliyorum, diline tepki olarak her sinir ucunun tutuştuğunu.

Duygu o kadar ateşli bir seviyeye yükselir ki, boşalmaya başladığımda neredeyse hiç fark etmem. Derin, şehvetli ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir orgazmın içine dalıyorum.

Sebastian klitorisime alışmaya devam ediyor, hızlanmıyor ya da yavaşlamıyor, doruğu mümkün olduğu kadar uzatıyor.

Sonunda bittiğinde, üstüme tırmandı ve içime saplandı, aleti beni yemenin verdiği heyecandan şimdiden sertleşmişti.

O kadar şiş ve hassasım ki, o dikkatli olmasına rağmen, itmeler çılgınca yoğun. Birkaç dakika sonra konumumuzun dizine çok fazla baskı uyguladığını söyleyebilirim, bu yüzden onun yerine üstüne çıktım ve ben ona binerken sırtını yastıklara dayamasına izin verdim.

İnce perdelerin arasından sızan ay ışığı Sebastian'ın yüzünün her çizgisini ve kıvrımını aydınlatıyor. Bana bakarken gözleri kahverengiden çok altın rengine benziyor, dikkatli ve ciddi.

Kalçamı yavaşça döndürüp aletine uzun uzun darbeler indirdim. Göğüslerimi okşamak için uzandı, sonra yastığa oturdu, ben ona binerken bir tanesini ağzına alıp emebildi.

Bence göğüslerime takıntılı olabilir, çünkü biz sevişirken sürekli onlara dokunuyor ya da emiyor. Sırayla bağımlı hale geliyorum. Bunu her yaptığında, giderek daha hassas hale geliyorlar ve bu his, aletin içimde ne kadar iyi hissettiğiyle bağlantılı hale geliyor.

Her iyi atlet gibi, Sebastian da gülünç bir şekilde koordineli. Göğüslerimi emebilir, beni becerebilir ve aynı anda kıcımı parmaklayabilir. Aynı anda uyarılan bu kadar çok erojen bölgeye sahip olmak -basitçe söylemek gerekirse- olağanüstü bir durum.

Tüm vücudumu zevkle küt küt attırıyor. Beni açgözlü ve şehvetle sarhoş ediyor. Şimdiden başka bir orgazm binasını hissedebiliyorum. Ona daha uzun süre binebilmek için hızımı yavaşlatmaya çalışıyorum - hepsi o kadar iyi hissettiriyor ki boşalmak bile istemiyorum, sadece yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istiyorum.

Ama geri tutan yok.

Başımı geriye atıyorum ve haykırıyorum, amım sikinin etrafına sımsıkı kenetlenmiş, sıkıyor ve shaftının her santimini sıkıyor.

Sebastian kalçalarımı sertçe kavradı, parmakları yanaklarıma saplandı. Bana doğru itti, aleti patladı. Açgözlülükle, her damlasının içimdeki tüm boşalmasını isteyerek sürmeye devam

ediyorum. Onun orgazmının benimkini nasıl tetiklediğini ve benimkinin de onunkini nasıl tetiklediğini seviyorum. Her birimiz için, diğer kişiye boşalmasını sağlamaktan daha erotik bir şey yoktur.

Bitirdiğimizde yatakta yan yana uzandık, uzun bacaklarımız birbirine dolandı ve yüzüm boynuna yaslandı. Aldığım her nefes ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyor.

Bugün bazı açılardan hayatımın en kötü günüydü. Diğerlerinde en iyisiydi.

Çünkü sonunda kocamla birlikte evimdeyim. İlk defa kendi yatağımızda uyuyoruz.

Umarım saçlarımız ağarıp yaşlanana kadar bunun gibi binlerce gece daha yaşarız. Dünyadaki son gecemi onun kollarına sarılmış olarak geçirmeyi umuyorum.

Ben uzaklaşırken Sebastian, "Artık sen ve ben varız, Yelena. Bugün kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim. Ama bilmeni istiyorum. . . senin güvenliğin benim için herkesinkinden daha önemli. Seni herkesten daha çok seviyorum. Seni seveceğim, seni koruyacağım ve hayatımız boyunca sana tapacağım. Hiç bir zaman durmayacağım."

"Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedim ona. "Asla bencil olmayacağım ya da senden bir şey saklamayacağım. Sen benim her şeyimsin Sebastian. Bunu sana her günün her dakikasında göstereceğim."

"Yapacağını biliyorum," dedi ve beni yüzümün kulağımla buluştuğu yerden usulca öptü.

Dudaklarımı da öpebilmesi için çenemi kaldırdım.

33

sebastian

Yeni dairemizde, yeni yatağımızda, karımın yanında uyanıyorum

.

Kaybettiğimiz onca şeyden sonra bile, kazandıklarımınla mutlu olmaktan kendimi alamıyorum.

Yelena bir hediyedir. Tıpkı iskelede dizimin kırıldığı gece gibi, Yelena ile tanıştığım gece de bir dönüm noktası oldu. Hayatımın akışını değiştiren tekil bir olay.

Böyle gecelerin iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Belki de kader diye bir şey vardır sonuçta.

Çünkü kendim için istediğimi sandığım şey beni asla bu kadar mutlu edemezdi.

Binamızın zemin katındaki küçük fırından taze kahve ve kruvasan almak için yataktan çıktım. Döndüğümde Yelena yatakta esneyip kıpırdanıyordu, gümüş sarısı saçları henüz ıslakken uykuya dalmaktan dalgalıydı.

Gözlerini açıyor ve "Gizlice kaçma, bu beni geriyor," diyor.

Ona bir fincan kahve uzatıp, "Artık endişelenecek bir şey yok," dedim.

Yelena içkisinden bir yudum alıyor, yüzü ciddi. "Bu bizim için asla doğru değil, değil mi?"

Sanırım haklı. Bizim dünyamızda her zaman başka bir düşman vardır. Her zaman başka bir tehdit. Yen gitti. Ama onun yerini kim alacak?

"Ayrılmak istiyor musun?" Ona sorarım. "Dante gibi Paris'e gitmek mi? Veya Barselona veya Tokyo?"

Yelena kruvasanından bir ısırık alıp yavaşça çiğneyerek bunu düşünüyor. Sonunda yutkunuyor ve "Chicago'dan hoşlanmaya yeni başlıyordum. Üstelik Sebastian. . . Biz olduğumuz kişiyiz. Tacı hiç istemedin ama o sana geldi. Asla bir Bratva'nın kızı olmak istemedim ama Rodion'u öldürdüm ve gerekirse yine öldürürüm. Hayatımda seçim istiyorum. . . ama karanlık tarafımdan korkmuyorum. Annem gibi iyi ve babam gibi kötü diye ikiye ayrıldığımı düşündüğümde bundan nefret ediyordum. Şimdi düşünüyorum . . . ikisi de sadece benim. Ve her zaman öyleydiler.

Ben de benzer bir şey düşündüm. İyi bir adam olduğumu sanıyordum, ta ki içimde bir düğme açılıp canavar serbest kalana kadar.

Şimdi Yelena'nın haklı olup olmadığını merak ediyorum, o ve ben sadece grinin bir tonu muyuz? Merak ediyorum, düz kenarlı bir hayatta rahat olabilir miyiz, yasalara saygılı ve dürüst olabilir miyiz, kendimizin diğer yanımızı asla kullanmaz mıyız?

"Bugün Mikolaj'ı görmem gerekiyor," dedim ona. "Benimle gelmek ister misin?"

"Evet," diyor Yelena. "Seninle her yere gelmek istiyorum."

Duş alıp giyindikten sonra şehrin kuzeyindeki konağa gidiyoruz.

Yelena, büyüümüş bahçelere ve gotik eve büyük bir ilgiyle bakıyor.

"Ne garip bir yer" diyor. "Çok karanlık ve her şeyden çok uzak. Yine de güzel. . "

"Bence Miko ve Nessa yalnız kalmayı seviyor."

Kapıyı çaldığımda Nessa yerine temizlikçi cevap veriyor. Koyu renk saçlı güzel bir kız ve Mikolaj'inkine çok benzeyen bir Polonya aksanı var.

"İçeri gel," diyor kibarca. "Bir içki ister misin?"

"Sadece su lütfen," diyorum.

Geçen seferki resmi oturma odasında beklerken ikimize de birer bardak getiriyor. Yelena'nın kalkıp büyük ve boş şöminenin şömine rafındaki tüm kitapları, tabloları ve süsleri incelemek istediğini söyleyebilirim. Ama kaba görünmek istemiyor, bu yüzden gözlerinin dolaşmasına izin vererek suyunu içiyor.

Birkaç dakika sonra Nessa ve Mikolaj kol kola içeri girerler. Nessa her zamankinden daha solgun ve daha sessiz görünüyor. Zor bir şeyi başarmış gibi yorgun ama mutlu görünüyor. Her zamanki dans kıyafeti yerine bol bir elbise giymiş.

Mikolaj ise aksine, onu şimdiye kadar gördüğümünden daha mutlu görünüyor. Enerjiyle çalkalanıyor.

"Galipler olarak buluşuyoruz" diyor. "Umarım bu seni gücendirmez Yelena. Kaybın için üzgünüm."

Yelena sessizce, "Teşekkürler," diyor. "Babam bir kayıp değildi. Pişman olduğum tek kişi kardeşim."

"Yine de yaşıyor, değil mi?" Mikolaj diyor.

"Evet," diyor Yelena daha fazla bilgi vermeden.

Adrian'ı sormak için defalarca hastaneyi aradık. O gerçekten yaşıyor, ancak tüm ziyaretçileri reddediyor.

"Umarım ortaklığımız devam eder," diyor Mikolaj bana.

"Anladığım kadarıyla Chicago'da Don olarak görevi devralacaksın."

"Buna henüz karar verilmedi," diyorum. "Dante istemiyor ama Nero ondan sonra en yaşlısı."

"Callum Griffin bana Nero'nun liderlikle ilgilenmediğini, sadece işin yatırım kolunun kontrolüyle ilgilendiğini söyledi."

Midem içimde rahatsız edici bir sıkışma yapıyor. "Bu doğru olabilir," diye kabul ediyorum.

Mikolaj buz mavisi gözleriyle bana tepeden tırnağa bakıyor. "Bir patron gördüğümde tanırım" diyor. "Ortaklığımızda ilerlemek için formaliteleri beklemeyelim. Önümüzdeki aylarda gerçekleştirmek istediğim birçok şey var."

"Ne gibi?" diyorum kendime rağmen merak ederek.

"Sorun ne değil," diyor Mikolaj, şimdi tamamen gülümseyerek.

"Nedeni bu."

Kanepede yanında oturan, çıplak ayaklarını altına sıkıştırmış, yanakları hafif çillerinin altında pembeleşen Nessa'ya bir göz attı.

"Miko. ." diyor uyararak.

"Sebastian eski bir dost, değil mi?" diyor. "Ona söyleyebiliriz."

"Sadece yapabildiğin herkese söylemek istiyorsun," diye gülüyor. Yelena ve bana dönerek "Bir bebeğimiz olacak" diyor.

"Sen? Tebrikler!" Otomatik olarak Nessa'nın göbeğine bakıyorum. Tabii ki, normalde ince olan vücudunda hafif bir şişlik görüyorum. "Ne zaman geliyorsun?"

"Şubat," diyor Nessa. "Hala erken. Muhtemelen henüz kimseye söylememeliyiz."

Miko'ya sert bir bakış atıyor, ancak Nessa'nın sert bakış versiyonu, kocasını gerçekten azarlamak için çok fazla sıcak ve sevgi dolu.

Mikolaj'ın her iki şekilde de dünyaya geri getirilebileceğinden şüpheliyim. Nessa'nın çocuğunu taşıdığı için çok heyecanlı.

İkisi için de mutluyum. Ama başka bir şey daha hissediyorum - kabul etmek istemediğim bir şey. Yelena'ya bakıyorum. Yüzünde garip bir ifade var, sanki onu şaşırtan bir şey düşünmüş gibi. Çabucak silkip atıyor ve "Bu harika! Heyecanlanmış olmalısın."

Yarım saat kadar daha kalıyoruz, Mikolaj ve ben iş konuşuyoruz, Yelena ve Nessa bazen katılıyor ve bazen başka konularda kendi aralarında konuşuyorlar.

Miko enerji ve hırsla dolu. Kader ona gülümsüyor.

İyimserliği bulaşıcıdır. Yelena yanımdayken zaten dünyanın kralı gibi hissetmeye meyilliydim - Miko'nun desteğiyle, yakında hırs ve şevk konusunda onunla boy ölçüşüyorum. Bir ay önce imkansız görünen planlar yapıyoruz. Yarı hayal yarı çılgın ama yine de ulaşılabilir planlar.

Sonunda ayrılırken Miko'nun elini sıkıyorum ve "Yanımda olduğun için teşekkür ederim" diyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Nessa senden hep övgüyle söz etti. Bunun uzun bir dostluğun başlangıcı olacağını düşünüyorum."

Nessa, Yelena'ya sarılır. Yelena önce şaşırılmış görünüyor ama sonra hafifçe gülümseyerek sırtına sarılıyor.

Nessa, "Gelip yeni evinizi görmek istiyorum," diyor.

Yelena sıcak bir şekilde, "İstediğin zaman gelebilirsin," diye yanıtlıyor.

Arabaya binerken, bana şaşkın bir ifadeyle, "Daha önce hiç kimseyi davet etmedim. Babamın evinde asla yapamazdım.

"Artık istediğin kişiyi davet edebilirsin," dedim. "Mobilyamızın olmaması dışında."

Eve giderken, Adrian'ın yanıkları için tedavi gördüğü hastanede duruyoruz. Hemşireyle Yelena'nın Adrian'ın tek ailesi olduğu konusunda tartışmaya çalışıyorum ama tartışmadan bizi geri çeviriyor.

"O çok açıktı. Kimseyi görmeyecek."

Ayrılmak için arkamızı döndüğümüzde Yelena bana baktı, gözleri buğulu ve endişeliydi.

"Benden gerçekten nefret ettiğini mi düşünüyorsun?"

"BEN . . ." Hayır demek istiyorum ama ona yalan söyleyemem. Ona tısladığında yüzünü gördüm, " *Bu senin hatan.* "

"Şu anda akli başında olduğunu sanmıyorum," dedim ona.

Sorun şu ki, bunun geçici olup olmadığını bilmiyorum. Onu görmeden, söylemenin bir yolu yok.

Eve vardığımızda Yelena uzun bir şekerleme için uzanıyor. Bir gün önceki olaylardan bitkin düşen Nessa kadar yorgun görünüyor.

34

Yelena

biraz bulanık.

Babamın lm ve Gallo evinin dışındaki kanlı savaş, Chicago Polis Teşkilatında destansı boyutlarda bir bok fırtınasına neden oldu. Polis zaten katedraldeki katliamı soruşturuyordu - başarısız düğünü, Gallo'nun bahçesindeki cesetleri ve evlerinin yanmış kalıntılarını birbirine bağlamak için fazla dedektif çalışması gerekmiyor.

Sebastian ve ben, Gallo'nun hukuk konseyiyle bitmek bilmeyen iştişareler ve ardından bitmek bilmeyen polis görüşmeleri yapmak zorunda kalıyoruz. Bu arada Sebastian, rüşvet olarak bir kralın fidyesini ödüyor ve her şeyi ortadan kaldırmak için Griffinler ve Galloların toplayabilecekleri her türlü toplu siyasi baskıya güveniyor.

Neredeyse tamamen tanık eksikliği olmasaydı, muhtemelen işe yaramazdı.

Gallolar, nesillerdir Eski Kent'te yaşıyor. Enzo Gallo bir kurumdu. Hiç kimse oğlunun aleyhine tanıklık etmek istemez.

Resmi hikaye, babamın Enzo'yu katedralde öldürdüğü, ardından Gallo'nun evini yakmak için geldiğidir. Babamın adamlarından biri tarafından sırayla vurulan Bosco Bianchi tarafından öldürüldü.

Vincenzo Bianchi, bir bedel karşılığında buna tamamen razı. Sebastian ona babamın spor bahisleri operasyonunu veriyor ama Mikolaj'ın hesabına havale ettiği paranın yarısı onda kalıyor.

Bratva'nın geri kalan operasyonları Polonya Mafyasına devredildi. Mikolaj genişleme planlarıyla doludur ve doğmamış çocuğuna kendi deyimiyle "dünyanın en güzel bebeği"ne layık bir hayat vermeye kararlıdır.

Yüz kere kardeşimi ziyaret etmeye veya aramaya çalıştım. İzin vermeyecek. Çektiği acıyı ve başına gelenlere ne kadar kızgın olduğunu düşünüyorum ve ağlamak istiyorum. Adrian tam olarak kibirli değildi ama görünüşünden ve kadınlarla olan başarısından son derece gurur duyuyordu. Şekil bozukluğunu ölümünden daha kötü bir kader olarak görürdü.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, her zaman yaptığım gibi buna odaklanamadım.

Önce bitkin düştüm, sonra hastalandım. Sonra Mikolaj ve Nessa'yı ziyaret ettiğimiz sabah aklıma gelen düşünceyi doğruladım.

Nessa hamile olduğunu açıkladığında garip bir şey fark ettim. Bir aydan fazladır adet görmediğimi hatırladım.

Sebastian ve ben koruma konusunda tam olarak dikkatli değildik. Çoğu zaman kendiliğinden ve halka açık yerlerde, biz evlenmeden önce gizlice seks yapıyorduk. Prezervatif için en

uygun koşullar değil. Sonra, aklımızdaki son şey dikkat olduğunda, bodrumdaki hücrede ilişkimiz oldu. . .

O yüzden şaşırmamalıydım sanırım. Sanırım böyle bir şeyin gerçekleşmesi için çok daha fazla "denemenin" gerektiğini düşündüm.

Testi pozitif çıkacağına pek inanmayarak yaptım.

Çift pembe çizgi hemen belirdi, parlak ve net.

Testi lavaboya düşürdüm, beceriksizliğe kapıldım.

Sebastian'ın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir yanım kızacağından korkuyor - zaten aşık olduk ve çok hızlı evlendik. Bu sonraki ve en kalıcı adımda biraz daha temkinli olmalıydım gibi görünüyor.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da bunu ondan bir gün bile saklamayacağım. Bunu bir daha asla yapmayacağıma söz verdim.

Bu yüzden boş oturma odamızda piyano sırasına oturmuş bekliyorum çünkü henüz bir kanepemiz yok. Dikkatimi dağıtmak için bir süre oynamaya çalışıyorum ama ellerim çok gergin ve gergin.

Anahtarının kilide girdiğini duyduğumda dik oturdum.

Söylemeyi planladığım her şey bir anda aklımdan uçup gitmiş gibiydi.

Sebastian kapıyı iterek açtı, orada beklediğimi görünce önce sevindi, sonra yüzümdeki gerginliği okuyunca endişelendi.

'Sorun nedir?' diyor.

"Hiçbir şey," diyorum. "Ya da, yani, yanlış mı bilmiyorum. . . iyi olabilir . "

"Ne?" diyor, yarı gülümseyerek ve yarı endişeli. "İyi misin?"

"Ben . . . Aslında hamile," dedim.

Bir an şoktan donakalmış halde bana bakıyor.

Sonra beni kollarının arasına alıp döndürdü, bu ancak onun boyunda bir adamın yapabileceği bir şeydi.

"Ciddi misin?" diyor, tekrar tekrar. "Emin misin?"

"Evet," gülüyorum. "Çok eminim."

"Bana verebileceğin en iyi haber bu," diye ağladı, yüzü daha önce gördüğüm her şeyi geride bırakarak aydınlandı. "Olabilecek en iyi şey."

"Gerçekten mi?"

"EVET! Tanrım, buna inanamıyorum. Çok heyecanlıyım!"

Oturma odamızda dizlerinin üzerine çöktü ve kulağını karnıma dayadı.

Güldüm. "Midemin guruldamasından başka bir şey duymayacaksın. Şu anda sadece bezelye büyüklüğünde."

"Doktora ne zaman gideceğiz? Onu görmek istiyorum!"

"O olduğunu bilmiyorsun!"

"Ne olduğu umurumda değil. ikisini de istiyorum Her ikisi de olabilir - ikizler kalıtsal değil mi?"

"Tanrım, umarım değildir," diyorum. "Biri yeterince deli olacak."

Adrian orada olmadığı halde ikiz doğurduğumu hayal ettiğim için içimi bir hüznün kapladı. Bunun en iyi şaka olduğunu düşünürdü - başka bir küçük sarışın çift etrafta koşturuyor, güreşiyor ve birbirleriyle dalga geçiyordu. . .

Bu düşünceden kurtulmak için kafamı sertçe salladım. İkizlerim olacağını sanmıyorum. Olsaydım bilirdim. Elimi karnıma bastırduğimde, orada sadece bir bebek hayal ediyorum.

Ayrıca çocuğum zaten sarışın olmayacak. Gallolar İtalyanlar için bile karanlıktır ve Sebastian içlerinde en kahverengisidir. Miles Gallo'yu gördüğüm andan itibaren sahip olacağım herhangi bir bebeğin Seb'e benzeyeceğini biliyordum. Ve ben de tam olarak böyle istiyorum.

Sebastian'ın mutluluğu endişelerimi alıp götürüyor. Bu bebeği en az onun kadar çaresizce istiyorum. Bebeğimizin doğması için yedi ay çok uzun görünüyor - Nessa'nınkinden sadece bir ay sonra. Kan yoluyla kuzen olmayacaklar, ama kayınbiraderi veya ikinci dereceden kuzen olacaklar ya da buna ne dersiniz deyin. Nessa ve benim hızla arkadaş olmamıza sevindim, bu yüzden bu deneyimi paylaşacak birine sahip olacağım.

Aida'ya söylediğimde çok mutlu oluyor.

"Bu harika!" diye bağırıyor. "Miles'in benim tarafımda herhangi bir kuzeni olacağını düşünmemiştim. Dante'nin biz daha onu tanımadan Serena'yı alıp gitmesine o kadar sinirlenmişim ki. Bizimki okulda sadece bir veya iki yıl olacak - bu neredeyse hiçbir şey değil!

Değer biçercesine bana tepeden tırnağa bakıyor.

"Henüz hiç görünmüyorsun," diyor. "Bu kadar uzun olduğun için şanslısın. Sonunda muazzam görünüyordum. Ve kimsenin sizi kandırarak doğal yollarla doğum yapmasına izin vermeyin - bu çok kötü! Bütün ilaçları al!"

Hamileliğin tek sakıncalı yanı Sebastian'ın ve benim Avrupa'ya planladığımız balayım. Alplerde yürüyüş yapmak istemeyecek kadar midem bulandı.

Yine de önemli değil. Çatı katımız zaten bir tatil gibi hissettiriyor - en güzel ve huzurlu kaçış gibi. Tam olarak olduğum yerde o kadar mutluyum ki başka bir yere gitmek istemiyorum.

Sebastian ve ben tüm zamanımızı evi döşemek, dekore etmek ve temizlemekle geçiriyoruz, böylece sonunda hastaneden çıktığında Nero için bir parti verebiliriz.

Şaka olsun diye, Sebastian ona yarış arabası şeklinde bir pasta ısmarlar - genellikle bir çocuğa beşinci yaş gününde alacağınız türden.

Haftalarca hastanede yemek yedikten sonra Nero, pastaya gördüğü en güzel şeymiş gibi bakar.

"Seviyorum" diyor içtenlikle. "Lanet olası her şeyi yemek istiyorum."

"Hepsi senin," diyor Seb. "Yapabileceğimiz en az şey bu."

"Kahretsin," diyor Nero, tek bir dilim bile kesmeden çatalıyla pastayı karıştırıyor.

Endişelenme, diyor Greta. "Geri kalanımız için cannoli getirdim."

Uсталıkla doğru miktarda ricotta ile doldurulmuş ve pudra şekeri serpilmiş küçük hamur işlerinin etrafından dolaşmaya başlar.

Süslü bir fırından çıkmış gibi görünüyorlar ama Greta'yı şimdiye kadar o kadar iyi tanıyorum ki ondan ev yapımı dışında bir şey beklemezdim.

Camille, orta boylu, kelleşmekte olan, koyu renk saçlı ve gözlü, nazik yüzlü babasının yanında oturuyor. Sebastian'ın Camille'e arabalarla sihirbazlığını öğretmekten sorumlu bir tamirci olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Cannoli'ye büyük bir ilgiyle bakar, sonra bir ısırık alır.

"Aman Tanrım," diyor, "daha iyi bir şey tatmadım."

Greta zevkten kızarır. Alçakgönüllülükle, "Onlar benim uzmanlık alanım," diyor.

"Fırın açmayı hiç düşündün mü?" Camille'in babası diyor. "Ya da bir kafe?"

"Oh hayır. Yani, sanırım bunu bir ya da iki kez düşündüm ama ciddiye almadım. . "

"Malısın! Bunları sadece kendimize saklamak suç olur. . "

Greta gülüyor ve utanarak elini ona doğru sallıyor, ama onun kendi cannoli'sini yemek için onun yanına oturduğunu ve gecenin geri kalanını konuşarak geçirdiklerini fark ediyorum.

Hepimiz yavaş yavaş iyileşiyoruz.

Sebastian'ın dizini düzeltmek için ameliyata kendisi gitmesi gerekiyor. Kendisinin ve Nero'nun birlikte fizyoterapiye gidebilecekleri konusunda şaka yapıyor. Nero safra kesesini ve karaciğerinin bir parçasını kaybetti, ancak vücudunun çeşitli bölgelerindeki altı belirgin ve dramatik yara izi dışında tamamen iyileşmesi gerekiyor.

Adrian bile sonunda eve, babamın Astor Caddesi'nde kiraladığı malikaneye geri döner.

Bunu kuzenimiz Grisha Lukin aracılığıyla duydum. Noel'den kısa bir süre önce beni aradı ve "Sonunda Adrian'ı eve gönderdiler" dedi.

"Onu gördün mü?" diye soruyorum, kalbim kaburgalarımnda çarpıyordu. Yanıt olarak göbek deliğimin altında küçük bir hareket daha hissediyorum - güçlü bir duygu hissettiğimde her zaman yaptığı gibi bebek tekmeliyor.

Ne de olsa o bir çocuk. Sebastian haklıydı - yirmi haftalık tarama bunu kanıtladı.

"Hayır," diyor Grisha ve neredeyse telefonda başını salladığını duyabiliyorum. "Kimseyi görmeyecek. Yanında sadece hemşiresi varken evine kapanmış durumda."

"Hangi hemşire?"

"Hastanedekini tuttu sanırım. Mikhail söyledi bana, güzel bir sarışın kız. Yanık ünitesinde çalıştı ve şimdi tam zamanlı olarak Adrian'a bakıyor. Mikhail, aralarında bir şeyler olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Romantik olarak mı?" diyorum şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum," diyor Grisha. "Mikhail'in bana söylediği buydu. Ama onun lanet olası bir şalgam olduğunu biliyorsun."

Garip bir şekilde, bu düşünce beni rahatlatıyor. Adrian'ın yalnız kalmasını istemiyorum. Orada onu önemseyen en az bir kişi varsa, bu hiç kimsenin olmamasından çok daha iyidir.

"O kim?" Grisha'ya soruyorum.

"Biliyorsam sikeyim," diyor. "Hepsi sadece dedikodu. Seni aradım çünkü her zaman en çok seni sevdim. Benim küçük Elsa'm.

Şimdi hattın diğer ucunda sırtıttığını biliyorum. Normalde ona defolup gitmesini söylerdim ama nedense takma ad artık beni eskisi kadar rahatsız etmiyor.

"Teşekkürler, Grisha," diyorum.

"Hadi," diye beni ikna ediyor. "Benim için sadece bir satır söyle. .
"

Bu çok uzak.

Olamaz, dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

Bir süre orada oturup penceremin dışından aşağı doğru süzülen kalın, kabarık kar tanelerini izledim.

Ağacımızın ışıklarının cama yansıdığını görebiliyorum. Sebastian ve ben onu birlikte seçtik ve süsledik. Sonra patlamış mısır yaptık ve nihayet geçen hafta teslim edilen kanepeye sarılarak bir film izledik.

Böylesine basit zevkler ve yine de onları dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Hayat bundan oluşur - küçük mutluluk anları, bir ipteki ışıklar gibi, Hepsini bir araya getirin ve daha parlak bir şey olamaz.

Kırtasiye çekmecemizi karıştırırken, önünde yıldızlı bir gökyüzünün altında huş ağacı ormanında duran bir geyik resmi olan boş bir Noel kartı buldum.

Ağabeyim numarasını değiştirmiş ve evine gidersem beni içeri almayacağını biliyorum. Ama bir kart açabilir.

Tekrar oturuyorum ve yazıyorum.

Sevgili Adrian,

Şimdi evde olduğunu duydum. Umarım iyisindir. Grisha bana seninle ilgilenen bir kızın olduğunu söyledi ve umarım bu da doğrudur.

Hasta olduğumda benimle ilgilenmek konusunda her zaman iyiydin. Daha sonra aynısını senin için yapmak zorunda kaldım - sadece birimizin yakalandığı bir soğuk algınlığı veya grip olduğunu sanmıyorum.

Seni özledim. Olanlar için çok üzgünüm. Bilmeni isterim ki sana karşı bir düşüncem yok, Sebastian da öyle. Bunların hepsi artık bitti.

Umarım bir ara beni ararsın.

Seni her zaman seveceğimi biliyorsun.

XOXO

Fasol

Kartı kapatıp renkli zarfına koyuyorum. Sonra mühürleyip adresi yazıyorum.

Adrian'ın cevap vermesini beklemiyorum.

Bazen ulaşmak gerekir. Sadece boş havaya ulaştığınızı bilseniz bile.

sonsöz

Yelena

18 Yıl Sonra

Bakkaldan eve geldiğimde koridordaki masanın üzerinde bir mektup yatıyordu.

Seb ve benim tüm postalarımızı ya da en azından diğer kişinin görmek isteyeceği postaları burada saklıyoruz. El ilanları ve reklamlar çöp kutusuna gider. Gerçek yazışmalar buraya yerleştirilir.

Tabii ki, bu günlerde bunu pek anlamıyoruz. Neredeyse her zaman bir doğum günü veya teşekkür kartıdır. Bazen bir partiye veya bir yardım etkinliğine resmi bir davet.

Pahalı barut grisi kırtasiye malzemesiyle ağır zarfı elime aldığımda beklediğim şey buydu. Sadece ters çevirdiğimde mührü görüyorum.

İkiz zeytin dallarının kemerinin içine yerleştirilmiş eski moda bir taç. Görüntü erimiş balmumuna, koyu kırmızıya, kurumuş kan rengine bastırılmıştır.

Beni o kadar korkutuyor ki, neredeyse zarfı masanın üzerine düşüreceğim. Ama tırnağımı kapağın altından kaydırarak ve içindeki iki kağıdı çekerek kendimi mührü kırmaya zorluyorum.

Mektup el yazısıyla, düzgün bir el yazısı ile.

Aslan Gallo,

Kingmaker Academy'ye kabul edildiğinizi size bildirmek için yazıyorum. Ayrıca, Gallo imparatorluğunun tartışmasız varisi olarak hakkınız olduğu gibi, Mirasçılar bölümüne otomatik olarak kabul edildiniz.

Okul 1 Eylül'de başlayacak. En geç 30 Ağustos'ta Dubrovnik'teki Grand Villa'ya gelmeniz bekleniyor. Oradan güvenli kampsmze götürüleceksiniz.

Muhtemelen bildiğiniz gibi, kampsmze kabul tekildir ve geri alınamaz. Herhangi bir nedenle ayrılmaya karar vererseniz, geri dnmenize izin verilmeyecektir.

Bu nedenle, programınız süresince ihtiyaç duyacağınız tüm malzemeleri yanınızda getirmeyi unutmayınız.

Ekte, kural ve dzenlemelerimizin bir listesi bulunmaktadır. Tahkim ve ceza sistemimize uymaya istekliliğiniz de dahil olmak üzere sözleşmeyi onayladığınızı imzalayın ve gönderin. Ailenizin imzaları ve künyeleri de aynı şekilde gereklidir.

Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Uzun ve köklü bir geçmişe sahip seçkin bir kuruma katılacaksınız. Belki bir gün senin adın Dominus Scelestos'un duvarına yazılır.

şimdilik lütfen anne babanıza selamlarımı iletin.

Samimi olarak,

Luther Hugo

Necessitas Non Habet Legem — Zorunluluğun Kanunu Yoktur

EKİNDE belirtilen kurallar ve düzenlemeler listesi yer almaktadır. Bunlar da aynı şekilde süslü ama son derece okunaklı bir yazıyla el yazısı ile yazılmıştır.

1. Diğer öğrencilere karşı şiddete izin verilmez. Tüm şiddet aynı şekilde cevaplandırılacaktır - Darbeye darbe. Yaralanma için yaralanma. Ve ölüme ölüm.

2. Öğrenciler, izin verilen günlerde Dubrovnik şehrini ziyaret etmek dışında hiçbir nedenle kampüsten ayrılamazlar.

3. Bölümler arası yatay geçiş yapılamaz. Bir bölüme atandığınızda, yapmanız gerekir. . .

Mektubu bıraktım, daha fazla okumak istemiyordum.

Tanrıya şükür Leo okulda ve muhtemelen henüz görmedi.

Seb'in ofisine fırlayıp kapısını çalmadan iterek açtım. Başını bilgisayarından kaldırdı, beni gördüğüne sevindi ve ne kadar agresif geldiğime özellikle aldırış etmedi.

Kocamın bunca yıldır bu kadar çekici kalması çok rahatsız edici. Onu görmek beni her seferinde kelebeklerle doldururken, ona kızmayı zorlaştırıyor.

Şimdi saçında biraz beyaz var ve siyah çerçeveli okuma gözlüğü takıyor ama bu şeyler ona yalnızca bir zeka havası ve eski çocuksuluğunun yerini alması için ağırbaşlılık veriyor. Hâlâ her zamanki kadar uzun ve formda, ince, yakışıklı bir yüzü ve her zamanki gibi düz ve koyu kaşlarının altındaki o dikkatli kahverengi gözleri var.

"İşte buradasın," diyor bana gülümseyerek.

"Kral yapıcılardan gelen bir kabul mektubu neden salonda?"
İstiyorum.

"Sanırım Leo kabul edildiği için," diyor Seb sakince.

"İlk etapta neden başvurdu?" Ağlarım. "Var olduğunu neden biliyor?"

Seb gözlüğünü çıkarıp katlıyor ve masasından kalkıyor. Yanıma geliyor, sadece kendisinin yapabildiği gibi üzerimde yükseliyor.

Beni korkutmak için yapmıyor. Beni teselli etmek istiyor. Ama bunun yumuşatılması yok.

"Gitmiyor," diyorum.

Sebastian içini çeker. Benimle tartışmak istemiyor. Asla yapmaz. Ama aynı zamanda bana asla yalan söylemez. Bunca yıldır birbirimize verdiğimiz bir söz - her zaman doğruyu söylemek. Zor olduğunda bile. Acıttığında bile.

Sebastian, "Haftaya on sekiz yaşına girecek," diyor. "Bu bizim seçimimiz değil Yelena."

Gözlerimdeki acıyı görmesi için yüzümü ona çevirdim.

"Güvenli değil," dedim ona. "Orası dünyanın her köşesinden gelen en kötü suçluların çocukları ile dolu. . "

"Evet," diye onayladı Sebastian. "Ama bu güvenli olmadığı anlamına gelmez. Güvende *olacağı* tek yer orası Yelena. Sığınak olan tek yer."

Kabul etmek istemesem de söylediği doğru. Leo normal bir okula giderse düşmanlarımızdan herhangi biri tarafından saldırıya uğrayabilir veya öldürülebilir. Yalnızca Kingmakers'ta, program

süresince herhangi bir öğrenciye saldırmaya karşı kutsal bir kural vardır.

Ama kural olsun ya da olmasın. . . Leo, bizden en çok nefret eden insanlarla derslere katılacak. Ya da en azından çok özel bir kişi.

Dean de gidiyor. . " Fısıldıyorum.

Sebastian içini çeker. "Biliyorum," diyor.

Dean, Adrian'ın oğludur. Leo'dan sadece altı ay daha genç. Aynı yıl Kingmaker's'ta olacaklar. Yine aynı bölüm. İkisi de Mirasçı.

"Adrian'ın ona ne söylediğini ancak hayal edebiliyorum," diyorum.

Ben kardeşimle hiç barışmadım. Bana asla izin vermedi. On sekiz yıldır benden nefret ediyor. Sebastian'dan daha çok nefret ediyordu. Oğlu Leo'dan nefret edecek ve onu hor görecektir, bundan eminim. Birbirlerini öldürmeden nasıl yan yana yaşayabileceklerini hayal edemiyorum.

Adrian, oğlunun doğumundan kısa bir süre sonra Moskova'ya geri döndü. Aramızdaki kırgınlığın topyekun bir savaş değil de düşük seviyeli bir Soğuk Savaş olarak devam etmesinin tek nedeni bu.

Sebastian, "Anna katılacak," diyor.

Anna, Mikolaj ve Nessa'nın kızı ve Leo'nun en iyi arkadaşıdır. Bebekliklerinden beri birbirlerinden ayrılmazlar. Leo'nun en başta Kingmakers'a bu yüzden mi gitmek istediğini merak ediyorum - ona yakın kalmak için.

"Nessa'nın bu konuda sorun yaşamamasına şaşırdım. Anna Julliard'a kabul edilmedi mi?"

Sebastian basitçe, "Kingmakers'ı seçti," diyor.

Bunun anlamı açıktır. Nessa ve Mikolaj, Anna'nın kendi seçimini yapmasına izin verdi - biz de aynısını yapmalıyız.

"Çok uzak . . ." Sebastian'a söylüyorum. "Ve eve gelmelerine izin verilmiyor. . ."

"Sadece üç yıl," diyor Seb. "Yazın ziyaret edebilirler, okul yılında değil."

Hissettiğim endişe dayanılmaz. Leo bizim tek çocuğumuz. O, dünyamızın merkezi. Ona bir şey olursa. . .

İyi olacak, dedi Sebastian, aklımı okuyarak. Beni göğsüne doğru çekti, böylece etrafımı saran kollarının gücünü ve kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordum. "Ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Ve ne kadar yetenekli."

"Kendi iyiliği için fazla akıllı," diyorum.

Sebastian sessizce gülerken göğsünün titrediğini hissediyorum.

"Evet, o," diyor. "Ama günün sonunda. . . Onun istediğini yapmasını ne zaman engelleyebildik?"

"Asla," diyorum.

"O senin gibi bir savaşçı. Senin gibi parlak. Sıradan bir hayatı olan sıradan bir evlat isteseydim. . ." Sebastian sırtıyor. "Beni isteyen diğer tüm kızlarla evlenirdim."

Homurdanarak başımı ona doğru sallıyorum. "Muhteşem günlerini hatırlıyorsun, ha?"

Beni dudaklarımdan yumuşak bir şekilde öpüyor. "Sadece bir zafer günü vardı. Seninle tanıştığım gün."

Buraya teselli olmamaya kararlı olarak geldim. Yine de keyfim dışında teselli buluyorum. Sebastian beni kucağına aldığı anda huzurdan başka bir şey hissedemiyorum.

"Keşke hayat hep kolay olsaydı," diyorum.

Sebastian beni tekrar öpüyor.

"Öyle olsaydı, o zaman bizim hayatımız olmazdı" diyor.

Kingmakers'a hoş geldiniz →

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.